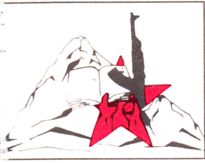

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 124 / Nisan 1992 / 4.- DM

Bağımsız Kürdistan yolunda

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ DURDURULAMAZ!

Newroz'la birlikte Kürdistan ve Türkiye'de daha da hızlanan gelişmeler yoğunlaşarak sürüyor. Her geçen gün TC'nin Kürdistan'a yönelik politikalarını daha çok gün yüzüne çıkarırken, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesindeki gelişme de derinliğine ve genişliğine boyutlanıyor. '92 Newroz'unun niteliksel gelişmeler ortaya çıkardığı ve hiçbir şeyin geçmişteki gibi olamayacağı yolundaki belirlemeler yaşanan gelişmelerle her geçen gün biraz daha somutluk kazanıyor.

Newroz'da TC'nin gerçekleştirdiği katliam, Demirel-İnönü hükümeti eliyle Kürdistan halkını aldatmaya yönelik sözde şefkat politikasının iflasının belgesi oldu. "Kürt realitesini tanıyoruz" diyerek Kürdistan halkının gözünü boyadığını ve onu devletin "şefkatli kolları"na çekebileceğini sanan koalisyon hükümeti gerçekte özel savaşın yürütücü gücü olmaktan öteye bir işlevi olmadığını çok çabuk ele verdi. Ekim seçimleri öncesinde özel hal uygulaması ve koruculuğun kaldırılması gerektiğinden söz eden ve hükümet programında da buna yer veren koalisyon ortakları iktidara geldikten sonra Milli Güvenlik Kurulu'nun bütün "tavsiye" etiketli talimatlarını canı gönülden hayata geçirmeye başladılar. Böylece, "farklı bir hükümet" aldatmacası çok çabuk deşifre olup tüm gerçeklik netçe halkın gözleri önüne serilmeye başlandı.

Newroz'da Kürdistan'da yaşanan katliam, TC'nin bu "yeni" aldatmaca çabalarının altındaki gerçek ve aslında biricik yüzünü bir kez daha ortaya koydu. Ve netçe görüldü ki, TC, Kürdistan sorununa katliam, zor, baskı ve işkence dışında bir yolla yaklaşma gücünde değildir. Tarihsel karakterini bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da konuşturacak ve bu kanlı karakteri içinde boğulmaktan kurtulamayacaktır. Partimizin sorunun siyasal çözümü için harcadığı tüm çabalara rağmen TC saplandığı bu insanlık ve halk düşmanı politikadan başka politikalara yanaşmamış, bununla da aslında ne denli çürümüş ve güçsüz olduğunu tüm dünyanın gözleri önüne sermiştir. Çünkü, ancak güçlü olanlar, ancak yenilenme gücünde olanlar çok yönlü politikalara yönelebilirler. Çürüyen ve dağılanlar ise bir tek politikа uygulamaya muktedirdirler: Şiddet politikası. Bu politika da hedefledikrinden çok, kendi sahiplerinin sonunu yaklaştırır. Tarih bunun sayısız örneğine tanıktır.

TC, Newroz katliamıyla Kürdistan halkını artık hiçbir biçimde kendisine bağlayamayacağı şekilde kaybetmiştir. O güne kadar cılız da olsa kafalarında TC'nin niteliği ko-

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yurtsever Kürdistan halkına, tüm partililere ve savaşçılara çağrısı:

"Özgürlük yürüyüşü devam edecektir, ucunda tam bağımsızlık ve özgürlük vardır, savaş da, barış da, görüşme de onun içindir..."

YAZISI 4. SAYFADA

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yaptığı değerlendirme:

"Mülkiyet dünyasını ister egemen, ister köleci tarzda yaşayanlar, kadının kurtuluşu konusunda yaratıcı düşünce ve özgür davranışlara yol açamazlar!"

8 Mart'a, geleneksel olarak bir kadın günü olarak anlam verilmeye çalışılıyor. Bunu vesile bilerek, kadın için böyle bir günün anlamı nasıl açıklığa kavuşturulur? Yeni olan bir şey söylenebilir mi? Özgürlük anlamında bir katkı günü haline getirilebilir mi? Gücümüz ne bu konuda? En azından, özellikle kadınlaştırılmış bir halk gerçeğini köklü bir biçimde dönüştürmeye ve özgürlüğü bu temelde yakalamaya çalışan bir hareket olarak daha fazla sözler söyleyebilir ve tutumlar-tavırlar geliştirebiliriz.

Öyle anlaşılıyor ki, kendini en çok özgürleştirebilenler, bu konuda doğru sözler etmek kadar, kadının kurtuluşu açısından da özverili adımlar atabilirler. Mülkiyet dünyasını, egemenlik dünyasını, ister köleci, isterse de egemen tarzda yaşayanlar, kadın kurtuluşu konusunda fazlaca yaratıcı düşünce ve özgür davranışlara yol açamazlar. Kendi çalışmalarımı bu açıdan değerlendirdiğimde, "Daha doğru söz gücü kadar, tavır gücünü ne kadar geliştirebiliyorum?" sorusunu, genel özgürleşme düzeyimi gözönüne getirerek sık sık kendime soruyorum. Ve halen de tutuculaşmadan, gelişmeye açılma yönünde çok uygun söz ve tavrın sahibi olma yaklaşımımı sürdürüyorum.

Devamı 16. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın "İktidara Yürüyüş Eğitim Devresi"nde yaptığı konuşma...

"Halkın 1992 Newroz kalkışı PKK'nin önderliğini ölümüne onaylamasıdır!"

Böyle bir günde tekrar görüşebilmek, tartışabilmek ve daha da derinleşerek bazı sonuçlara, kararlara güç getirebilmek her zamankinden daha fazla güç verebilir. Bu dönem özgürlüğe en çok yakınlaştığımız bir sürecin de başlangıcını ifade ediyor. Sadece doğada bir diriliş değil, denilebilir ki, toplumsal düzeylerde bir dirilişin çok güçlü bir biçimde kendisini hissettirdiği, kanlandığı, canlandığı bir aydayız. Yine çok şeyler söylenebilir. Öyle gerçekler var ki ve hatta öyle bir gerçeği yaşıyoruz ki, zincirleme bir reaksiyon gibi, ardı arkasına her an patlayıp çoğalabilecek bir tohumlama gibi oluyor. Kürt gerçeği biraz öyledir. Bir anlamda kendimizde açıklığa kavuşturduğumuz gerçeklik, hergün yeni çözümlemeler istiyor, yeni açılımlar istiyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu bir yerde gerçeğin tabiatına da uygun ve zorunludur. Fakat ağır bir çaba ve yük kaldırmayı gerektiriyor. Çok iyi anlayan, kavrayan bir düşünce gelişmesi kadar, yürekli çıkışları, çok büyük ve yoğun çabayı gerekli kılıyor.

Bütün bunları içiçe göstermek kaçınılmaz. Bu devrim öyle bir devrim ki, herşeyini içiçe ve birlikte götüreceksin. Sadece birisini öne alıp diğerini ihmal etmeye gerçekliğimiz müsaade etmiyor. Bunun için, sizim hepinizden istediğimiz, bu işe yatkın kişiliğe bu temelde hazırlanmaktır, bu gücü gösterebilmektir. Bu büyük tutarlılığı ve olgunluğu gösterebilmek, Kürt gerçeğini en tartışılan gerçeklerden birisi haline getirirken, hala en ağır yük bizim omuzumuzdadır. Meselenin sahibi biziz, açıklayıcısı da biziz. Fakat gerçekten, bizim her zaman belirttiğimiz gibi, zorluk düşmandan ziyade, kendimizi geliştirmemekten, dönüştürmemekten kaynaklanıyor.

Kendi kimliğini en çok yitiren halk olduğumuz biliniyor. Tabii kimlik yitirilişi aynı zamanda birçok insani vasfı yitirmeyle içiçe olur. Bu her

Devamı 11. sayfada

İslahiye direniş şehitlerimiz ölümsüzdür

7. SAYFADA

Abdi AY

8. SAYFADA

Şakir ALPARSLAN

8. SAYFADA

Hüseyin HOŞGÖREN

9. SAYFADA

Hüseyin DOĞAN

9. SAYFADA

Sadık DÜLÇEK

9. SAYFADA

Milliyet gazetesinden Yalçın Doğan'ın PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportaj:

"PKK'yi imha politikasını devam ettirirlerse, halkı topyekün karşılarına alırlar!"

YAZISI 21. SAYFADA

Bağımsız Kürdistan yolunda

ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜ DURDURULAMAZ!

Baştarafı 1. sayfada

nusunda soru işaretleri olanlar vardıysa da, onlar da bir daha asla yanılmayacak denli uyanmış, aydınlanmışlardır. Ve Newroz'da yaşanan gelişmeler TC ile Kürdistan halkı arasındaki son cılız ipleri de kopuşunu birlikte getirmiştir. Bugün Kürdistan halkı kurtuluşunun PKK önderliğinde halk kurtuluş savaşıyla mümkün olabileceği gerçeğini daha da yakıcı kavramış ve bunda kesin kararlılığını ilan etmiş bulunmaktadır. Newroz öncesinden başlayarak devletin her türlü basın-yayın organlarınca yoğun bir şekilde geliştirilen propagandalara, devlet yetkililerinin vaadlerine ya da tehditlerine rağmen, Newroz'u PKK'nin çağrılarına uygun olarak ve PKK'ye bağlılık sloganlarıyla kutlaması, Kürdistan halkının eğilimini kesin bir biçimde ortaya koymuş ve dilinde sloganlaşmıştır: ***"PKK halktır, halk biziz!"***

Bu sloganda Kürdistan tarihinin yönünü değiştirecek bir anlam, ölümüne bir kararlılık vardır. Yalnızca TC'ye ve onun dümen suyunda politika cambazlığına kalkışmaya niyetlenen yerli işbirlikçilere değil, tüm dünyaya verilen net bir yanıt vardır bu sloganda: "Kürt sorunu ayrı, PKK ayrı" diyenlere, "PKK halktan kopuk bir terör örgütüdür" diyenlere, "Kürt Partisi" kurma çalışmaları içinde bulunanlara Kürdistan halkı en yakıcı uyarısını yapmaktadır, ***"PKK halktır, halk biziz"*** diyerek. Kürdistan halkı kendisi var oldukça PKK'nin var olacağını ve kendisinin de ancak PKK ile var olacağını tüm dünyaya ilan etmiştir. Kürdistan halkını karşısına almak istemeyenler er veya geç bu gerçekliği kabul etmek ve buna uygun politikalar geliştirmek zorunda kalacaklardır.

Nitekim Newroz katliamı ile birlikte bir kez daha Kürdistan sorununu gündemlerine almak zorunda kalan çeşitli uluslararası çevreler, şimdi açıkça bunu dile getiremeseler de, onun yakıcı etkisini duymaya başladıklarını da göstermişlerdir. Almanya, Norveç, Avusturya TC'ye yönelik yaptırımlar ve protestolar geliştirirken, Kürdistan halkının iradesinin gücünü hissetmemiş olamazlar. Avrupa Topluluğu ve Avrupa Parlamentosu TC'nin katliamını kınarken, halkımızın gerçeklerine gözlerini kapatamadıkları için tavır alma gereğini duymuşlardır. TC'ye sunduğu tüm desteğe rağmen Fransa Cumhurbaşkanı Mitterrand, "Kürdistan halkı" deyimini kullanmış ve PKK'nin "siyasi bir parti" olduğunu ifade etmek zorunda kalmışsa, bu, Kürdistan halkının bugün ortaya koyduğu gerçeklikle bağlantılıdır. Yine, TC'nin en azgın destekçisi ABD PKK'nin terörist olduğunu belirtip TC katliamına açıktan onay verirken, perde arkasından ise PKK'nin bir ayaklanma hareketi olup olmadığı tartışmasını kendi içinde yürütüyorsa, bu, Kürdistan halkının PKK'ye verdiği görkemli destek ve onunla bütünleşmesi sonucudur.

Kısacası, PKK'nin Newroz'a ilişkin olarak önüne koyduğu planlama başarıyla hayata geçirilmiş; gerek halkımızın direnişçi özelliğinin kararlıca ortaya konulup TC'nin yüzündeki tüm maskelerin düşürülmesi ve gerekse Kürdistan sorununun uluslararası gündeme daha fazla dayatılmasıyla amacına ulaşmıştır. Newroz'la birlikte Kürdistan halkının mücadelesi daha da ileri bir aşamaya ulaştırılmış, adım adım geliştirilecek yerel ve bölgesel ayaklanmalarla giderek ulusal çapta ayaklanmalara giden yolun döşenmesinde ileri mevziler elde edilmiştir. TC'nin, Newroz'da topyekün bir silahlı ayaklanmanın hedeflendiği, ancak halkın buna rağbet etmediği ve PKK'nin planlarının boşa çıkarıldığı yolundaki propagandaları, yine Newroz'la birlikte halkın devletle bütünleştiği, PKK'den desteğini çektiği şeklindeki iddiaları birer demagojiden ibarettir. Sömürgeci özel savaşın psikolojik yönünün bir parçasıdır.

Bunun böyle olduğunun en kesin kanıtı Kürdistan halkının Newroz sonrası eylemliliğidir. Newroz'da dökülen kanlara, TC'nin sergilediği eşi görülmemiş vahşete rağmen Kürdistan halkı korkup yılmak bir yana, eylemliliğini daha da kararlıca ve daha geniş katılımlı olarak sürdürmeye devam etmiştir. Newroz katliamını protesto amacıyla geliştirilen kepenk kapatma eylemleri, mitingler, açlık grevleri vb. ile halkımız TC'nin uygulamalarına hiçbir şekilde sessiz kalmayacağını ortaya koymuştur. Sadece Kürdistan zemininde değil, Türkiye metropolleri ve Avrupa'da da Kürdistanlı kitleler muazzam bir eylemlilik süreci içine girerek TC'nin kurum ve kuruluşlarına darbe üstüne darbe vurmuşlardır. PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın 28 Mart gününü **"Ulusal Yas Günü"** olarak ilan ederek, Kürdistanlılara o gün ulusal giysilerini giyip evlerinde kalmaları, sokağa çıkmamaları, işe gitmemeleri yolunda yaptığı çağrıya yurt içinde ve dışında Kürdistanlılar yığınsal olarak uymuş; PKK'nin ve önderliğinin otoritesinin gücünü göstermişlerdir. Daha sonraki günler boyunca da Kürdistan'da kepenk ve kontak kapatma eylemleri, açlık grevleri, Türk basınını protesto, yürüyüş ve mitingler, cenaze törenleri vb. tarzında eylemlilikler durmaksızın geliştirilmiş; halkımız "Özgürlük Yürüyüşü"nün kesintisizliğini ortaya koymuştur. Yine PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın Newroz öncesinde, nasıl ki geçmişte Güney Kürdistan'dan Kuzey'e doğru halkın topyekün yürüyüşü gerçekleşmişse, bu sefer de tersinden yürüyüşlerin gelişebileceği şeklindeki sözleri gerçeklik kazanmıştır. Hezex (İdil) halkı, sömürgecilerin baskılarını protesto amacıyla 7'den 70'e ayağa kalkarak Suriye'ye göç etme eylemine girişmiş, her ne kadar eylemi baskı ve silah zoruyla durdurulmuşsa da, TC'ye, baskılarının karşılıksız kalmayacağını çarpıcı bir şekilde göstermiştir.

Halkımızın "Özgürlük Yürüyüşü"ne ARGK gerillaları da Kürdistan'ın dört bir yanında, silahlı eylemlikleriyle eşlik etmektedirler. Düşman karakollarına, konvoylarına, resmi kurum ve kuruluşlarına, ajan ve işbirlikçilerine yönelik başarılı askeri eylemlerle düşmanın Kürdistan'daki varlığı her gün darbelenmektedir. ARGK son dönemde yayınladığı bir bildiriyle, çocuk, kadın ve sağlıklılar dışında tüm sömürgeci görevlilerin askeri eylemlerinin hedefi olduğunu açıklamış, eğer ölmek istemiyorlarsa Kürdistan'ı terketmelerini istemiştir. Aynı şekilde, Kürdistan halkını silahlı ayaklanmalara hazır olmaya, sömürgeci ordudaki Kürt askerleri ise ordudan firar etmeye çağırmıştır. Bütün bu çağrılar ulusal kurtuluş savaşımızın daha da boyutlanacağına işaret etmekte, sömürgecilikle tüm iplerin peşpeşe koparılacağını göstermektedir.

Bir yandan savaş gelişirken, diğer yandan da Kürdistan halkı kendi kendini yönetmenin yoğun arayışı ve hazırlığı içinde bulunmaktadır. Örgütlenmesini ve bilinçlenmesini sürekli geliştiren halkımız, en üst kurumu olacak ulusal meclisinin kuruluş hazırlıklarını da hızla geliştirmektedir. Bulunduğu her yerde dar ve geniş toplantılarla ulusal halk meclisinin kuruluşu üzerine tartışmalar geliştirmekte, böylece bir yandan bu konudaki bilinçlenmesini sağlarken, diğer yandan da meclisin kuruluş sorunlarına çözümler aramaktadır. Halkımız tarihinde ilk kez kendi öz meclisini tartışmakta, kendi öz meclisinin kuruluşu yolunda seferber olmaktadır. Halk demokrasisinin geliştirilmesinin bu çok önemli adımları Avrupa alanında geliştirilen çok sayıda toplantı ile olduğu gibi Kürdistan'ın dört bir yanında geliştirilen çalışmalarla da atılmaktadır.

Newroz'la birlikte Kürdistan'da açılan süreç tarihsel bir süreçtir. Bugün artık savaşımız yalnızca sömürgeciliğe karşı ulusal kurtuluş temelinde bilinçlenme ve örgütlenme, sömürgeci kurum ve kuruluşları darbeleme amacına yönelmemekte; sömürgeciliği tüm kurum ve kuruluşlarıyla Kürdistan'dan sürüp onun yerine halk demokrasisini tüm kurum ve kuruluşlarıyla adım adım yaratma yolunda ilerlemektedir. Bunun içindir ki, bu savaşım süreci her zamankinden daha keskin ve yoğun yaşanacaktır. Daha şimdiden yaşanan gelişmeler bunun böyle olduğunu ortaya koymaktadır.

Devrimimizin bu keskin dönemecini de zaferle taçlandırmanın yolu, halkla bütünleşmiş öncünün derin bir öngörü ve büyük ustalıkla, karşısına dikilecek her engeli altedip, zaferi garantileyen adımları süreklileştirmesinden geçmektedir. Egemenliğinin sonunun yaklaştığını gören TC sömürgeciliğinin bugün geçmişten daha dikkatli, hırslı ve gözü dönmüşçesine saldırmaktan çekinmeyecek durumda olduğu bilinerek, en küçük taktik dışılığa, gevşekliğe, amatörlüğe yer vermeden, halka öncülük edilmek zorundadır. Bugün yapılacak bir hatanın bedeli her zamankinden daha ağır olacaktır. Bu da öncünün doğru devrimci çizgiyi ve dönemin doğru taktiğini uygulamada daha da ısrarlı olmasını, ısrarlı olmakla da kalmayıp bunun yol ve yöntemini mutlaka bulmasını dayatmaktadır. Dönemi kazanmanın 1992'yi kazanmak, 1992'yi kazanmanın da devrimi kazanmak olacağını söylemek abartma olmayacaktır. Aynı şekilde, bu keskin dönemeçte darbe yemenin çok şeyin kaybedilmesine yol açabileceği de bilinmek zorundadır. İşte tüm bu nedenlerle öncünün rolü bir kez daha yakıcı önem kazanıyor. Halk devrime canı pahasına sahiplik edeceğini ortaya koymuştur. Devrimin zaferi öncünün ustalığında düğümlenmektedir. Bugüne kadar kazanılmış büyük tecrübeler temelinde öncülük rolünü başarıyla oynama şansı artmıştır. Sorun bu şansı gereğince kullanma becerisini ve kararlılığını göstermektir.

TC'nin artan diplomasi trafiği "PKK teröristtir" demek, Türkiye'de her kapıyı açan sihirli anahtar

Türk sömürgeciliği içte mücadelemizi halktan tecrit ve bu temelde imha faaliyetlerini yoğunlaştırarak sürdürürken, aynı şekilde dışta da tüm dünyadan tecrit etmeye çalışmaktadır. Denilebilir ki, TC'nin tüm iç ve dış politikasına damgasını vuran bu amaç olmaktadır. Bu amaca ulaşmak için TC tüm güçlerini ve olanaklarını seferber etmekte, Türkiye'nin varını yoğunu bu amaç uğruna dış güçlere peşkeş çekmektedir.

Son dönemlerde TC'nin artan diplomasi seferberliğinin odağında da bu amaç vardır. Öyle ki Türkiye çeşitli devlet yetkililerinin, CIA elemanlarının yol geçen hanına dönmüş, biri gelip biri gitmektedir. Aynı şekilde TC üst düzey yetkilileri de çeşitli dış geziler düzenleyip bir ülkeden diğerine mekik dokumaktadırlar. Bu diplomatik görüşmeler arasında, CIA Başkanı ve Başkan Yardımcısının ayrı ayrı Türkiye'ye yaptıkları ziyaretleri, Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterrand'ın, Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek'in, İngiltere Dışişleri Bakanı Douglas Hurd'ın, ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Thomas Niles'ın Türkiye ziyaretlerini; TC İçişleri Bakanı'nın Suriye, Özal'ın Amerika, Demirel'in Ortaasya Cumhuriyetleri ve İnönü'nün Avusturya ziyaretlerini sayabiliriz. Bunlar ilk planda dikkati çeken ziyaretler. Ayrıca çeşitli dış devlet yetkililerinin ve TC yetkililerinin irili ufaklı başka temasları da söz konusu.

Türkiye'yi ziyaret eden hemen tüm devlet yetkilileri ağız birliği etmişçesine "PKK'nin teröristliği"nden dem vurmakta, bu söz adeta selamlaşmanın yerini almış bulunmaktadır. "PKK'nin terörist olduğu"ndan söz etmek, Türkiye'de her kapıyı açan, her isteğin yerine getirilmesini sağlayan sihirli bir anahtara dönüşmüştür. Emperyalist dünyanın, çıkar hesaplarına uymadıkça parmağını dahi oynatmama karakteri dikkate alındığında, bu canhıraş feryatlar daha da anlam kazanmaktadır. Elbette ki hepsinin ortak düşmanıdır PKK. Çünkü PKK, kendilerinin ifadesiyle "dünyada ayakta kalan tek marksist-leninist örgüttür." Dolayısıyla sosyalizmi mezara gömdüklerine inandıkları bir dönemde, bu iddialarını yerle bir eden tehlikeli bir "çıbanbaşı"dır. O halde elbirliğiyle onun hakkından gelme çabasına girişmek zorundadırlar!

Ancak PKK'ye karşı "kutsal ittifak"ın bazı daha somut nedenleri de var. Türkiye'ye gelen bu devlet yetkililerinin Türkiye'ye yükledikleri misyonlar söz konusu. Türkiye'yi kendi amaçları doğrultusunda harekete geçirebilmek ve ondan istediklerini koparabilmek için, onu bu hassas noktasından yakalamaktadırlar. Ve PKK kabusu içinde boğulan TC, PKK'ye karşı olmaları kaydıyla bunların tüm isteklerine kayıtsız-şartsız boyun eğmektedir.

Son dönemde gerçekleştirilen ziyaretlerin ağırlıklı kısmı, Çevik Güç'ün Haziran'da sona erecek Türkiye'de konumlanma süresinin yeniden uzatılması amacına yönelik. CIA Başkanı ve yardımcısının, Mısır Cumhurbaşkanı, İngiltere Dışişleri Bakanı ve ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı'nın Türkiye ziyaretleri ile Özal'ın ABD ziyaretinin odağında bu var. Çevik Güç'ün görev süresinin uzatılması da Irak'a yönelik yeni bir saldırı olasılığını akla getiriyor. ABD başkanlık seçimlerinin yaklaşması ve Bush'un seçimleri kazanma şansının Saddam'ın işbaşından uzaklaştırılmasına bağlı olması bu olasılığı güçlendiriyor. Ayrıca son dönemde Libya'ya uygulanan ambargoyla bu ülkenin yeniden hedef tahtasına oturtulması, Suriye ve İran'ın da tehdit altında bulundurulması sadece Irak'la sınırlı kalmayacak ve tüm Ortadoğu'yu emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeniden düzenlemeyi hedefleyen kapsamlı bir operasyona işaret etmektedir. Böylesi bir operasyonun baş hedeflerinden birisi de elbette ki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve PKK'dir. TC'nin son dönemdeki faaliyetleri bunun sayısız kanıtını ortaya koymuş bulunuyor.

Son dönemlerde TC basınında yer alan çeşitli haber ve yorumlar bütün bu gelişmelerin açık işaretlerini sunuyor. Bu konuda Milliyet yazarı Derya Sazak şunları yazıyor: *"Amerikan Genelkurmayı, Avrupa'dan Ortadoğu'ya uzanan **'egemenlik alanı'**nda Türkiye'yi köprü olarak görürken, CIA da Washington ile Ankara arasındaki **'mesai'** trafiğini yoğunlaştırmaktadır.*

Başkente son günlerde gelen üst düzey ziyaretçiler, Türkiye'nin Güneydoğu'sunda yaza doğru ısınabilecek operasyonların hazırlığını yansıtmaktadır.

*İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in Suriye ziyareti, Türkiye'nin Bekaa dahil, sınır ötesi harekatlara girişerek, kendi güvenliğini sağlayacağı kararlılığının Şam'a duyurulması bakımından önem taşımaktadır. Saddam'ın yeni bir **'göç dalgası'** başlatması halinde Çekiç Güç'ün olaya müdahale edeceğini düşünmek de falcılık olmaz. Öte yandan Bush'un başkanlık seçimlerine dek Saddam'ı devirmeye çalışacağı da bilinen bir gerçek.*

...

Üst düzey CIA yöneticilerinin Ankara'daki temasları, yeni politikaların oluşturulmakta olduğu izlenimini vermektedir. Cumhurbaşkanı Özal'ın ABD ziyareti ve Beyaz Saray'da Bush'la yapacağı görüşme de, Washington'un beklentilerine açıklık kazandırabilir!" (20 Nisan 1992)

Görülüyor ki TC, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki Truva Atı rolünü bir kez daha oynamaya hazırlanıyor. Peki, Ortadoğu halkları kafalarını kurbanlık koyun gibi uzatıp ABD ve uşaklarının kendilerini boğazlamalarını mı bekleyeceklerdir? Bunun böyle olacağını sanmak ancak halkların gücüne ve yaşama hakkına inancını yitirmişlerin işi olabilir. ABD ateşle oynamaktadır. Bu ateş yalnızca uşaklarını değil, kendisini de yakıp kavuracaktır, hele bir parlamaya görsün...

Geçtiğimiz dönemde Türkiye'ye dikkat çekici ziyaretlerden birini de Fransa Cumhurbaşkanı Mitterrand gerçekleştirdi. Almanya'nın Türkiye'ye silah ambargosu uyguladığı ve bu nedenle oldukça sarsıldığı bir dönemde TC, Fransa Cumhurbaşkanı'nın ziyaretine can simidi gibi sarıldı. Almanya'nın açtığı yaraları Paris merhemi ile sarmaya çalıştı. Avrupa ile ilişkilerde bundan sonra Bonn'un yerini Paris'in alacağını ifade etti. TC'nin Kürdistan halkına yönelik katliamının hemen ardından gerçekleştirilen bu ziyaret şüphesiz ki TC için moral açıdan destekleyici oldu. Ancak yine de TC'nin denize düşenin yılana sarılması misali Fransa'ya sarıldığını, sonuçta bundan karlı çıkacak olanın kendisinden çok Fransa olacağını belirtmek yanlış olmayacaktır. Nitekim her ne kadar Fransa Cumhurbaşkanı da modaya uyup "PKK'nin terörist olduğu"ndan söz ettiyse de TC için aslında hiç de sevinemeyeceği anlamlar yüklü sözler de etti. PKK'nin "terör uygulayan bir siyasal parti" olduğunu söyledi, Kürtlerden "azınlık" diye söz etti, yine basın toplantısında "Kürt halkı" deyimini kullandı. TC'nin, PKK'nin siyasal bir parti olduğu, "Kürt azınlığı" ve "Kürt halkı" sıfatlamalarından ne denli korku duyup bunlara tepki gösterdiği bilindiğinden, Fransa'dan

istediği gibi bir destek alamadığı açıktır. Buna karşılık Fransa, Türkiye'den önemli ekonomik çıkarlar sağlamıştır. Böylece TC'nin "PKK'ye karşı ol, ne istersen veririm" politikası bir kez daha emperyalizmin usta tüccarlarının işine yaramıştır. Sabah gazetesinden Bekir Coşkun bu konuda, şunları yazıyor:

"Mitterrand'ın uçağında 150 kadar Fransız işadamı var...

Bir de ihale dosyaları ile dolu bond çanta.

Fransızların almak istedikleri işlerin başında helikopter ihalesi geliyor.

İlk aşamada 250 helikopter üretecek bu projeyi bizimkiler önceleri Almanlara vermeyi düşünüyorlardı. Almanlar Kürt meselesinde Türkiye'nin karşısına dikilince, Ankara ihaleyi durdurdu. Mitterrand başta bu ihaleyi istiyor...

İkinci sırada Ankara-İstanbul arasındaki hızlı tren ihalesi bulunuyor...

Ortak silah üretimi ile madencilik projeleri var...

Biliyorsunuz Fransızların yapmakta olduğu 480 milyon dolarlık bir uydu ihalesi de gündemde... Demirel hükümeti bu ihalenin Özal'ın emri ile haksız olarak Fransızlara verildiğini ve devletin zarara sokulduğunu öne sürerek soruşturma açtırmıştı.

Mitterrand bu işin de tatlıya bağlanmasını istiyor.

...

Yani Türkiye, Kürt meselesinde Fransa'nın desteğini almak -en azından çekimser kalmasını sağlamak- için, ihaleleri sunmak zorunda.

Bir tür ulustan ulusa rüşvet...

Ama sistem bu...

Nitekim, daha birkaç ay öncesine kadar PKK'yı destekleyen Fransa, ihaleler uğruna PKK'yi terör örgütü ilan ediverdi ve Türkiye'ye övgüler yağdırmaya başladı.

Ortak (!) çıkarlar var çünkü..." (Aktaran Milliyet, 15 Nisan 1992)

Diğer taraftan M. Ali Birand da Sabah gazetesindeki köşesinde yazdığı bir yorumda Paris'in Bonn'un yerini alamayacağını belirterek şunları yazıyor: *"Bazı çevrelerimizde, **Mitterrand'ın** son gezisinin yarattığı heyecanlarla **'Almanya yoksa, biz de Fransızlarla yolumuza devam ederiz'** deniyor.*

Bizce böyle bir değerlendirme çok hatalı olur.

Almanya gelecekteki Avrupa'nın süper gücü olacak ve Fransa ne yaparsa yapsın yine de ağırlığı giderek artacaktır.

Fransa'nın Avrupa'da önemli bir yeri vardır, ancak teraziye konduğunda Almanya daima ağır çeker." (Aktaran Hürriyet, 16 Nisan 1992)

Görüldüğü gibi TC Fransa'ya neredeyse her şeyini peşkeş çektiği halde, yine de gelecekteki konumundan emin değil. Kürdistan'daki mücadelenin her türlü engele rağmen yükselip gelişmesi karşısında Fransa'nın Türkiye'ye bugünkü gibi destek sunması zor olacaktır. Tıpkı diğer emperyalist güçler gibi. Çünkü, çıkarlarını, hem de yalnızca kısa vadeli değil, uzun vadeli çıkarlarını gözetir emperyalizm. Sistemin mantığı budur. Yine de Fransa'nın kısa vadeli de olsa TC'ye önemli bir destek -en azından moral açıdan- sunduğu bir gerçektir. Bunun muhasebesini de, Fransa'nın uyduluğunu yaparak Kürtlere bazı haklar ele edebileceklerini ve Fransa'nın Kürtlerin dostu olduğunu sananlar yapsın! Geçmişten bu yana emperyalizmin Kürdistan sorunundaki hesaplarını bilen ve yalnızca kendi özgücüne dayanarak mücadelesini yükseltme başarısı ve dirayetini gösteren PKK'nin ve önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin tüm bu gelişmelerden dolayı kaybedeceği bir şeyi yoktur.

Geçen dönemde büyük spekülasyonu yapılan ziyaretlerden birisi de TC İçişleri Bakanı İsmet Sezgin'in Suriye'ye gerçekleştirdiği ziyaretti. TC'nin yıllardır Suriye'ye yönelik iddia ve tehditlerini basın-yayın organlarından eksik etmediği biliniyor. Son aylarda ise bu daha da gözle görülür bir hal almıştı. Kürdistan sorununun kaynağını hep dışta arayan TC, sorumluların başta gelen birisi olarak Suriye'yi görmektedir. Bu nedenle de Suriye'nin "PKK'ye desteği"ni keserse, Kürt sorununu halledebileceğine inanmaktadır. Bu nedenledir ki, Suriye'ye tehdit üzerine tehdit savurmuş, çeşitli görüşmeler yapmış, ancak istediği gibi sonuç alamamıştı. Bu yüzden son Suriye ziyaretine ayrı bir ağırlık verilmiş, tüm dikkatler bu noktaya çekilmiştir. Suriye ziyaretinin önemini artıran esas konu olarak da PKK önderliğinin bu alanda konumlanması ve Bekaa'daki Mahsum Korkmaz Akademisi'nin faaliyeti gösterilmişti. TC'nin Suriye ziyareti bu durumu sona erdirme hedefine yönelikti.

Ziyaretin dikkat çeken önemli yönleri vardır. Her şeyden önce, ziyareti gerçekleştiren, TC Dışişleri Bakanı değil, İçişleri Bakanı'dır. Yani aslında dış ilişkiler çerçevesinde ele alınması gereken görüşmeler iç ilişkiler çerçevesinde ele alınmaktadır -ki bu, TC'nin çürümüşlüğünün, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki çözümsüzlüğünün bir ifadesidir. Kürdistan sorununda zor ve silahtan başka araç görmeyen TC, bu bakış açısını dış temaslarında da açıkça ortaya koymakta, bu diplomatik faaliyetlerine dahi polisiye bir kılıf geçirmektedir.

Ziyaretin önemli ve dikkat çeken bir diğer yönü de zamanlamasıdır. ABD'nin Libya ve Irak'a yönelik tehditlerini artırdığı, Suriye'nin başında da Demoklesin kılıcını sallandırdığı ve bu temelde geliştirilen tezgahlarda TC'nin önemli rol oynadığı bir dönemde gerçekleştirilmiştir ziyaret. Ve Suriye'ye esas olarak bu temelde baskı ve tehditler yöneltilmiştir. Bu gerçek, ziyareti gerçekleştiren ekipte yer alan Cengiz Çandar'ın Sabah gazetesindeki bir yazısında şöyle ifade ediliyor: *"Özellikle **Başbakan Süleyman Demirel**'in **Hafız Esad**'a sözlü mesajındaki şu sözler her düzeyde dile getirildi:*

'Suriye'nin uluslararası terörizmle ilişkisi olduğunu dünya kamuoyuna anlatmak istemiyoruz.' *Bu sözler üstü kapalı bir tehdit idi.*

*Suriye, Libya'ya uygulanan ambargodan gayet rahatsız ve sıranın kendisine geleceğinden ürküyor. Bu nedenle, **uluslararası terörizm kavramına bulaşmayı hiç istemiyor.** Bu yüzden kabak PKK'nın başına patlayabilir.*

*Ayrıca, Suriyeliler Şam'a dönük Türk girişimlerinin ardında, Amerika'nın bulunduğundan kuşkulanıyorlar. Amerikan Dışişleri Bakanlığı'nın Anti-Terör Dairesi Direktörü'nün, İsmet Sezgin'in ziyareti arifesinde Ankara'ya gelmesinden kaygıya kapılmışlar. **Sovyetler Birliği**'nin dağılmasıyla üzerindeki himaye şemsiyesi kalkan Suriye, **Amerika**'ya karşı aşırı duyarlılık içinde. **Türkiye de Amerika'nın müttefiki ne de olsa."*** (Aktaran Milliyet, 19 Nisan 1992)

Buradan da anlaşılmaktadır ki, TC'nin Suriye görüşmeleri, yazımızın başında da belirttiğimiz Ortadoğu'ya emperyalizmin "nizamı"nı oturtma operasyonunun bir parçası olarak gerçekleştirilmiştir. Amaç, Ortadoğu'yu emperyalizmin rahatça at oynattığı bir alana çevirmektir. Bunun için de tüm emperyalizm karşıtı ya da onun çıkarlarıyla tam bütünleşmeyen devlet ve güçler hedeflenmektedir.

TC'nin Suriye üzerindeki baskıları ve görüşmelerin sonuçları mücadelemiz üzerinde ne kadar etkide bulunabilir? Bu sorunun cevabı mücadelemiz açısından bu alanın oynadığı rolün ve geliştirilen ilişkilerin niteliği ile verilebilir. Lübnan sahasının geçmişte, özellikle de 12 Eylül'ün hemen ardındaki yıllarda mücadelemiz açısından canalıcı bir önem taşıdığı doğrudur. Belli bir dönem için geri çekilmeyi yaşayan güçlerimiz bu alana dayanmış ve ülke zemínindeki mücadele için hazırlıklarını esas olarak bu alandan yürütmüşlerdir. Daha sonraki yıllarda da bu alan mücadelemize önemli katkılar sunmaya devam etmiştir. Ancak giderek belirleyici rolünü yitirmeye başlamıştır. Mücadelemiz ülke zemininde oturdukça güçlerimizin dayandığı esas zemin Kürdistan toprakları olmuştur. Bu konumlanma açısından da, her türlü eğitim açısından da böyledir. Bu açıdan Lübnan alanındaki eğitim kampının faaliyetinin sınırlandırılması veya durdurulması mücadelemiz için ciddi boşluk yaratmayacaktır. Mahsum Korkmaz Akademisi tarihsel bir rol oynamış ve bu rolünü tamamlama dönemine gelip dayanmıştır. Bugün artık gerek Kuzey-Batı Kürdistan ve gerekse Kürdistan'ın diğer parçaları mücadelemizin her açıdan dayandığı esas alanlar durumundadırlar.

Siyasi ilişkiler açısından bakıldığında ise, bu alandaki güçlerle ilişkiler dostluk temelinde olmuş, karşılıklı çıkar birliğine dayanmıştır. Aynı şekilde partimizin dayandığı kitlelerin etkinliği bunda rol oynamıştır. Bu açıdan sağlam bir zeminde gelişmiştir. Mücadelemizin emperyalizme ve işbirlikçilerine karşıt olma konumu aynı güçlerden zarar gören çevrelerin de mücadelemize düşmanlık yapmamalarını sağlamıştır. Ortadoğu'da yaşanan gelişmeler bu ilişkilerin ortadan kalkması bir yana, daha da gelişmesine zemin yaratmaktadır. Bu nedenle de mücadelemizin bundan sonra da sağlam işbirliklerine dayalı dostluklar geliştirme şansı vardır. Bu ilişkilerden çıkarları olanlar, çıkarlarını dikkate almak zorunda kalacaklardır.

Kürt işbirlikçiliği bir kez daha sömürgeciliğin cansimidi olmaya soyunuyor!

Sömürgeci Türk devleti dış temaslarıyla Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini çembere alıp boğmaya çalışırken, içte de çeşitli taktikler geliştirerek, kaybettiği etkinliği yeniden kazanmaya çalışmaktadır. TC Başbakanı Demirel'in, "Halkın desteği olmaksızın terörün önüne geçilemez" şeklindeki sözleri temelinde yoğun bir şovenizm kampanyası geliştirilerek, Türkiye halkı devletin karşı-devrimci ve Kürt halkına düşman politikalarının yedeğine çekilmektedir. TC basını son dönemlerde daha da belirgin biçimde devletin beşinci kolu rolüne soyunmuş, Türkiye halkını kışkırtmanın çabalarını sergilemektedir. Devletin icazeti ve talimatıyla polislerden subaylara kadar hemen her gün bir kesimin sözde teröre karşı yürüyüşleri tezgahlanmaktadır. Devrimcilere karşı geliştirilen imha saldırılarında Türkiye halkına amigoluk rolü oynatılmaya çalışılmakta, polis operasyonları sırasında şoven çevreler de sloganlarla, bayraklarla, İstiklal Marşı'yla saldırıya eşlik etmektedirler. Devlet görevlilerine, kurumlarına yönelik devrimci saldırılar ardından yakalanan devrimcilerin halkın desteğiyle veya halktan kişiler eliyle yakalanmalarının gerçekleştiği şeklinde haberler burjuva basın-yayın organlarında çarşaf çarşaf yer almaktadır. Almanya'nın TC'ye silah ambargosu uygulaması gerekçe gösterilerek Almanya'nın beş ayrı kentinde MİT'in tezgahladığı protesto yürüyüşleri gerçekleştirilmiştir. Tekirdağ'ın Malkara ilçesinde olduğu gibi Kürdistanlı kişilere, evlerine, işyerlerine yönelik saldırılar gerçekleştirilmekte, kitlelere "Kürtler dışarı" vb. şekilde sloganlar attırılmaktadır. Bütün bunlar TC'nin Kürdistan halkından sonra Türkiye halkını da kaybetmeme çabasının ifadesi olmaktadır. Halk kitleleri gerçek sorunlardan ve çıkarlarından koparılıp devletin körüklediği şovenizm dalgası içinde etkisizleştirilmek istenmektedir.

Kürdistan'da ise bir yandan kontrgerilla ve resmi devlet güçleri eliyle yurtseverlere yönelik cinayetler tüm hızıyla sürdürülüp Kürdistan köylerine kanlı baskınlar geliştirilirken ve yine eylemler gerekçe gösterilip halkın evleri, dükkanları kurşun yağmuruna tutulurken, diğer yandan da halkı çeşitli yollarla aldatıp yeniden devletin yanına çekme çalışmaları tüm hızıyla sürdürülmektedir. Bu çerçevede Nisan ayı başlarında TC Başbakanı Demirel, "Güneydoğu'ya yönelik bir reform paketi" açıklamıştır. Buna göre, bölgede yeşil kart (parasız tedavi) uygulaması başlatılacak, eksik yatırımlar tamamlanacak, işsizlik sigortası geliştirilecek, asgari ücret vergidışı bırakılacak, Çolamerg (Hakkari), Çewlik (Bingöl), Bêdlîs (Bitlis), Mûş, Şirnex ve Elih (Batman) yatırımlar için pilot bölge ilan edilecek, milletvekilleri sık sık bölgeye geziler düzenleyecek, kadro boşluğu giderilecek ve halka "şefkatli" yaklaşım gösterilecektir. Bu tedbirlerin halkın gerçek talepleri ve ihtiyaçlarına cevap olmayacağı açıktır. TC, halka özgürlük, demokrasi, can güvenliği gibi temel haklarını veremediğinden, onu bol demagoji ve sözde yaşam olanaklarını iyileştirmeyle kazanmaya çalışmaktadır. Kürdistan halkı bu politikaya cevabını çoktan vermiştir. O açıdan bu sözde reformlarla TC olsa olsa kendi kendini bir süre daha kandırabilecek, başka sonuç elde edemeyecektir.

PKK'yi tecrit politikasının bir parçası olarak son dönemlerde kamuoyunun gündemine sokulan bir tartışma da Kürt partisi ve Kürtçe televizyon tartışmasıdır. Kürt partisi ve Kürtçe TV tartışması bizzat devlet yetkilileri ve bazı siyasi parti liderlerince gündeme getirilmiştir. Bunlara karşı çıkan çevreler yanında, açıkça destekleyen çevreler de vardır.

Peki, bu tartışma neden birdenbire gündemi işgal etmiştir? Bundan elde edilmek istenen çıkar nedir? Kürtçe TV açık ki, asimilasyona uğratılamamış Kürdistanlılara hitap etmede, onlara devlet anlayışını götürüp etkilemede bir araç olarak düşünülmektedir. Devlet Türkçeyle beynini yıkayamadığı Kürdistanlıların beynini Kürtçeyle yıkamak amacındadır. Aynı zamanda da böylece, Kürtlere ayrı davranmadığı, onları her türlü haktan yararlandırdığı propagandasını yaparak Avrupalı devletlerin kendisine yönelik eleştirilerini bertaraf etmek istemektedir.

Kürt partisi kurma yolundaki tartışma ve hazırlıklar ise daha da önemli amaçlar içermektedir. TC, PKK'ye alternatif olacak, halkı PKK'den koparıp kendi etrafında toplayacak ve böylelikle de devletin güdümüne sokacak icazetli bir partiye ihtiyaç duymaktadır. Halktaki ulusal bilinçlenme nedeniyle halkın Türk devletinin mevcut partilerinden koptuğunu bilen TC, Kürt kimliği ile bir partinin kurulması halinde halkın bu parti etrafında toplanacağı hesabını yapmaktadır. Böylece "Kürt sorunu ayrı, PKK ayrı" şeklindeki tezlerini dayandıracakları bir zemin oluşturmuş olacaklarını hesaplamaktadırlar. Kurulacak böylesi bir parti, silahlı mücadeleyi mahkum edip halkı reformist yollara çekmeye çalışacak, PKK'nin içte ve dışta tecrit edilmesine hizmet edecek ve onun yerine Kürt sorununda kendisini muhatap olarak sunacak, Kürdistan halkının PKK etrafında oluşmuş birliğini parçalayarak halkı zayıf düşürmeye çalışacaktır. Bu icazetli partinin kuruluş çalışmalarının, yıllardır ulusal kurtuluş mücadelemize düşmanlık yapan, sırtlarını TC'ye, Avrupa'ya ve I-KDP türü işbirlikçilere dayayan bazı kaşarlanmış sözde Kürt aydınlarca yürütülüyor olması da bütün bunların diğer bir kanıtı olmaktadır. Burjuva köşe yazarlarının ısrarla PKK'ye karşı çıkan Kürtlerin kendilerini ifade edecekleri siyasi bir oluşuma ihtiyaç duyulduğunu, bunun çok yararlı olacağını yazıp çizmeleri boşuna değildir.

TC'nin bu tartışmaları ulusal kurtuluş mücadelemizi boğmada yeni araçlar ortaya çıkarmak için yürüttüğü açıktır. Yoksa, yeni açılan ve başında dürüst Türkiyeli ve Kürdistanlı aydınların bulunduğu Kürt Enstitüsü yasak olmadığı halde kapısındaki tabelasının daha açıldığı gün polisçe indirilmesi, şartlı tahliye yasasından 125. maddeden yargılanan Kürdistanlı savaş esirlerinin de yararlandırılması talebinin anayasadaki sözde eşitlik maddesine rağmen bir kez daha reddedilmesi neyle açıklanabilir?

TC, Kuzey-Batı Kürdistan'da işbirlikçi çevrelere kan vermeye ve onları piyasaya sürmeye hazırlanırken, Güney Kürdistan'daki işbirlikçiler de ulusal kurtuluş mücadelemize ve önderi PKK'ye düşmanlıklarını tırmandırmaya başlamışlardır. Newroz katliamının hemen ardından yeniden Türkiye'ye giden I-KDP lideri M. Barzani, Türk devleti ile yeni pazarlıklar ve anlaşmalar yapmıştır. Bu görüşmeler sonucu, Barzani'nin, sınır boyundaki 30 km'lik boş alanın yerleşime açılması talebine TC, PKK kamplarının faaliyetlerinin sona erdirilmesi koşuluyla yeşil ışık yakmıştır. Sınırötesi operasyonlarını neredeyse günlük olay haline getiren TC, bunlardan sonuç alamayınca sınır boyunca KDP'lilerin yerleşip sınırın bunlarca korunmasını öngörüyor.

Diğer taraftan emperyalistlerin ve TC'nin PKK'nin imhası karşılığında I-KDP'ye, Güney Kürdistan'a özerklik sözü verdiği haberleri alınıyor. Nitekim Kurdistani Cephe adına bir açıklama yapan I-KDP'li Hoşyar Zebari, *"Kürdistan Cephesi, PKK'nin Kuzey Irak topraklarından Türkiye'ye düzenlediği saldırıları engellemek için önlemler almaya karar vermiştir"* (Milliyet, 10 Nisan 1992) dedi. Söz konusu açıklamadan sonra bu kararı Türkiye'ye resmen bildirmek üzere Kurdistani Cephe içinde yer alan Kürdistan Sosyalist Demokratik Partisi Genel Sekreteri Rasul Mamond Ankara'ya gidip yetkililerle görüştü. Ardından I-KDP peşmergelerinin Güney Kürdistan'ın Suriye ve Türkiye'deki parçalarla olan sınırlarını tutarak PKK'lilerin geçişlerini engellediği ve saldırılara hazırlandığı haberleri duyulmaya başlandı.

Emperyalistlerin TC ile birlikte Ortadoğu'da yeni saldırılara hazırlandıkları bir dönemde yerli işbirlikçilerin üstlendikleri bu rol tarihsel ihanetin bir kez daha en onursuz biçimde sergilenmeye başlandığını ortaya koyuyor. Ancak bugün geçmişten çok farklı gelişmeler söz konusu. Kürdistan halkı bugün çıkarlarının nerede olduğunu çok iyi bilince çıkarmış bulunuyor. Güney Afrika'daki Zulu kabilesinin siyah halk içindeki Truva Atı rolünü Kürdistan halkı içinde oynamaya soyunan başta I-KDP olmak üzere işbirlikçi güçler karşılarında Kürdistan halkının sınırsız nefretini bulacaklardır. Güney Kürdistan'daki halkımız da emperyalizmin ve sömürgecilerin emir erlerinin komplolarına gözü karaca alet olmayı reddedecek, ihanetçi şefleri ihanetleriyle başbaşa bırakacaktır.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yurtsever Kürdistan halkına, tüm partililere ve savaşçılara çağrısı:

“Özgürlük yürüyüşü devam edecektir, ucunda tam bağımsızlık ve özgürlük vardır, savaş da, barış da, görüşme de onun içindir...”

Kürdistan halkının tek umudu, tarihte ve günümüzde onun şeref duyulabileceği nesi varsa onu temsil eden partimiz PKK'ye dört taraftan saldıracaksın, onu ezeceksin, üstüne de Kürt partisi diye ne idüğü belirsiz bir şey çıkaracaksın! Biz bu oyunu bozarız. Onlara ateşle oynanmayacağını öğreteceğiz.
İşte böyle piyasada dolaşanlar var. Düşmanın izniyle, halka yalvarmayla, konferans yapmak istiyorlar. Sözümona özgürlük komiteleri, girişim komiteleri, vakıflar ve daha neler neler kurmak istiyorlar. Burada şunu açıkça belirteyim ki, o çok güvendikleri ABD de, Barzani de, Talabani de, bunları kurtarmak şurda kalsın, artacak olan PKK gazabı karşısında bu dünyada içine girecek delik bile bulamazlar. Böyle hainane oynamak, bunlar için en azaplı, en cehennemi bir yaşamın yolunun açılması demektir.
Bunları uyarıyoruz!
Eskiden gizli ajanlık yaptılar. Ama şimdi açık yapmak isteyen bu sahte Kürtçülere diyorum ki, yakılıp yıkılmayı, hem de her şeyinizle yok olup gitmeyi istemiyorsanız, oynamayın! Şehitlere saygı, direnişe saygı, kahraman devrim savaşımıza saygı duyun! İşlemiş olduğunuz ağır suçlardan ötürü halktan, partimizden af dileyin! Bu sizin için tek çaredir. Linç olmaktan bile kurtulamazsınız. Malınızın-mülkünüzün altı üstüne gelir.
Biz ki, TC gibi bin yılların barbar bir egemenliği hizaya getirdik. Siz kim oluyorsunuz da, sizin işinizi halletmeyeceğiz!

Tarihimizin en anlamlı yılını bu Newroz'la birlikte yaşamaya başlarken, hepinizi tekrar bu büyük mücadele ve savaş yılında sevgi ve saygıyla selamlıyorum.

Gerçekten her şeyimizi bir kez daha gözler önüne sererken, tarih neydi, dün ve bugün bizim için ne yazıyor, yakın gelecek nedir? Herkesten daha çok, her halktan daha fazla sonuç alıcı savaşı veren önder bir partinin savaşçıları olarak, bir defa düşünmek bin defa düşünmek, bir yapmak bin yapmak, bunun için hiç sınır tanımamak esastır. Bu özgürlük fırsatını yakalamışken bırakmamak, engel ne olursa olsun, aldatmaca nereden gelirse gelsin, zorluklar ne denli fazla olursa olsun ısrarla hedef üzerine yürümek ve mutlaka kazanmak, tek doğru yolumuzdur. Savaşımız bu yolda gerçekleşiyor.

Düşman saflarında bizim için her gün çok şey söyleniyor. Yüzyılların sahte, alçak işbirlikçileri son demlerini yaşarken, ellerinden geleni, açık düşmanı bile geride bırakan bir tutum içinde sergileme cesaretini gösteriyorlar. Suçüstü yakaladığımız düşman, hileye başvuruyor. Bugünlerde hakkımızda çok şey söyleniyor. Düşman çok şey yapmak istiyor. Tekrar gerçeklerimizi açıklarken, mücadele azmimizden, sonuç alıcı doğru yolumuzdan ayrılmak şurda kalsın, daha sağlam adımlarla yürümek için tekrar da olsa, bazı gerçekleri yinelemek gerekiyor.

İlk defa kendisi için tarih yapma imkanını ele geçiren Kürdistan halkı ve onun onurlu militan partili savaşçıları!

Bugün deyip geçmemek gerekiyor. Kazanılış hikayesi, destanı kolay yazılmadı. İki saatlik maraton koşuları vardır. Biz bunu yirmi yıla çıkardık. Öyle bir hızla yürüyor, koşuyoruz. İnsanlığından vazgeçmemiş, “ben de insanım” diyebilmenin son fırsatını ele geçirmiş, bu güçle kurtuluş fırsatını ele geçirmiş bir halk olarak, parti ve onun savaşçıları olarak, düşmanın dayattığı imha ve teslim olmaya bizim dayatığımız savaş ve zafer yürüyüşünü başarılı götürmek için yapılacak çok şey var. Son günlerde, düşmanın yüzyıllardan beri halklara karşı kullandığı bu köhnemiş ordu gücünü, barbar sürülerini, bir kez daha Kürdistan'a seferber ederken, yine o çok iyi bilinen işbirlikçilerini de harekete geçirdi. Newroz dolayısıyla taarruzdan bahsettiler. Kendilerine göre bir Kürt ayaklanması var ve onu ezip geçecekler, kalanı da teslim alacaklar! Bu eski bir taktiktir. Vuracağını vur, kalanı teslim al! Yakın tarihimizde Diyarbakır'da, Bingöl'de, Dersim'de böyle yaptılar. Bütün Kürdistan'da halka bunu reva gördüler. Benzer bir planı da bize uygulamak istediler. Newroz'da bunu hayata geçirmek istediler.

Düşman bunu bilerek mi yapıyor, yoksa gerçekten bir gaflete düşerek mi? Bu, onun bileceği iştir. Fakat bizlerin hiç de kolayca ezilecek, teslim alınacak bir güç olmadığımız ortadadır. Halkımız, acaba tarih tekrar hortlayacak mı diye endişe içinde olabilir. Hayır! İlk attığımız adımlardan şimdiye kadar, bütün adımlarımız bilinçli, örgütlü ve planlıdır. Geriye çark etmek mümkün değildir. Hiçbir partiye nasip olmayacak güveni, biz bu temelde elde ettik. Şimdi bu güven, daha derinliğine bütün halkımızı, sizleri sararak devam ediyor. Newroz'daki katliam, düşman için bir yenilgidir. O, bu katliam denemesiyle ayağa kalkan halkımızı sindirebileceğini ve teslim alacağını sandı. Hayır, daha fazla kin, öfke, daha fazla ayağa kalkma ve savaşa yönelme söz konusudur. Cizre'de, Şırnak'ta, Nusaybin'de ve tüm Kürdistan'da 1992 Newroz'u oynaması gereken rolü oynuyor ve giderek daha derinden bütün Kürdistan'ı ayağa kaldırıyor.

TC bütün gücünü seferber etti. Bir avuç kadar gerillayı bile etkisizleştiremedi. Çok büyük masraflarla tank, uçak gücünü kullanarak Botan'da ne elde edebildi? Kendi kayıpları yanında bize verdirdiği kayıp, hiç denecek kadar azdır. Bütün dünyada ve Türkiye'de maskesi düşmüştür. Kürdistan'da değil halkı yanına çekmek, daha da tecrit olma ve halkı toptan kaybetmeyle yüzyüze kalmıştır. Burada iyi anlamamız gereken, partimizin özgüce dayanan, son ferdi de kalsa teslim olmayan kişiliğinin başarı için temel esas olduğu ve halkımızın da bunu esas aldığıdır.

Bizlerin hiç de kolayca ezilecek, teslim alınacak bir güç olmadığımız ortadadır. Halkımız, acaba tarih tekrar hortlayacak mı diye endişe içinde olabilir. Hayır! İlk attığımız adımlardan şimdiye kadar, bütün adımlarımız bilinçli, örgütlü ve planlıdır. Geriye çark etmek mümkün değildir.

PKK'nin ayağa kaldırdığı halk bir daha yere düşmez. Ayağa kalkan halkımızın önderi partimizin militanları, son ferdi de kalsa gerçekten önder olmaktan alıkonulamazlar.

Bugün Kürdistan ülkesinde dosta, düşmana ve bütün dünyaya kendisini güneş kadar yakıcı bir biçimde kanıtlayan gerçek budur. PKK, öyle çokça hizaya getirdikleri gibi kendi yollarına çekilecek bir parti değildir. Ayağa kaldırdığı halk da devletin sahtekarca uzattığı şefkat kollarına teslim olacak bir halk değildir. Bu gerçek ortaya çıkmıştır. Bunu saptırmak için bazı yeni girişimlere başvurulduğunu görüyoruz. Önce “Kürt kimliği” dediler. Demirel-İnönü başa geldiklerinde Diyarbakır'a yaptıkları seferde, “Kürt kimliğini kabul ediyoruz” dediler. Bu, hainane bir kabul ediştir. “Size şefkat kollarımızı uzatıyoruz” dediler. Bu yine sahtekar ve sinsice yaklaşımdı. Gerçek niyet zulümdü. Kendi deyişleriyle pamukla sardıkları bir zırhlı eldi. Vurmak istiyorlardı, fakat zırhlı ellerini pamukla kamufle edeceklerdi. “Şefkat” sözcüğünün anlamı tamıtamına buydu. Her şeyin yaratıcısı olan direniş, her şeyin gerçek sahibi olan direniş şehitlerinin kanını, gelişimin gerçek sahibi olan savaşım güçlerini mahkum ederek unutturacaklardı. Suçlu ilan ederek o eski uşaklarını, işbirlikçilerini de devreye sokarak eskiyi tekrarlamak istediler. Ağızlarında bir Kürt partisi lafı vardı. Kürt partisine izin de vereceklermiş! Gerçek devrimci Kürdistan partisi, tarihin ender tanıdığı büyük direnişle, zindan direnişiyle, dağ direnişiyle, yurt dışı direnişiyle, yıllardır eşine ender rastlanan bir mücadeleyle yaratılmıştır. Savaşın kızgın ateşinde pişerek ortaya çıkmıştır.

Bu yeni Kürt partisi de ne oluyor? Destansı bir mücadeleyle ortaya çıkmış, kendini kanıtlamış PKK gibi tarihsel öneme sahip bir parti varken, bu sahtesi de ne oluyor, onu anlamak lazım. TC, işbirlikçilerini bir yıldır Ankara'ya çağırıyor. Eskiden gizli ilişkilerle bağlı oldukları dostlarını şimdi açıkça çağırıyorlar. Barzani'yi, Talabani'yi tekrar tekrar çağırarak tartıştılar, konuştular. PKK'ye karşı yeni bir Kürt partisini kurmak için anlaştılar. Bu oyun bir yıldır devam ediyor. Akılları sıra PKK'yi ezdikten sonra sahte bir Kürt partisi kurup, şehitlerin kanına ve tarihsel mirasına sahip çıkacaklar. Daha önceleri de çok alçakça ve haince icra ettikleri sanatı bir kez daha icra edecekler! O büyük acının, işkencenin imbiğinden geçmiş en soylu özgürlük kanını kurutacaklar! Her şeyimiz olan umutlarımızı kirletecekler! Bunun yerine, o alçakça çıkarlarını, şahsi hanedan çıkarlarını bir kez daha sürdürme imkanını elde edecekler! Ankara'ya bunun için gittiler. Törenlerle ilk defa Çankaya'da ağırlandılar. Atatürk'ün mezarına giderek secde ettiler.

PKK'nin yenildiğini söylüyorlar, halkın da yenildiğini söylüyorlar. Eğer bundan eminseniz, o zaman bu yenilgi üzerine istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Fakat yenilmeyenlerin de, sizlere istediğini yapacaklarını unutmayın!

Bu aşağılık güruha şunu söyleyelim ki, halkımız için sadece imhayı, ölümü planlayan ve yeni bir tanesini daha sahneye koymak isteyenlere bu biçimde tapınmak, İran'a, Irak'a, ABD'ye, hatta Avrupa'ya tapınmaya benzemez. Onlar, ihanetin sonucunun ne olduğunu anlayacaklar. Şimdiye kadar yaptıkları yanlarına kâr kaldı ama, artık Kürdistan eski Kürdistan değil. Kürdistan son yıllarda PKK önderliğinde ayağa kalmak istiyor. Binbir belayla, acıyla ve gerçekten inanılmaz zorluklarla, şehit kanıyla yürütülen bu mücadelenin ortaya çıkardığı mirası, değerleri düşmana peşkeş çekmek istiyorlar. Gelene geçene, “sana bu kadar ucuz satarım, sana bu kadarına satarım” diye ülkeyi satılığa çıkarmışlardır. Avrupa'ya, ABD'ye, Suudi Arabistan'a gidip pazarlık yapıyorlar. Bu kadar simsarlık olmaz. Belki tüccarlığın, simsarlığın ticaret piyasasında bir değeri vardır ama, insan kanı üzerinde, hele hele çok soylu emekleri üzerinde böyle simsarlık en lanetli bir meslektir. Bunlar bu lanetli mesleği icra ediyorlar. Bunu yaparken de, PKK'nin siyaset bilmediğini, demokratik olmadığını söylüyorlar. Kendilerinin barışçıl siyaset yoluyla iş yapmak istediklerini söylüyorlar. Sizi alçaklar sürüsü! Düşmanımız tepeden tırnağa silahlanmışken, siz bunları nasıl söylersiniz!..

İşte, en son gördük. Düşman Cizre'yi, Şırnak'ı gözünü kırpmadan imha etmeyi gözüne alarak halka saldırırken sen neredeydin? Kürt halkı için değil de düşman için siyaset yapmayı sana kim öğretti? Ankara'da düşmanımızla yaptıkları anlaşma gereğince Güney'de bir savaş cephesi açtıklarını söylüyorlar. Günümüzde de kendilerinin PKK'ye karşı savaşacaklarını ilan ediyorlar. Bir Kürt olacaksın ve PKK'ye karşı savaş ilan edeceksin! On defa savaş ilan edip, bize karşı savaşırlar da. Ankara'ya şirin görünmek için ne gerekiyorsa onu yaparlar. ABD'yi çağırdılar yetmedi. Ankara'yı çağırdılar yetmedi. Bütün Avrupa'yı çağırdılar o da yetmedi. Daha ne kadar güç varsa çağırsınlar. Güney Kürdistan'da bunların hepsine demokrasi var, hepsine büro açtırıyorlar. Zaho'da, Duhok'ta MİT bürolarından geçilmiyor. Fakat PKK'ye karşı da savaş açıyorlar. Amerikan subaylarını Kürdistani Cephe'nin toplantılarına alarak onların huzurunda PKK'ye karşı savaş bildirilerini çıkarıyorlar.

Bu nasıl yurtseverlik? Bunun Kürde hayrı ne olacaktır? Bunlar halkın sırtından yüzyıllardan beri sultanlara, şahlara, meliklere ülkemizi satmaya alışmışlar. Sanıyorlar ki, PKK'ye karşı da aynısını yapacaklar ve

Kürdistan'ın partisi de vardır.
Hiç izin almadan, sonuna kadar kahramanca bir direnişle bu parti yaratılmıştır. Halkımızın bin yıllık umududur, rüyasıdır ve bu gerçekleşmiştir.
Devrimcidir, demokrattır ve sosyalisttir.

başaracaklar. Biz şuna and içtik ve çok kararlı bir biçimde tavır aldık. Biz yaşadıkça, bizim mücadelemize, mücadelemiz altında ayağa kalkan halkımıza karşı bu oyun, bu ajanlık tutmayacaktır.

Bunlara göre düşman başaracak. Düşman başaramazsa, kendileri de bizzat savaşa girerek başaracaklar. İşte onun ardından da Kürt partisi doğacak! Kürdistan halkının tek umudu, tarihte ve günümüzde onun şeref duyulabileceği nesi varsa onu temsil eden partimiz PKK'ye dört taraftan saldıracaksın, onu ezeceksin, üstüne de Kürt partisi diye ne idüğü belirsiz bir şey çıkaracaksın! Biz bu oyunu bozarız. Onlara ateşle oynanmayacağını öğreteceğiz.

İşte böyle piyasada dolaşanlar var. Düşmanın izniyle, halka yalvarmayla, konferans yapmak istiyorlar. Sözümona özgürlük komiteleri, girişim komiteleri, vakıflar ve daha neler neler kurmak istiyorlar. Burada şunu açıkça belirteyim ki, o çok güvendikleri ABD de, Barzani de, Talabani de, bunları kurtarmak şurda kalsın, artacak olan PKK gazabı karşısında bu dünyada içine girecek delik bile bulamazlar. Böyle hainane oynamak, bunlar için en azaplı, en cehennemi bir yaşamın yolunun açılması demektir.

Bunları uyarıyoruz!

Eskiden gizli ajanlık yaptılar. Ama şimdi açık yapmak isteyen bu sahte Kürtçülere diyorum ki, yakılıp yıkılmayı, hem de her şeyinizle yok olup gitmeyi istemiyorsanız, oynamayın! Şehitlere saygı, direnişe saygı, kahraman devrim savaşımıza saygı duyun! İşlemiş olduğunuz ağır suçlardan ötürü halktan, partimizden af dileyin!

Bu sizin için tek çaredir. Linç olmaktan bile kurtulamazsınız. Malınızın-mülkünüzün altı üstüne gelir.

Biz ki, TC gibi bin yılların barbar bir egemenliği hizaya getirdik. Siz kim oluyorsunuz da, sizin işinizi halletmeyeceğiz! Bize demokrasi nutukları çekmeyin. Her şeye ihanet edilirken, en aşağılık inkar ve imha yaşanırken siz neredeydiniz? Kürtlüğün her şeyi yerle bir edilirken, siz kime ajanlık yapıyordunuz? Kime hizmet ediyordunuz? Bunları yaparken Kürtlük yoktu da, şimdi mi Kürtlük var? Ankara'ya gidip ne kadar uğursuz, hain görevler varsa üstlenip yapacaksınız ve sonra da Kürtlükten söz edeceksiniz! Kendiniz buna inanıyor musunuz?

Türkiye'nin açtığı "demokrasi paketi" değildir. "Demokrasi paketi" diyorlar, yalandır bu. "Demokrasi paketi"nin Cizre'de, Şırnak'ta ne olduğunu herkes gördü. Bütün bir şehir halkı ayağa kalktığında, bu paketin ne anlama geldiğini bütün halk gördü, siz mi göremediniz? Sözümona bakan, milletvekili, bürokrat olmuşsunuz, bu "demokrasi paketi"nden ne çıktığını sizler de mi hiç görmediniz?

PKK'nin yenildiğini söylüyorlar, halkın da yenildiğini söylüyorlar. Eğer bundan eminseniz, o zaman bu yenilgi üzerine istediğinizi yapmakta özgürsünüz. Fakat yenilmeyenlerin de, sizlere istediğini yapacaklarını unutmayın! Siz bu kadar kahrın, acının üzerine pis bir dünya mı kurmak istiyorsunuz? Barzani'lerden, Ankara'dan, ABD'den, Avrupa'dan medet mi umuyorsunuz? Bu bir yanılgıdır. Bu hesabı yapmayın. PKK, Kürdistan'ın kurtuluşunun yolunu açmıştır. PKK namusun, onurun yolunu açmıştır. Azıcık haysiyeti olanın ne yapması gerektiğini ortaya çıkarmıştır. Dost olmak istiyorsanız, size yol var. Kendinizi affedin ve dost olun. Az olun, çok olun, bu mühim değil. Yerinizde de oturabilirsiniz. Yok, eski uğursuz sanatınızı icra edebileceğinizi sanıyorsanız, sizin kararınızdır. Düşünemeyeceğiniz kadar yıkım üzerinizdedir. Biz şimdiye kadar şiddetle yönelmedik, vurma kararları almadık. PKK gerçeğini görmeden, ona saygılı olmadan, onunla dayanışma içine girmeden Kürtçülük yapılacağını nereden öğrendiniz? Size bu Kürtçülüğü kim öğretti? Ankara, Kürtçülük mü öğretir, yoksa imha mı eder? Siyasette belki de hiçbir halkın içinden, milletin içinden çıkmayacak kadar aşağılık olabilirsiniz, fakat onlar bile bir gerçeği hesap ederler. Kendi halkına hiçbir şey vermeyenlerin, halkına her şeyini verenlerin anılarına bu biçimde ters düşmeleri, belki de dünyada içine girilmemiş bir durumdur. Belki ilk defa siz buna yelteniyorsunuz. Sonuçta düşünemeyeceğiniz kadar yıkım getirecek tehlikeli hesaplar yapmayın. Düşman bile gerçeğimize bakarak, her gün sözümona yeni reformlar peşindeyken, PKK'nin kaderine dayalı yanlış hesaplarınız, yaşamı bir oyundan, yaşamı bir yalandan ibaret sanan sizler için, bu gerçekten talihsizlik olur. Yaşamı öğreneceksiniz. Kürdistan'da geliştirdiğimiz yaşamı da dikkate alacaksınız. Azıcık ulusal onurunuz, zerre kadar bir insanlığınız varsa, gerekeni yapacaksınız.

Bu bir uyarıdır!..

Gerekeni yapmak bunlara düşer. Kürdistan'ın partisi de vardır. Hiç izin almadan, sonuna kadar kahramanca bir direnişle bu parti yaratılmıştır. Halkımızın bin yıllık umududur, rüyasıdır ve bu gerçekleşmiştir. Devrimcidir, demokrattır ve sosyalisttir. Milyonlara mal olmuştur. Yenilmeyen ve zafere doğru yürüyen bir partidir. Bu partiyle anlaşarak alabileceğiniz görev varsa almaya çalışın. Size söyleyeceğimiz tek şey budur.

Savaşmak yaşamaktır. Bu özgürlük silahını ele almak, en büyük mutluluktur. Onun için, bu silahın değerini iyi bilin. Kolay kolay yere düşürmeyin. O silahla oynamayın. Onun temsil ettiği siyaseti, her zamankinden daha fazla kavrayın. Yerinde vurun. O, lanetle hesaplaşmanın silahıdır. O, onur silahıdır. O, geleceğimizdir. Ona layık olmayı bilerek, bu silaha, zaferi sağlayıncaya kadar, kusursuz savaştırarak hakkını verelim.

Bize Barzani'ler, bilmem kimler savaş açmış! Bunlar da bu savaşın ne anlama geldiğini iyi düşünsünler. Biz kendimize zoraki düşman yaratmak istemeyiz. Amansız bir düşmanla boğuşurken, fazladan düşmanla boğuşmak istemeyiz. Fakat birileri çok iğrenç ve hiç de halkın çıkarına olmayan, tarihimizin mutlaka birlik, dayanışma ve savaşla, devrimle kazanılması gereken bu şanlı döneminde, böyle uğursuz ve düşmanın körüklemesi olan bir savaşa girerlerse, bu yolda hiç ummadıkları çok lanetli bir sonuçla karşılaşırlar. Kaybeden kendileri olur. Böyle ayağa kalkan, bu gelişmeyi yakalayan bir halkı, sizin geliştirebileceğiniz savaşla durdurmak imkansızdır. "PKK Güney'de kalıyormuş, savaş planlayıp Kuzey'de müttefiğimiz olan Türkiye'ye vuruyormuş" vb. gibi sahtekarlıkları bırakın! Kendiniz "Kürdistan var, Kürtler bir halktır, millettir" diyorsunuz. Millet için birlik gerekir. Ülke için birlik gerekir. Düşmandan önce, Kürdistan için her şeyini ortaya koyanlarla birliği düşüneceksiniz! Meselelerinizi onlarla halledeceksiniz. Siz buna gelmiyorsunuz. Yüzyıllardır yaptığınız bu uğursuz sanatı bir kez daha icra etmek istiyorsunuz. Güçlüye dayan, halkına karşı her türlü ihaneti yap! Buna devam ederseniz, biz de elimizden geldiği kadar halk düşmanlarına, hainlere, düşmandan daha fazla darbe vuracağız. Halkın içinde böyle hainler ortaya çıktıktan sonra, hele bunu açıkça savaş durumuna çıkardıktan sonra, onlara karşı yapılacak ilk iş, en önemli iş, onları bitirmektir.

Biz, parti tarihimizden de biliyoruz. En tehlikeli ajan odakları, kişi ve kurumları hedeflemeseydik PKK olmazdı. Şimdi bunu daha da genelleştiriyoruz. Kürdistan çapında bu ajan, işbirlikçi kurum tasfiye edilmeden, Kürdistan'ın birliği ve bağımsızlığı sağlanamaz. Dolayısıyla, sizlerle amansız uğraşacağız ve Kürdistan genelinin birlik ve bağımsızlığı yolunda büyük bir adım atacağız...

Sizin bu savaş ilanınız, bizim bu kutsal mücadelemize, halkımızın birlik ve bağımsızlığı için sağlam yürüyüşümüze yol açacaktır. Daha şimdiden bütün Kürdistan halkı için bir bağımsızlık cephesi ilan ediyoruz. Kürdistan bağımsızlık cephesi Kuzey'i, Güney'i birleştiren cephedir. Bu, kırk yıldır sonuç vermeyen sahte otonomiye karşı, halkımızın gerçek cephesidir, özlemidir, umudur ve tamıtamına yapılması gereken çalışmasıdır. Güney'de bizimle savaşmak istemenize karşı bizim Güney halkıyla kurtuluş kuvvetleri biçiminde birleşip, Güney'i Kuzey'in silahlı savaşım güçleriyle de birleştirerek gerçek bir halk savaşımının yoluna sokacağız. Böylece Kuzey ile Güney'in silahlı güçlerini birleştirme adımını, tarihte ilk defa biz atacağız. Sizlere verebileceğimiz en iyi karşılık budur. Bu karşılığı daha şimdiden, büyük bir devrimin en temel adımlarından birisi haline getirerek yürüyoruz.

Düşmanımızın yeni geliştirdiği bazı taktikler de diplomasi cephesinde oluyor. Demirel gitti ABD ile görüştü, "bize yeşil ışık yaktı" dedi. Her gün dışişleri bakanı şöyle destekliyor, genelkurmay başkanı PKK'ye böyle karşı, Türkiye'yi sözümona şöyle destekliyor dediler. Almanya biraz karşı mı çıktı, "vay sen misin bunu yapan" diye tepki gösterdi. Almanya seni yüzelli senedir besliyor. O olmasa, bugüne kadar ayakta kalamazdın. Vay sen misin "halkın üzerine fazla gitme, bu silahları halkına karşı kullanma" diyen! Görülmemiş bir şovenist histeriyle, şöyle Alman, böyle Alman diye saldırıya geçtiler. Ardından Mitterrand'ı çağırıp Almanya'nın yerine Fransa'yı geçiriyorlarmış! İngiltere de devredeymiş, dostlarını güya daha da artırıyorlarmış! Hepsi de PKK terörist diyormuş ve bu PKK'yi bitirmek için iyi bir politikaymış!

Beyhude çabalar! Sürekli taviz vererek Türkiye'yi dışa daha da bağımlı kılıyorlar. Biz bu politikayı eskiden de tanıyorduk. İsveç Kürt meselesine mi el atmış, al sana taviz!.. İsviçre, Almanya hepsine taviz verdi. Şimdi büyüğünü Fransa'ya vermek istiyor. İngiltere diyor, "benim yeni payım", ona da diyor "al sana bu." Neredeyse PKK'nin "teröristliğine" karşı çıksınlar diye bütün Türkiye'yi verecekler. Bir demeç karşılığında bile taviz veriyorlar. Şimdi de Suriye'ye gittiler: "PKK'ye terörist de, su mu istersin, bütün Fırat'ın suyunu veririz, ne istersen veririz. Türkiye güçlü ülke." Evet utanmadan, çok küçümsediği Suriye'ye her şeyi vermeye razı. Yeter ki, PKK'ye karşı bir demeç alsın.

Bekaa'yı vurmakla, Güney'deki işbirlikçi hainleri karşımıza çıkarmakla, bu savaşı durduracaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar.
Gerilla sadece Bekaa'ya dayanmıyor.
Sadece Güney'e dayanmıyor.
Halkın yüreğine, bilincine dayanıyor.
Halkın desteğine dayanıyor. Dağlara dayanıyor.
Kendine dayanıyor. Her türlü zorluğa göğüs geren öz savaş gücüne dayanıyor. Böyle dayanan bir gerillanın yenilmesi, eğer kendi kendini yenilgiye götürmezse imkansızdır.

Velhasıl öyle bir düşman ki, bütün Türkiye'yi elinden çıkarsa, PKK'ye karşı yenilgisini itiraf etmeyecek. Doğru yola, insani yola, uygar çözüm yoluna girmeyecek. Bu, onun bileceği bir iştir. Yapsın. Yakın dönemde içeride de ne yaptığını biliyoruz. Uçaklarını kaldırıp her tarafı bombaladı. Dünyada hangi ülke teröristlere karşı, ülkemdir dediği toprakları bombalamıştır? Bunu Türk hükümeti yapmıştır. Tanklarını halkına karşı harekete geçirdi. Çekoslovakya'da Prag Baharı'nın nasıl ezildiği yirmi yıldır halen unutulmamış ve eleştiriliyor. Peki sizin tanklarınızla ezdiğiniz, Kürdistan Newroz baharında, 1992 Newroz'unda kullandığınız tanklar neye karşıydı? Onlara göre terörizmin ezilmesidir. Hatta demokrasinin kurtarılmasıdır. Yaklaşım bu kadar sahtekarca.

Bir halka karşı, hem de "kendi halkımdır, şefkat politikasıyla yaklaşıyorum" diyerek, bu kadar utanmaz, ikiyüzlüce ve baskıcı başka bir rejim olacağını sanmıyoruz. Kendini yalana inandırmış gidiyor.

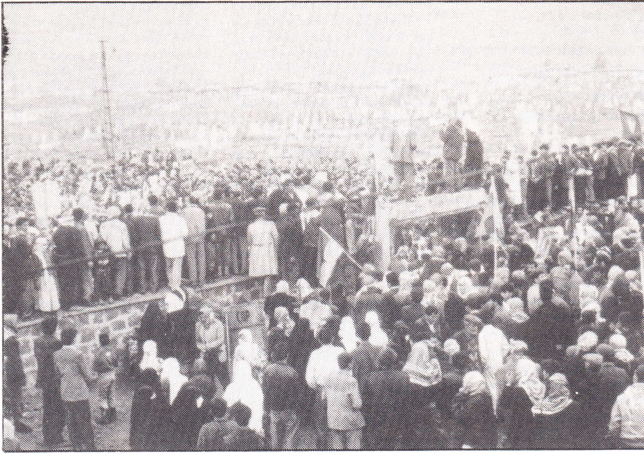
Gerillanın üzerine 600 bin kişilik ordusunun dörtte üçünden fazlasını sürmüştür. Neymiş, gerillanın işini çok kısa bir sürede halledecekmiş! Kontr-gerillasıyla her gün cinayet işliyor. Neymiş, bir ocağı daha söndürecekmiş! Bir PKK mevzisini daha düşürecekmiş! Her gün provokasyon düzenliyor. Neymiş, PKK'yi düşürecekmiş!

Geldik 1992 baharının ortasına. Tamam öldürebilir, bütün müttefiklerini ayağa kaldırabilirler. Bizi dünyadan tecrit edebilir, içerde zırh kuşatmasına alabilirler. Ama gördüğümüz nedir? Mutlaka kazanması gereken ve başarıyla savaşmak için her şeyini ortaya koyan halkımız ve onun öncü savaşçılarıdır.

Düşmanın niyetleri ve uygulamaları bu iken, biz gerçeğimizi nasıl koyacağız? Onların ülkemizdeki

hain işbirlikçileri böyle hainane faaliyetler içindeyken, dostlarımız ne yapmalı?

Biz işe iki kelimeyle başlarken de halka inanıyorduk, şimdi de milyonlarcası tek vücut halinde birleşmiş ve güveniyoruz. Bu inanç artar, eksilmez. Partimizin doğru çizgisine, iki kelime iken de inanmıştık, şimdi de tam başarıya inancımız daha kesindir. Ama bu, her şey rahatlıkla başarılıyor ve zorluklar olmayacak anlamına gelmez. Zorluklar olacak, hem de daha fazla olacak. Gerçek bir halk savaşımına yeni girdik. Bu büyük bir gelişmedir. Kürdistan halkının bu Newroz'la yakaladığı, daha cesur, yürekli bir halk savaşımı gerçeğidir. Daha genişlemiş, daha cesaretlenmiş bir halk savaşıdır. Bunu derinleştireceğiz. Serihildanlar şu geçen üç yılda denemeydi. Bundan sonra daha güçlüsünü yapacağız. 1992 serihildanları gelişmeye devam edecek. Silahlı, silahsız olacak. Kentlere girerek daha fazla vuracağız, daha fazla kalacağız. Köyler tamamen kazanılıyor. Kırsal alan kazanılmıştır. Kentler de tamamen kazanılacaktır.

Ekim Devrimi'nin mirasının boşa gitmediğini, onun, kahraman savaşçılarının anısının unutulmadığını, kendi mücadelemizde, kendi devrimimizde dünyaya, hem de emperyalizmin dayattığı yeni nizamına karşı, en kapsamlı bir devrim olarak, sınırlarını kendisinin tayin edeceği bir dünya devrimi biçiminde dayatarak göstereceğiz.

Yürüttüğümüz savaş kutsaldır ve kesintisiz yürüyecektir. Zaferimiz kesindir. Yine bu temelde diyoruz ki, bu savaşımın yakın dönem şehitleri, başta Cizre, Nusaybin, Şırnak olmak üzere, tüm Kürdistan'ın Newroz şehitleri ölümsüzdür. Onların anılarına vereceğimiz en iyi karşılık, daha da fazla zafere inanmak, savaşa inanmak, ona katılmak ve savaşmaktır.

Halkımız yürümeye devam edecektir. O yürümesini durdurmadı. Ölüme yürüdü. Göğsünü tanklara siper ederek yürüdü. Şehitlerimizin anısı, bizim için bir emirdir. Bütün halkı yürüyüşe kaldırarak mücadeleyi genelleştirecek ve şehitlere bağlılığımızı göstereceğiz. Köyden kente, kentten köye, kuzeyden güneye, güneyden kuzeye başlayan yürüyüş, daha planlı, daha sonuç alıcı bir biçimde devam edecektir. Bu yürüyüş zafere kadardır. Zaferi tam sağlamadan bu yürüyüşün durdurulması imkansızdır. Taktik geri çekilmeler olabilir. Bir adım geri üç adım ileri olabilir. Bunlar taktiktir, olur. Fakat yürüyüş kesintisizdir.

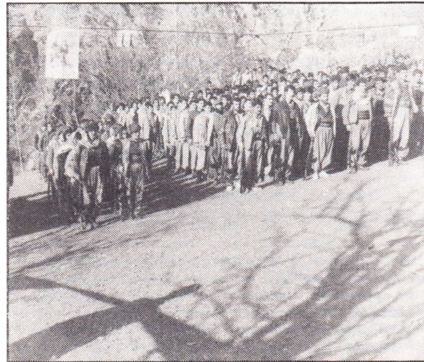
PKK adına her kim ki ortaya çıkar da erteleyelim derse, yalan söylüyordur, sahtekardır. Siyasi görüşme de olsa, bu özgürlük yürüyüşü devam edecektir. Ucunda tam bağımsızlık, özgürlük hedefi vardır. Her şey ona ulaşmak içindir, savaş da, barış da, görüşme de. Başka türlü PKK adına kimse politika yapamaz. Legal parti de kurulsa, bu partiyi, "PKK'ye dostuz" diyenler de kursa, onlar da tam özgürlüğü, hak eşitliğini sağlayıncaya kadar, bu ülke ve halka hizmet etmekle mükellef olduklarını unutamazlar. PKK dostluğu da, PKK'nin legal faaliyeti de böyle olur, başka türlü olamaz. Diğer bütün çalışmalar, bu özgürlük yürüyüşüne bağlıdır. Hiç kimse yanlış hesap yaparak kendini aldatmasın.

En önemlisi, bütün gelişmelerin kaynağında yer alan gerilla savaşımımız, devam edecektir. İlk defa, bütün gelişmeleri tayin eden silahlı savaşımımız, ordumuz ARGK'miz ülkeye yayılmıştır. Her tarafta savaşıyor. Eskiden bir çatışma yapıyordu, şimdi savaşı günlere sığdırabiliyor. Şu son günlerce süren savaşlara tanık oluyoruz. Hem de onlarca cephede yürüyen bir savaş. O Türklerin çok övündükleri ulusal kurtuluş savaşı, I. ve II. İnönü savaşı bizim günlük olarak verdiğimiz savaşın yarısı etmez. Daha şimdiden böyle çarpışan gerillamız, önümüzdeki günlerde daha yaygın savaşmayı becerecektir. Hazırlık yapılmıştır. Güç takviyesi de yapılmıştır. Onlar Bekaa'yı vurmakla, Güney'deki işbirlikçi hainleri karşımıza çıkarmakla, bu savaşı durduracaklarını sanıyorlarsa aldanıyorlar. Gerilla sadece Bekaa'ya dayanmıyor. Sadece Güney'e dayanmıyor. Halkın yüreğine, bilincine dayanıyor. Halkın desteğine dayanıyor. Dağlara dayanıyor. Kendine dayanıyor. Her türlü zorluğa göğüs geren öz savaş gücüne dayanıyor. Böyle dayanan bir gerillanın yenilmesi, eğer kendi kendini yenilgiye götürmezse imkansızdır.

Hatalar vardır, aşılıyor. Tarihimizde ilk defa bir ordulaşmaya doğru gidiyoruz. Halkın ordulaşması başlamıştır ve çığ gibi büyüyor, durdurulamaz. Dünya halkları artık bizi tanıyor. Fransa mı onları destekledi, ikinci gün Fransa partiyle daha iyi ilişki arayacaktır. Almanya'yı mı başımıza kaldırmak istedi. Almanya'nın kendisi ilişki arayacaktır. ABD de ilişki aramak üzeredir, TC bunu iyi bilsin. Suriye'ye yeniden gittiler, kıymetimiz daha da artmıştır. Belki görünüşte bazı şeyleri kurtardım diye kendilerini avundurabilirler. Ama eğer biz kendi kendimizi saptırmazsak, tamamen güçlü çıkacak olan biziz. Daha şimdiden güçlü çıkıldığını görüyoruz. Kürdistan'ın dostları hiçbir dönemle karşılaştırılamayacak kadar artacaktır. Artık düşmanları bile Kürdistan halkına saygılı bir tutum içine giriyor. ABD, "daha endişeli ve daha ciddi olmalıyım" diyor. Almanya, "karşıma almayayım" diyor. Fransa, "daha fazla yanıma çekeyim" diyecektir. Ortadoğu devletleri, "hep düşmanlık yaptık yeter, biraz dostluk geliştirelim" tavrına girecektir. Bunlar daha şimdiden başlamıştır. Dolayısıyla, düşmanın diplomasi seferleri de sandığının aksine sonuçlar yaratacaktır. Bunu kısa süre içinde anlayacaklar. Şu on yıldır Türkiye halkına ne çektirdiğini, Türkiye halkı da yakında anlayacaktır.

Türkiye halkının sırtında bu on yıl nasıl geçirildi? 50 milyon doların üzerinde dış borç, bundan daha fazla iç borç, yüzde 70'lerden aşağıya çekilemeyen enflasyon, sonuna kadar bozulmuş toplum yapısı gerçek suçluyu ortaya çıkaracaktır. Türkiye halkı da yakında o suçlunun üzerine yürümesini bilecektir. Yüzyıllardan beri "devlet baba" edebiyatıyla Türkiye halkıyla çok oynandı. "Etrak-i bi idrak" deniliyordu. Yani "idraksız Türkler" deyip kendi halkını yabancı halklardan bile daha kötü gösteriyorlardı. Bu halkın da ilk defa ayağa kalkma imkanı ortaya çıkmıştır. Hem de Kürdistan devrimine dayanarak. Gerçekten kardeşlik bağlarıyla ilişkilenmek istediğimiz, halkların onuruna, şerefine, bağımsız ve özgürce sahip olacaklarına inandığımız için, Türkiye halkıyla en iyi ilişkileri biz kuracağız. Bu tarihin lanetli ilişkileri yerine, halkları güçlendiren, yalnız bir gün için değil, bundan sonraki bütün geleceklerine güç verecek birliğine yönelmede kararlıyız. Türk halkını doğru birliğe çekeceğiz. Bu büyük birlik, dünya halklarının da gerçek çıkar birliğidir.

Ekim Devrimi'nin sonuçlarına ihanet vardır. Bu büyük devrimin ayağa kaldırdığı halklara ihanet vardır. İhanet, Ekim Devrimi'ne temel teşkil eden Rusya'da başladı. Biz bu ihanetin telafisini de birliğe çektiğimiz Kuzey Kürdistan'da, Ortadoğu bölge halklarıyla karşılıklı gerçekleştireceğiz. Daha şimdiden mücadelemizin böyle bir uluslararası etkisinin ortaya çıktığını, bunun büyük bir devrimci etki olduğunu bilerek karşılıklı gerçekleştireceğiz. Ekim Devrimi'nin mirasının boşa gitmediğini, onun, kahraman savaşçılarının anısının unutulmadığını, kendi mücadelemizde, kendi devrimimizde dünyaya, hem de emperyalizmin dayattığı yeni nizamına karşı, en kapsamlı bir devrim olarak, sınırlarını kendisinin tayin edeceği bir dünya devrimi biçiminde dayatarak göstereceğiz. Büyük azmimiz, büyük savaşımımız, devrimimizin böyle büyük bir devrim olduğunu da ispatlayacaktır. Kendi değerlerini çok iyi tanıyan bir devrim olarak uluslararası halklar gerçeğine böyle bir armağanımız olacak. Bu belki büyük bir hayal gibi gelebilir. Ama unutmayalım ki, Kürdistan için bugün yapılanlar da hayal bile edilmiyordu. Yeter ki kararlı yürünsün. Yeter ki partimiz görevler üzerine doğru yürüsün.

PKK kendisiyle en çok uğraşan bir partidir. Düşmanımızla uğraştığımızdan daha fazla kendimizle uğraşıyoruz. Bu kadar imanı esas alarak sonuç alabilen bir parti, çok zor da olsa bu devrimi de başarabilir. PKK devrimciliği böyle hazırlanan ve böyle başaran bir devrimciliktir. Şunu açıkça belirteyim ki, şehitlerin, zindan direnişçilerinin, bütün savaşçıların, gerçekten savaşanların en derinden ve inançla bağlı oldukları değerlere biz de sonuna kadar bağlı kalacağız. Lime lime olsak da, ihanet ettirmeyeceğiz. Yaşamımızın amacı, sadece ve sadece bu değerlere daha fazla bağlılık, daha fazla bu değerlerin zaferi içindir.

Bundan sonrası, mutlaka kazanmak içindir.

Kürdistan halkı, onun militanları ve tüm savaşçıları!

Gerçeğimiz budur! Halkımız bu gerçeği bütün yönleriyle kavrayabilmeli, kendi savaşımında çok kararlı ve sonuç alıcı bir biçimde yürümelidir. Öncü güç partimiz bu savaşı yöneten bir güç olduğunu unutmadan, her zamankinden daha fazla ustalığını, çizgiye hakimiyetini, en çetin sorunlar karşısında, zorluklar karşısında bile gerekeni layıkıyla, dirayetle yerine getirerek yürütebilmelidir. Devrime yürürken, "şu nedenle geri kaldım, doğru yoldan saptım" biçiminde kendimizi olmadık durumlara düşürmeye hakkımız yok. Bu şerefli ve tarihi göreve, büyük devrimlere yaraşır gibi bir önderlikle sahip çıkmayı bilelim. Hiçbir güç, hiçbir engel bizi böyle bir role sahip çıkmaktan ve başarmaktan alıkoymamalı. O, bütün savaşan güçlerimiz, savaşın bizim için bir yaşam olduğunu, onun dışında hiçbir seçeneğimizin olmadığını bilerek savaşçılıklarını kusursuz yürütsünler. Gerçekten, savaşmak yaşamaktır. Bu özgürlük silahını ele almak, en büyük mutluluktur. Onun için, bu silahın değerini iyi bilin. Kolay kolay yere düşürmeyin. O silahla oynamayın. Onun temsil ettiği siyaseti, her zamankinden daha fazla kavrayın. Yerinde vurun. O, lanetle hesaplaşmanın silahıdır. O, onur silahıdır. O, geleceğimizdir. Ona layık olmayı bilerek, bu silaha, zaferi sağlayıncaya kadar, kusursuz savaştırarak hakkını verelim.

Tüm dostlarımız, halk olarak haklı, adil ve mutlaka başarıyla verilmesi gereken bir savaşa girdiğimizi görmeli, bizzat savaşın içine atılarak ellerinden gelen desteği vermelidirler. Kazanan Kürdistan halkı, kazanan Türkiye halkı, kazanan Ortadoğu halkları, kazanan dünya insanlığı olacaktır. Mücadelemize bu temelde yaklaşmalı ve bu temelde Ekim Devrimi'nde görüldüğü gibi, hatta onu aşan yüce enternasyonalist bir ruhla bizi desteklemeyi bir an bile gözardı etmemelidirler. Bu, onların kavgasıdır. Özellikle "sosyalistim", "demokratım", "emperyalizmin dayattığı o iğrenç, tahammül edilemez her şeyinden rahatsızım" diyenlerin, kendi öz savaşımıdır. Kürdistan özgürlük savaşımına ve onun öncü gücüne sonuna kadar yüreklerini açmaları, desteğini sunmaları, sadece ve sadece kendi özlem ve amaçlarına tutarlı bağlılığın bir gereğidir.

Bu temelde diyoruz ki, yürüttüğümüz savaş kutsaldır ve kesintisiz yürüyecektir. Zaferimiz kesindir. Yine bu temelde diyoruz ki, bu savaşımın yakın dönem şehitleri, başta Cizre, Nusaybin, Şırnak olmak üzere, tüm Kürdistan'ın Newroz şehitleri ölümsüzdür. Onların anılarına vereceğimiz en iyi karşılık, daha da fazla zafere inanmak, savaşa inanmak, ona katılmak ve savaşmaktır.

- Yaşasın şanlı ulusal kurtuluş savaşımız ve onun önder gücü partimiz!

- Kahrolsun emperyalizm, barbar faşist Türk sömürgecileri ve onun her soydan işbirlikçileri!

16 Nisan 1992

İslahiye direniş şehitlerimiz ölümsüzdür

Akademi sahasında askeri ve siyasi eğitimden geçen ve halk savaşçılığı özellikleriyle donanan bir grup yodaş Güney-Batı Eyaleti'ne yönelir. Grup coşkuyla Kürdistan'a doğru yola çıkar; bir an önce görev alanına ulaşıp gerilla savaşındaki yerini almanın heyecanı içindedir. Böylesine soylu bir amaçla, kararlılıkla İslahiye'nin Gavur Dağları mıntıkasına ulaşır. Ancak grup içerisinde farkedilmemiş bir düşman sızması vardır. Bu hain bir fırsatını bulup kaçar ve grubun yerini düşmana ihbar eder. Bunun üzerine düşman çok sayıda askeri gücü alana yığarak, gerilla grubunu kuşatmaya alır. Düşmanın amacı gerillaları toplu şekilde imha etmektir. Kuşatmayı farkeden gerillalar tereddütsüz şekilde direniş yolunu seçerek çatışmaya girerler. Çatışma uzun sürer. Çatışma sonucunda gerilla grubu düşmanın kuşatmasını yarma başarısını gösterir. Düşmana da kayıpların verdirildiği bu çatışmada, Mehmet EKİNCİ, Orhan BİLGİN, İbrahim KURU ve Remzi yoldaşlar kahramanca direnerek şehit düşerler.

İslahiye'de düşmanın emelleri bir kez daha boşa çıkarıldı ve burada sergilenen direniş, mücadelemizi her zamankinden daha da fazla yükseltmenin, bunu da daha az bir kayıpla başarmanın gereğini bir kez daha ortaya çıkardı.

Adı, soyadı: Mehmet EKİNCİ
Kod adı: Orhan
Doğum yeri, yılı: Heweng (Bozova), 1972

İslahiye direniş şehitlerimizden Orhan yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Geçim sorunu nedeniyle ailesi, yine Riha (Urfa)'nın bir ilçesi olan Pirsûs (Suruç)'a göç etti. Orhan yoldaş, liseyi bitirdikten sonra öğrenimini devam ettirmedi. Liseyi bitirdiği yıllar, onun aynı zamanda ulusal kurtuluş mücadelesi konusunda netleştiği yıllardır. Kurtuluşun bireysel düzeyde mümkün olmayacağını ve bunun gerçekleşse bile bir anlam ifade etmeyeceğini düşünerek, sorunun toplumsal-ulusal kurtuluş sorunu olduğunu gördü. Bu hareket noktasıyla, yükselen Kürdistan devrim mücadelesinde yer almak gerektiği sorumluluğuna ulaştı. Böylece bir sempatizan olarak çevresinde ulusal kurtuluşun görevlerine sahip çıkılması yönünde çalışmalara başladı.

Orhan yoldaş, bir yandan çevresinde devrim faaliyetlerini yürütmeye çalışırken, diğer yandan düzenin gençlik üzerindeki her türlü olumsuz, çarpık etkileriyle savaştı. Devrimi gerçekleştirmek isteyenlerin, kendi kişiliklerinde devrimi gerçekleştirmek zorunda olduklarını kavramıştı.

1988 yılından başlayarak çeşitli düzeylerde ulusal kurtuluşçu çalışmalar yürüten Orhan yoldaş, Aralık 1990 tarihinde düzenle tümden bağlarını kopardı. Bir grup arkadaşla Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Yakaladığı bu fırsatı en güçlü şekilde değerlendirmek yönünde çaba sarfetti. Dönem, ulusal kurtuluş tarihimizde önemli bir yeri olan IV. Ulusal Kongre sürecine tekabül eder. Bu sürecin de olumlu etkisi altında güçlü bir halk savaşçısı düzeyine ulaşmak için bir yoğunlaşmayı yaşadı. Beş aya yakın bir süre içinde amacına ulaştı ve Güney-Batı Eyaleti'nde gerilla savaşına katılmak için öneride bulundu. Eğitim devresi sonunda Parti Önderliği'ne yazdığı bir raporunda Orhan yoldaş şunları belirtiyor:

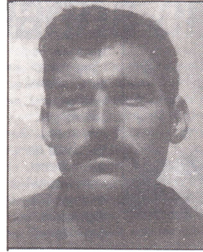
"Akademi sahasına gelirken, birçok sınıf dışı özellik ve tutumu birlikte getirdiğim açıktır. Yaklaşık beş aydır eğitim süreçlerinden geçtim. Parti ve mücadeleyi daha yakından tanıma ve böylece bilince çıkarma durumum oldu. Gördüğüm eğitimle partinin istediği düzeye ulaşmak ve dönemin görevlerini layıkıyla yerin getirmek için yoğun çaba harcayacağım. Özellikle Parti Önderliği'nin yoğun çabası ve denetimi altında bu eğitim sürecine gerekli karşılığı vereceğim. Mücadelemizin bize sıradan savaşçılık düzeyinde değil, öncü düzeyde görevler dayattığını biliyorum. Aksi taktirde verilecek sözün hiçbir anlam ifade etmeyeceğini derinden bilince çıkarmış bulunuyorum..."

Orhan yoldaş, eğitim devresinin sonunda partiden aldıklarını ülke pratiğinde uygulamaya geçirmek için büyük bir sabırsızlığı ve heyecanı yaşar. Ülkeye yolculuk esnasında Parti Önderliği kendisine, "yaralı kaplan" diye hitap eder ve o da, "Ben düşmanın üzerine yaralı kaplan gibi atlayacağım" karşılığını verir.

Orhan yoldaş, düşmana karşı, Kürdistan'da verilen savaşa bu coşkuyla katılmak üzere yola çıktı. 28 Haziran 1991 tarihinde düşmana karşı bu coşkuyla son nefesine kadar savaştı ve şehitler ordusuna katıldı.

O, devrimci yaşamda, yoldaşlık ilişkilerinde, değerlerin korunmasında güçlü yaklaşımların sahibi bir kişilikti. Yoldaşları arasında örnek davranışlarıyla tanınırdı. Böylesi değerli özelliklere sahip olan Orhan yoldaşımız, doyasıya savaşamadan erkenden şahadete ulaştı. Ama onun yoldaşları, kendisinin düşmana karşı olan büyük arzusunu derinden hissederek savaşacaklardır...

Mücadele arkadaşları

Adı soyadı: Orhan BİLGİN
Kod adı: Şoreş
Doğum yeri, yılı: Pirsûs, 1970

Şoreş yoldaş, Pirsûs (Suruç) ilçesinin Mishacorik (Gölen) köyünde emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu köyde, orta öğrenimini ise Pirsûs'ta tamamladı. Okul yıllarında derslerinde başarılı bir öğrenciydi.

1989 yılında gittiği Adana'da mücadelemizle tanışan Şoreş yoldaş, bir yandan ailesinin ekonomik sorunlarıyla uğraşırken, diğer yandan da eğitim çalışmalarına ve okul çevresindeki faaliyetlere katılır. Aralık 1990 yılına kadar bu kapsamda faaliyetlerde yer alan Şoreş yoldaş, kendisine sunulan imkanlar sonucu bu tarihte Akademi sahasına gitme şansını elde eder.

Şoreş yoldaş, bir raporunda Akademi'ye gidiş amacını şöyle açıklıyordu:

"Kürdistan'da mücadelenin yükselmesi ve serihildanların patlak vermesiyle birlikte, saflar son derece netleşti. Bu mücadelenin dışında kalmanın hiçbir anlamı olmadığından, bir an önce parti eğitimi görmem gerektiğini anladım. Bu temelde parti ölçüleriyle bir kişilik şekillenmesine ulaşmak, kendimi mücadelenin görevlerine hazırlamak için Akademi'ye gelmeye karar verdim..."

Şoreş yoldaş, Akademi'de bulunduğu süre içerisinde söylediklerine bağlı kaldı, doğru amaçların başarısı için yoğun çabalar içerisine girdi. Şoreş yoldaş, *"Kürdistan'a dönüp pratik görevler yürütmek gerekiyor. Bunun için de askerileşmek gerekiyor. Askerileşmek de, tam siyasallaşmakla mümkündür"* diyordu. Akademi'de sunulan eğitim olanaklarına bu doğru anlayış temelinde yaklaştı.

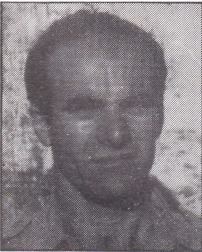
Şoreş yoldaş, devrimci yaşamda uyumluydu. Yoldaşlık ilişkilerine büyük değer verirdi; son derece fedakar ve girişkendi. Bu olumlu özellikleriyle gelişmeye açık bir yapıya sahipti. Eğitimden güçlü geçti, ülke mücadelesinde görev almaya hazır bir düzeyi tutturmayı başardı.

Ülkeye yöneleceği sırada oldukça coşkuluydu. Son sözlerini raporunda şöyle ifade etmişti:

"Mevcut dünya, ülke koşullarında yaşananlara bakılırsa, Akademi sahasında, uzun sayılabilecek bir süredir bulunuyorum. Bu süre içerisinde, Parti Önderliği'nde somutlaşan büyük çabalara karşılık eğitimi almada belli bir düzeyi tutturmuş olmama rağmen, bu, döneme göre yetersiz kalıyor. Bu, benim katılım yetersizliğimden kaynaklanıyor. Buna rağmen aldığım eğitim ve IV. Ulusal Kongremiz'in karar ve talimatları doğrultusunda pratik sahaya yönelirken gerekenleri en üst düzeyde yerine getireceğime dair partiye, Parti Önderliği'ne, şehitlerimize, dağ ve zindan direnişçilerine, halkıma söz veriyorum..."

Şoreş yoldaş askeri ve siyasi donanımla Kürdistan'a yöneldi. Sıcak savaş cephesinde düşmana karşı elde silah savaşacağı için mutluydu, coşkuluydu. Ancak şahadeti erken geldi. 28 Haziran 1991 tarihinde İslahiye alanındaki Gavur dağlarında çıkan çatışmada kahramanca direnerek ölümsüzleşti. Anısını, mücadelemizi sürekli yükselterek yaşatacağız...

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı: İbrahim KURU
Kod adı: Salman
Doğum yeri, yılı: Bazarcix-İğdeli köyü, 1962

1991 mücadele yılının şehitlerinden İbrahim yoldaş, yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak Bazarcix (Pazarcık)'ın İğdeli köyünde dünyaya geldi. Maddi olanaksızlıklar nedeniyle ancak ilkokulu okuyabilme imkanına sahip oldu.

İbrahim yoldaş, düşmanın vatansızlaştırma politikasını en çok dayattığı Gürrgum (Maraş) alanında büyüdü. Yaşamının önemli bir kesimini burada geçirdi. Gürrgum, dayatılan bu politikanın bir sonucu olarak Türkiye metropollerine, Avrupa vb. yerlere en çok göçün yaşandığı bir alandır da. Bütün bölge insanlarının şu veya bu biçimde etkisine düştüğü bu politikadan İbrahim yoldaş da etkilendi. Gittiği Türkiye metropollerinde uzun bir süre çalıştı. Daha sonra Almanya'ya gitti.

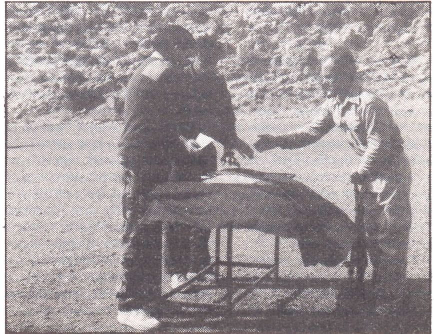
İbrahim yoldaş, ekonomik nedenlerden dolayı doğup büyüdüğü topraklardan uzak kaldı. Fakat O, topraklara sevgi ve bağlılığını kaybetmedi. Nitekim son olarak gittiği Almanya'da uzun süre kalmadı. Sevgi beslediği vatan topraklarına döndü. O'nu ulusal kurtuluş mücadelesine çeken de bu vatan sevgisi oldu.

İbrahim yoldaş, partiyle ilişkiyi 1990 yılında yakalama şansını elde etti. Köylerine giden ARGK gerillaları aracılığıyla mücadeleye fiilen katılma isteğini duydu. Ulusal kurtuluşun saflarında sömürgeci düşmana karşı savaşmayı yurtseverliğin asgari görevlerinden saydı. Şubat 1990'da mücadele saflarına katıldı. Bir süre aynı bölgede bulunan ARGK gerillalarıyla birlikte kaldı. Yine bu süre içerisinde sömürgeci işgal güçlerine karşı savaşta çeşitli düzeylerde yer aldı. Düşmanla çıkan bir çatışmada ayağından yaralandı. Elbetteki bu, İbrahim yoldaşın mücadele azmini daha da biledi.

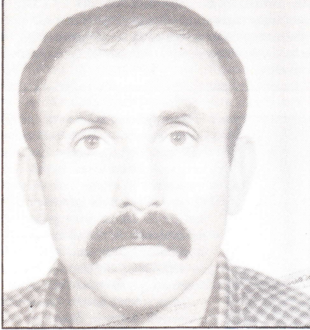
Kürdistan'da azgın bir terör, vahşet uygulayan TC sömürgeciliğine karşı savaşta etkince yer almak için köklü bir eğitimden geçmek isteyen İbrahim yoldaş, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitme talebinde bulundu. Bu isteği parti tarafından olumlu karşılanarak kabul edildi. Akademi ortamında fedakarlığı, alçakgönüllüğü, yoldaşlarına sevgi-saygısıyla tanındı. Siyasi-askeri eğitimini güçlü geçirmek, bu temelde kişilik dönüşümünü sağlamak için büyük çaba harcadı. Amacı, kendini erkenden fiili savaş cephesine hazır hale getirmekti. 1991 yılı ortalarında eğitim sürecini tamamladı, dolayısıyla güçlü bir birikimin sahibi oldu.

İbrahim yoldaş, bir grup yoldaşıyla birlikte Güney-Batı Eyaleti'ne yöneldi. Coşkuluydu, düşmana karşı kinle doluydu. Büyük sevgi beslediği vatan topraklarında sömürgeci düşmana karşı savaşmanın azmini yaşıyordu. Ancak, 28 Haziran 1991 tarihinde düşmanla çıkan çatışmada kahramanca direnerek şehitlik mertebesine ulaştı. Anısı önünde saygıyla eğiliyoruz...

Mücadele arkadaşları

Abdi yoldaşın onurlu yaşamı, büyük fedakarlığı yüreğimizde ve beynimizde zaferin silahı olacaktır

Adı, soyadı: Abdi AY
Kod adı: Sabri
Doğum yeri, tarihi: Pirsûs (Suruç) - Saygın köyü, 1957
Katılış tarihi: 1979

Parti hareketimize, mücadelenin ideolojik grup aşamasında katılan Abdi AY yoldaş, 1957 yılında Riha (Urfa)'nın Pirsûs (Suruç) ilçesinin Saygın köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Her yoksul Kürt çocuğu gibi yaşamın acılarını, çilesini ve ızdıraplarını iliklerine dek yaşayarak büyüdü. Yoksul aile ortamında büyümesi ve maddi olanaksızlıklar nedeniyle, ilkokuldan sonra tahsilini sürdüremedi. Evli ve iki çocuk babası olan Abdi yoldaş, yoksul olan ailesine maddi katkıda bulunmak için, küçük yaşlardan itibaren yaşam kavgasına atıldı. *"Yaşamım, adeta çilelerle dolu geçen bir maratondu"* diyen Abdi yoldaş, feodal-tefeci, sömürücü toprak ağalarının tarlalarında ırgatlıktan, sınır boylarındaki mayınlı tarlalarda yük hamallığına kadar en zor ve tehlikeli işlerde çalışarak, yaşamına yön vermeye çalıştı. Gece-gündüz demeden çalışmak, emek harcamak karın doyurmaya yetmiyordu. Bu gerçeğin farkına varan Abdi yoldaş, çareyi Türkiye metropollerine giderek çalışmakta aradı. Bu durum O'nun sömürgeci düzene ve onun Kürdistan'daki sosyal dayanağı durumunda olan işbirlikçi-feodal yapıya kin ve öfke duymasını sağladı. Uzun yıllar metropollerdeki en tortu ve zor işlerde çalıştı. Kapitalist sömürgeciliğin yarattığı yoz yaşamın tahripkar etkilemelerine karşın saf, dürüst, emekçi kişilik yapısını korumayı başardı. Küçük yaşlardan itibaren yaşam kavgasına atılması gerçeği, O'na, zor işlerin adamı olması özelliğini kazandırdı. Dayanıklı, atılgan ve korkusuz özelliklere sahip olmasının yanısıra, uzun bir süre mahalle aralarında ve Suruçspor'da amatör olarak futbol oynadığından, yörede "Futbolcu Abdi" lakabıyla da tanınan Abdi yoldaş, 1978 yılının sonlarında partili yoldaşlarla tanıştı ve onlardan etkilenmesi sonucu, yaşamını örgütleme "mekanı" seçtiği metropolleri terk ederek, Kürdistan'a (Pirsûs'a) döndü.

Devrimci mücadeleye katılmasında, işçi-emekçi kökenli bir aileden gelmesi, sömürgeci, işbirlikçi-feodal yapının ağır baskı, sömürü ve zulmüne maruz kalmanın yarattığı kin, öfke ve intikam duygularının yanısıra, bölgede sömürgeci, işbirlikçi, feodal-aşiretçi hain yapıya karşı verilen ulusal kurtuluş mücadelemiz gibi faktörler belirleyici oldu. 1979'ların başlarında fiilen parti mücadelesi içerisinde yer almaya başlayan Abdi yoldaş, kısa denilebilecek bir pratik faaliyetlilik süreci akabinde tutuklanır. Sömürgecilerin yeraltı işkence mahzenlerinde, işkenceci cellatların tüm insanlıkdışı işkence yöntemlerine rağmen, çözülmeyerek sorguda direnişçi bir militan bir tutum sergiler.

Uzun yıllar Diyarbakır zindanında tutsak kalan Abdi yoldaş, faşist sömürgeci düşmanın tüm teslimiyet, itiraf ve ihanet politikaları ve uygulamalarına karşın halka, partiye, devrim şehitlerine ve mücadeleye olan derin, sarsılmaz inanç, bağlılık ve kararlılığı ile direnerek, partili olmanın sorumluluklarını yerine getirmeye çalışır. Düşmanın tüm amansız, insanlıkdışı işkence, vahşet politikalarına ve olumsuz koşullara rağmen, direnişçi militan kişiliğinden taviz vermez. Sömürgeci mahkemelerin yargılama sandalyelerini, sömürgeciliği yargılama, hesap sorma kürsüleri haline getirerek, parti ideolojisi ve politikasını, tüm işkence, imha ve ölüm tehditlerine karşın, büyük bir kararlılık ve bağlılıkla savunur. Dürüst, yiğit, fedakar, alçakgönüllü ve esprileriyle, en olumsuz koşullarda bile yoldaşlarına moral kaynağı olmasını bilen kişiliğiyle, düşmanın zindanda, tutsak partili yoldaşların şahsında ulusal kurtuluş mücadelemize dayattığı imha siyasetinin boşa çıkarılmasında üzerine düşen görev ve sorumluluklarını yerine getirmesini başarır. Uzun süre beraber yaşadığı **Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin** yaşam tarzları ve sergiledikleri görkemli direnişlerin verdiği büyük cesaret, coşku ve inançla daha tutsak iken, halka, partiye ve şehitlere bağlılığın gereği olarak, dışarda bıraktığı yerden mücadeleye katılmanın planlarını yapar. Diyarbakır zindanında düşmanın tüm imha ve özel yönelim politikalarına karşı, tüm direnişlere katılarak başarılı sınavlardan geçer. Halka, partiye, şehitlere olan derin bağlılık ve mücadeleye olan sonsuz inancıyla güçlenmiş bir militan kişilikle, PKK- Suruç davasında aldığı idam cezasının yargıtayca bozulması üzerine, onurlu-direnişçi zindan yaşamını Amed'de noktalayarak, 1987 yılının sonlarında tahliye olur.

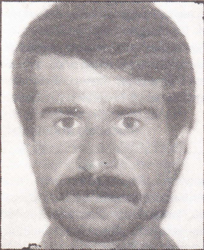
Zindandan çıktıktan bir süre sonra, parti ile yeniden ilişki kuran Abdi yoldaş, 1988 yılında partimizin Akademi sahasına gider. Mahsum Korkmaz Akademisi'nde iki devre gördüğü siyasi ve askeri eğitimle, uzak kaldığı parti gerçekliği ve mücadele sorunlarımızı önemli ölçüde bilince çıkarır. Yetkince kullandığı eleştiri-özeleştiri silahıyla yetmez, yanılgılı zindan kişiliğini aşmaya çalışarak, partinin militan kişilik ölçülerine hızla ulaşmayı başarır. Yaşama özlü katılımı, eğitime doğru yaklaşımı, atak, canlı, fedakar ve azimli kişiliğiyle yoldaşlarına örnek olan Abdi yoldaş, Botan planlamasında birlikte yer aldığı bir grup yoldaşıyla, Mart 1989 bahar atılımıyla birlikte ülkeye giriş yapar.

Savaşımızın merkez alanı olan Botan Eyaleti'nde, uzun süre faaliyet yürüten Abdi yoldaş, halka ve yoldaşlarına güven, cesaret, kararlılık ve moral aşılayan yapısı ve sonuç alıcı çalışma tarzıyla saygın bir konuma ulaşır. Düşman hedeflerine yönelik saldırılarda hep önde yürür. Düşmana vurduğu öldürücü darbelerle partiye, şehitlere, değerlere bağlılığını ve zindandaki yoldaşlarına verdiği intikam, şeref sözünü yerine getirme çabasındayken, 1991'in sonlarında Botan'da düşmanla çıkan çatışmada, kutsal davaya bağlılığın ve kararlılığın sembolü olarak, kahramanca son nefesine dek direnerek şehit düşer.

Direniş ve mücadele yoldaşları olarak, Abdi yoldaşın onurlu mücadelesi ve direnişi mücadele andımız olacaktır. Bu yemine sonuna dek bağlı kalacağız. Anısı, şehitlerin kanlarıyla kızıllaşan Kürdistan toprağında, mücadelemizde, yüreğimizde ve beynimizde sonsuza dek yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

"Bin yılların yarattığı yetmez kişilik yanlarımla tarihsel hesaplaşmaya girdim..."

Adı, soyadı: Şakir ALPARSLAN
Kod adı: Aras
Doğum yeri tarihi:
Nisêbîn - Durakbaşı köyü, 1962
Katılış tarihi: 1985

Şakir ALPARSLAN yoldaş, 1962 yılında Nisêbîn'e bağlı Durakbaşı köyünde yurtsever, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk, orta ve lise öğrenimini Nisêbîn'de yapan Şakir yoldaş, evli ve iki çocuk babasıydı. Kendisinden büyük iki ağabeyi de devrimci saflarda olduğu için, ailesinin, siyasete bulaşır kaygısıyla izin vermemesi üzerine, çok istediği halde üniversite sınavlarına girmedi ve okulu bıraktı.

Yurtsever bir çevrede yetişen Şakir yoldaş, TC askerliğine gidene dek, ailesine köy işlerinde yardımcı olarak yaşamını idame ettirdi. Genç yaşta evlenmenin getirdiği zorlukları yenmek ve ailesinin geçimini sağlamak için, askerlik dönüşü metropol kentlerine göç eden Şakir yoldaş, bir süre inşaat işlerinde çalıştı. Gece-gündüz demeden en zor işlerde çalışmanın karın doyurmayacağını görünce, "yasadışı" ticarete başladı. Çıkardığı işçi pasaportuyla Lübnan ile Türkiye arasında mekik dokuyan Şakir yoldaş, ülkedeki silahlı mücadeleden ve Lübnan'da tanıdığı partili yoldaşlardan etkilenmesiyle, sömürgeci kültürel yapının oluşturduğu şekilsiz, çarpık sosyal yaşam tarzından hızla kendisini arındırmaya başladı. Yurtsever, atılgan, korkusuz ve çalışkan kişiliğiyle gelecek vaadeden Şakir yoldaş, bağımsızlık mücadelemizin değerli şehitlerinden PKK-MK üyesi **Salah (Abdullah AVCI)** ve ARGK'nin seçkin komutanı **Battal (M. Salih YİĞİT)** yoldaşlarla tanışması sonucu parti saflarına 1985'te Lübnan alanında katıldı.

ERNK üyesi sıfatıyla, 1987 yılına kadar aynı alanda parti kuryesi görevi yanında, yürüttüğü kitle vb. pratik faaliyetlerinde başarılı bir çalışma grafiğini çizen Şakir yoldaş, dönem dönem gittiği ülke pratiğinde, Mêrdîn Eyaleti'nde gerilla birliklerinin üslenme, barınma, lojistik, depolama çalışmalarında fiili görevler alır. Bölgenin coğrafyasını ve halkın yapısını iyi bildiğinden, yoldaşlarına öncülük görevini en olumsuz koşullarda bile yerine getirerek, tüm yeteneklerini mücadelenin hizmetine sunar. Cizira Botan (Cizre), Nisêbîn (Nusaybin) ve Êlih (Batman) gibi şehir merkezlerinde serhildanların geliştirilmesi komitesinde yer alan Şakir yoldaş, halka güven veren, sorunlarına çözüm gücü olan ve kendisini halka kabul ettiren, halkı bütünleştirmesini başaran fedakar, azimli, kararlı ve cesaretli kişiliğiyle, mücadele saflarında saygın bir konuma ulaşır. Ülke içerisinde ve dışarda aldığı her görevi başarıyla yerine getiren Şakir yoldaş, artık bir gerilla olarak dağlarda özgürlük kavgasının bir neferi olma, sömürgeci düşmana karşı savaşma özlemi ağır basınca, partinin onayı ile 15 Ağustos 1990'da Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti.

Yaklaşık altı ay, Akademi'de gördüğü eğitimle kişiliğini dönüştürme sınavını başarıyla gerçekleştiren Şakir yoldaş, Ocak 1991'de ülkeye yönelme arifesinde partiye yazdığı kararlılık raporunda şunları belirtir:

"Akademi sahasında kaldığım altı ay süresince, geçmiş eski yaşamın şekillendirdiği kişilik yapısıyla ve bu kişiliğin yarattığı yetmez yanılgılı yanlar ve hatalarımla tarihsel hesaplaşmaya girdim. Dört dörtlük olmasa da, kişiliğimi önemli oranda dönüşüme uğrattım. Bilince çıkardığım ve halen bende varlığını sürdüren kimi yetmezliklerime rağmen, ülke pratiğine yönelmeye hazırlanırken, devrimci görevleri yerine getirmede önümde engel teşkil edecek bir yetmezliğim söz konusu değildir. IV. Kongre kararları ışığında partinin vereceği her görevi başaracağıma inancım tamdır."

Mart 1991 Atılımı'yla, Mêrdîn Eyaleti'ne görevli giden Şakir yoldaş, güçlü militan yapısıyla, düşman hedeflerini imha etme saldırılarında önemli bir rol oynayarak, üstün ve başarılı bir pratiğin sahibi oldu. Mücadelede fedakarlığın, cesaretin, yiğitliğin, yenilmez azmin, kararlılığın ve iradenin zaferi olan Şakir yoldaş, Mêrdîn Eyaleti'nde 1991'in sonlarına doğru düşmanla çıkan bir çatışmada kahramanca direnerek şehit düştü. Anısı özgürlük mücadelemizde, bilincimizde ve yüreğimizde sonsuza dek yaşayacaktır.

Mücadele arkadaşları

"Kanımın son damlasına kadar partiye layık olacağım..."

Adı, soyadı: Hüseyin HOŞGÖREN
Kod adı: Rûbar, Sadun
Doğum yeri, yılı: Bêrecûk, 1965

Rûbar yoldaş, maddi durumu iyi olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Kan davası nedeniyle ailesi Diluk (Antep)'un İslahiye ilçesine göç etmişti. Rûbar yoldaş, ilkokulu ve orta öğrenimini burada tamamladı.

Rûbar yoldaş, daha ortaokul sıralarındayken partimizle tanışır. Ağabeyinin parti çalışmalarına katıldığından dolayı tutuklanması, onun yurtseverlik duygularını güçlendirir. Fakat daha sonraları 12 Eylül faşizminin yönetime gelmesi ve yine partimizin cuntanın ön günlerinden başlayarak geri çekilme taktiğini uygulamış olmasından dolayı ilişkileri kesilir. Bu yeni duruma rağmen Rûbar yoldaş, kendi çevresinde çeşitli düzeylerde propaganda faaliyetlerini yürütmeye devam eder. Bir yandan da öğrenimini sürdürür.

15 Ağustos Atılımı O'nda bir coşku ve daha bir kararlılık geliştirir. Bundan sonra mücadele saflarına katılmak için partiyle ilişki kurmaya çalışır. Bir ara uzaktan ilişki kurmayı başarsa da, bazı olumsuzluklar nedeniyle istenilen sonucu elde edemez. Daha sonra askere gider. Askerlikte Kürt olan askerlerle ilişki kurarak onları örgütlemeye çalışır.

Rûbar yoldaş, askerliği 1989 yılında bitirir. Eve döndüğünde tekrar ilişki arayışına başlar ve istediği ilişkiyi yakalar. Alanı terk edip gideceği sırada bir ajanın ihbarı sonucu yakalanır. Cezaevine atılan Rûbar yoldaş çok çeşitli işkencelerden geçirilir. En sonunda düşman sonuç alamayınca serbest bırakmak zorunda kalır. Rûbar yoldaş, bir yolunu bulup partiye ulaşır. Başından geçenleri de aktarır.

Rûbar yoldaş, 1989'da Akademi sahasına gider. Ortamın eğitici ve dönüştürücü olanaklarından yararlanmaya çalışır. Kişiliğindeki yetmezliklere karşı mücadeleyi sabırla yürütür. Bunda başarılar elde eder ve böylece ülke savaşımına hazır bir konuma ulaşır. Kürdistan'a yönelirken son sözleri şöyle: *"İçerisinde bulunduğumuz dönem daha yoğunca çaba gerektiren bir dönemdir. Kendine devrimciyim diyen herkes kendine yoğunca yönelmelidir. Bin yıldır üzerimizdeki her türlü baskıya son vermek için tarihsel fırsat değerlendirilmelidir, halkla bütünleşilmelidir. Devrime giden yol adım adım güçlendirilmeli, şehitlere bağlılık esas alınmalıdır. Buna bağlı olarak Parti Önderliği'ne, partiye, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine ve Kürdistan halkına söz veriyorum..."*

Rûbar yoldaş soylu kararlılıkla ülkeye yönelirken, *"Kanımın son damlasına kadar partiye layık olacağım"* diyerek yola çıkıyordu. O, bu sözlerine bağlılık içerisinde direndi ve şehit düştü. O'nu mücadelemizde yaşatarak ölümsüzleştireceğiz...

Mücadele arkadaşları

Hüseyin yoldaşın anısını sonsuza kadar yaşatacağız

Adı, soyadı: Hüseyin DOĞAN
Kod adı: İlhami
Doğum yeri, yılı:
Dep (Karakoçan)-İsabey köyü, 1965

Hüseyin yoldaş, İsabey köyünün en yoksul ailelerinden birinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Köyün en kalabalık ailesi olarak, geçimini rençberlikle sağlamaya çalışıyordu. Ailesinin yoksulluğu nedeniyle okula gidip öğrenim görme olanağına sahip olamadı. Daha küçük yaşlarda ailenin geçimine katkıda bulunmak amacıyla çobanlık yapmaya başladı. Hayatı, çalışma yaşamı içerisinde tanıdı. Yine annesinin alevi, babasının ise sünni olması, ayrıca da çevresindeki alevi-sünni çelişkileri nedeniyle ortaya çıkan huzursuzlukları da erkenden yaşadı. Bu çelişkileri kavramasa da, daha o dönemde bunların nedenlerini bulmaya çalıştı.

Köyde yaşam koşullarının ağırlaşması ve bunun üzerine geçim sıkıntısının daha da artması nedeniyle ailesi Adana'ya göç etti. Hüseyin yoldaş, ilk başlarda bu göçe sevindi, ancak kısa bir süre sonra daha büyük çelişkilerle karşılaştı. Buranın da bir kurtuluş olmadığını yaşayarak gördü. Adana'da altı aya yakın bir süre boyacılık yaparak ailesinin geçimine katkıda bulundu. Gerek düşmanın ağır baskıları ve gerekse de yaşam koşullarının ağırlaşması, O'nda, çözüm gücü bulamadığı çelişkileri daha da artırdı. Bir süre sonra, Almanya'da bulunan ağabeyinin yanına gitti. İkinci kez de buna sevindi, fakat buranın da kurtuluş olmadığını görecekti... Ağabeyinin yurtsever oluşu sonucu, o da ulusal kurtuluş mücadelemizle yakından tanıştı. Mücadeleyi tanıdığı oranda kafasındaki çelişkilere de çözüm buldu. O'nun için bu, bir anlamda yeni bir yaşama adım atma oldu. Öte yandan bu yaşamı tanıdıkça, mücadeleye ilgisi, katılımı daha da arttı. O güne kadar yaşamını olumsuz yönde etkileyen kumar ve içki gibi alışkanlıklarını da terk etti.

Hüseyin yoldaşın parti mücadelesiyle tanışması, onun yaşamında bir dönüm noktası oldu. Kurtuluş yolu olarak gördüğü parti mücadelesine katıldı. Mücadeleye katılım sağladıktan sonra eğitimine büyük bir önem verdi. Bu temelde bir netleşmeyi sağlamaya çalıştı. Halk gerçekliğimizi, sömürgeciliği bilince çıkarmaya çalışarak, bu temelde kendi kişiliğini daha yakından tanıdı.

Hüseyin yoldaş, belli bir süre Avrupa çalışmalarında yer aldıktan sonra, Kürdistan'daki sıcak savaş cephesinde yer almak için partiye, Akademi'ye gitme istemini bildirir. Bu isteminin parti tarafından olumlu karşılanması üzerine Akademi'ye gitti. Akademi sahasında ilk başlarda yabancılık çekse de, daha sonraları ortamın eğitici olanaklarından yararlanarak üzerindeki yetmezlikleri gördü, bunları gidermek için çabalar içerisine girdi. Olgun yaklaşımları, yoldaşlık ilişkileriyle yoldaşlarının sevgi ve saygısını kazandı.

Askeri ve siyasi eğitimini tamamlayan Hüseyin yoldaş, böylece ülkedeki silahlı savaşıma hazır hale geldi. Bir grup arkadaşıyla ülke topraklarına yöneldi. Grup Kürdistan'a girdikten kısa bir süre sonra İslahiye alanında, bir düşman ajanının ihbarı sonucu TC askeri güçlerinin pusuşuna düşer. Çıkan çatışmada Hüseyin yoldaş kahramanca bir direniş içerisinde yararlanır ve arkadaşlarından kopar. Bu kopuş üç hafta kadar sürer. Sonunda, güçlü bir iradeyle çabalayarak partiye ulaşmayı başarır. Bu yaralanma ve ardından gruptan kopuş olayı onun için önemli sonuçlar ortaya çıkarır, her şeyden önce azmini daha bir güçlü kılar. Mücadelenin zorluklarını ve buna karşı nasıl bir irade gücünün sergilenmesi gerektiğini daha iyi kavrar. Bu değişim, tekrar içinde yer aldığı faaliyetlere de yansır.

Hüseyin yoldaş, pratik savaş içerisinde görevlerini yerine getirme çabaları içerisindeyken, 31 Temmuz 1991 tarihinde Gürrgum (Maraş)'un Engizek dağlarında çıkan bir çatışmada yoldaşlarıyla birlikte kahramanca bir direniş sergiler. Geri çekilme esnasında düşmanın kurşunlarına hedef olur ve soylu bir ölümle şahadete ulaşır.

Hüseyin yoldaşın direnişçiliğini örnek alarak, anısını sonsuza kadar yaşatacağız...

Mücadele arkadaşları

O, fedakar bir devrim kahramanıdır

Adı, soyadı: Sadık DÜLÇEK **Kod adı:** Cihat
Doğum yeri, tarihi: Şirnex, 1966

Ulusal kurtuluş mücadelemizin öncüsü PKK'nin, şanlı 15 Ağustos Atılımı'yla halk tarihimizde bin yılların köle, karanlık ve esaret dolu yaşam zincirlerinin parçalanarak kendine duyulan güvensizliğin inanca, korkaklığın cesarete, kaçışın savaşmaya yol açtığı, böylece özgürlük ve bağımsızlık mücadelemizin tarihsel gelişmeleri ortaya çıkardığı bir dönemde parti saflarına katılan Sadık yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1966 yılında, Şirnex (Şırnak)'in bir köyünde dünyaya gözlerini açtı. Büyüdüğü yörede ağır feodal-aşiretsel, dinsel-mezhepsel çelişki ve çatışmaların etkisine rağmen varlığını koruyan yurtseverlik bilinci, Sadık yoldaşın çevresine de egemendir. Bundan dolayı, yörede halka yaptığı baskı ve zulmüyle ün salan işbirlikçi, hain-çete Alixan (Ali Tatar) güruhuna karşı kabile olarak tavır alırlar. Bedeli ağır sömürgeci baskı ve işkenceler olsa da, işbirlikçi-hain kesimlere karşı direniş esas alınır.

Mücadeleyle tanıştığı döneme kadar, yoksul olan ailesine maddi katkıda bulunmak için köyde çobanlık yapan Sadık yoldaş, mücadelenin gelişmesiyle birlikte partiyi tanıdıktan sonra, çobanlığı bırakır. Parti saflarına katılmadan önce, aşiret olarak, KUK taraftarı olma konumları söz konusudur. Ancak kendi ifadesiyle, KUK denilen reformist-işbirlikçi örgütün mücadele etme, Kürdistan'ı kurma diye bir amacının olmadığını görünce, PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluşçu saflara kabile olarak katılma, destek verme kararı alınmasıyla KUK ile ilişkileri sona erer. Sadık yoldaşın fiilen mücadele içinde yer alması nedeniyle, çalışan kimsesi ve ailenin ekonomik bir geliri olmadığından ailesinin bakımını parti üstlenir.

Gerillanın görkemli vuruşlarıyla halkımızın yaşam gözeneklerinin açıldığı Botan alanında mücadeleye atılan Sadık yoldaş, sırasıyla Cûdî, Qilaban (Uludere) bölgelerinde sürdürdüğü pratik faaliyetlerin ardından, geçici olarak Güney Kürdistan'a gönderilir. Bir süre sonra, görevli olarak Cûdî çalışmalarına döner, oradan da Doğu Kürdistan'daki Lolan'a gönderilir. Burada yaklaşık dört ay siyasi-askeri eğitim sürecine tabi tutulur. İçinden geldiği geri toplumsal, sınıfsal ve ailesel özelliklerinin yanısıra, parti ideolojisi, politikası ve taktik çizgisini bilince çıkarır. Artık, eski saf, yurtsever köylü özelliklerini taşıyan değildir, aldığı siyasi-askeri eğitimle ulusal ve sınıfsal bilince erişen, böylece her düzeyde mücadele sorunlarına çözüm gücü olan, dönemin dayattığı görev ve sorumluluklara çare üreten, partinin militan kişiliğini şahsında somutlaştıran bir konuma ulaşır. Böylece savaşımızın komuta-kademe düzeyinde sorumluluklar üstlenebilecek düzeyde militan bir yoldaş olarak, partinin uygun gördüğü her alanda engin cesaretin, özverinin ve fedakarlığın sembolü olarak, halkımızın ve insanlığın baş düşmanı vahşi, barbar ve katliamcı faşist-sömürgeci TC hedeflerine yapılan saldırılarda en ön saflarda yer almakta tereddüt etmez. Düşman karakollarına karşı yapılan birçok baskında yer alan Sadık yoldaş, düşmana vurulan darbelerde önemli rol oynamasının yanında, yoldaşlarına güven, cesaret, kararlılık ve espirici özellikleriyle moral vermenin de kaynağı olur.

Sadık yodaş, sıcak savaşımın kesintisiz sürdürüldüğü Cûdî, Qilaban, Behdînan ve Doğu Kürdistan alanlarında, yaklaşık 4 yıl politik-pratik faaliyetlerde bulundu. Bu süreç zarfında manga ve takım komutanlığı düzeyinde, parti taktik çizgisinin ısrarlı ve tavizsiz tarzda yaşama geçirilmesinin yılmaz savaşçısı, timsali oldu.

Sadık yoldaş, faaliyetlerine devam ettiği Eylül 1989 yılında, partinin istemi üzerine merkezi eğitim sahamız olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. İki eğitim devresi boyunca siyasi-askeri eğitimden geçti. Sıcak savaş koşullarının olgunlaştırdığı siyasi-askeri kişiliğini, Akademi sahasında aldığı eğitimle daha da donatarak yetkinleşmiş militan konumuna ulaşmakta zorlanmadı. Akademi'de kaldığı süre içinde yaşama katılımı özlü oldu. Canlı, atılgan, hareketli ve en olumsuz koşullarda bile yoldaşlarına moral vermesini bilen özellikleriyle dikkat çekti. Ayrıca, Akademi'de bir bütün olarak yürütülen faaliyetlere, ortaya çıkan sorunlara doğru yaklaşım noktasında çözüm gücü olma, olumsuzlukların üzerine yürüme, değerlendirme, sonuç çıkarma ve bu temelde kendine özeleştirisel yaklaşarak yeniden kendini yaratma konusunda duyarlı, sağduyulu ve sorumluluk bilinciyle hareket etmesi gibi özellikleriyle örnek bir kişiliğe nasıl ulaşılması, temsil edilmesi gerektiği hususunda güçlü bir pratik sergiledi. Yine bu dönemde yapılan partinin II. Ulusal Konferans hazırlık çalışmalarına da katıldı.

Eğitim sürecini tamamladıktan sonra, belirlenen Botan planlama grubu içinde yer aldı. Mayıs 1990'-da ülke pratiğine yöneldi. Sadık yoldaş, hareketimizle tanıştığı ilk günden, halkımızın özgürlük ve bağımsızlık kavgası uğruna kutsal vatan topraklarında düşerek tohum olduğu ana dek, derin yurtseverlik bilinciyle, cesaretiyle, fedakarlığıyla, özveririsiyle bin yılların intikamını düşmandan alma savaşımıyla, özgürlük kavgasının hep ön saflarında yer aldı.

Sadık yoldaşın en verimli çağında mücadeleden kopması ulusal kurtuluş savaşımız açısından büyük kayıptır. Biz geride kalan yoldaşları olarak, onun soylu direniş yaşamını unutmayacak ve mücadelemizi büyük bir azim ve kararlılıkla yükselterek anısını yaşatacağız...

Mücadele arkadaşları

Cûnek şehitlerinin anısına bir değerlendirme:

Şahadet olaylarından ders çıkarmak, şehitlere bağlılığın bir gereğidir

19 Aralık 1990 tarihinde Cûnek (Yayladere) ile Kislê (Nazimiye)'nin arasındaki kırsal kesimde şehit düşen 11 arkadaşın şahadet olayı üzerinde durmakta yarar vardır. Bu şahadet olayından çıkarılacak çok önemli dersler söz konusudur.

Bu arkadaşlar, Botan sahasında, partimizin sıcak mücadele alanında ve mücadele içerisinde yetişmiş, partimizin güçlü savaş tecrübelerini alarak, bu çok güçlü savaş tecrübesiyle Dersim sahasına 1990'ın son aylarında bir müdahale grubu olarak gönderilmişlerdi. Alana gelen gücümüzü bekleyen çok ciddi parti görevleri söz konusuydu. Bu güç, herşeyden önce Dersim'deki halkımızın ve özellikle gerilla birliklerimizin somut durumuna olumlu yönde müdahale edebilecek ve mevcut sorunlara çözüm gücü olabilecek bir niteliğe sahipti. Bu güç daha çok da partimizin IV. Ulusal Kongresi'nde netleştirilip "ihanet pratiği" olarak adlandırılan ve mahkum edilen, Dersim'deki gerilla güçlerimizin savaşa yaklaşım ve genelde mücadeleye yaklaşım konularında yaşadıkları yetersizlikleri bertaraf edecek, parti çizgisini alanda egemen kılacak, Dersim'in tarihine ve şanına yaraşır bir pratiği PKK'nin çizgisi doğrultusunda yerli yerine oturtacak bir sorumlulukla yüzyüzeydi. Elbetteki çok ağır görevleri vardı. Ve bu görevler sıradan olmadığı gibi, sıradan bir çaba ve sıradan yaklaşımlarla da başarılabilecek, üstesinden gelinebilecek görevler değildi. Bu maksatla gelen müdahale grubundaki arkadaşlar, ulusal kurtuluş mücadelemizin daha çok geliştiği, savaşın yetkinleştiği ve büyük komutanların yetiştiği Botan sahasından aldıkları yüklü tecrübe ile bu alana geliyorlardı.

Bu durum, aslında bu arkadaşların kendi görevlerine sahip çıkacaklarına dair önemli bir güvence kaynağı teşkil ediyordu. Partinin bu arkadaşlardan beklentileri vardı. Bunların mutlak suretle ihanet pratiğini tasfiye ederek parti çizgisini oturtabilecek güç ve yetenekleri de söz konusuydu. Ki parti de zaten arkadaşları bunun için çok yönlü geliştirmiş ve yetkinleştirmişti. İhanet pratiğinin tasfiyesi ancak bu şekilde sağlanır bilinci ile hareket edilmişti. Güçlerimizin, böylesine ağır sorunlarla yüzyüze olan Dersim alanına geldiklerinde ilk planda el atmaları gereken görevler vardı. Fakat daha işin başında iken bu şahadet olayı yaşandı. Niçin böyle oldu? Bu kadar yetişkin, bu kadar gelişmiş, bu kadar savaş tecrübesi içerisinde pişmiş olan bu arkadaşlar niçin kendilerini düşmanın ağına düşürerek partiyi böylesine ağır bir yükün altına soktular? Nasıl yaklaşmalıydılar?'Kendi sorumlulukları neyi gerektiriyordu ve bu tutumu sergileyemezler miydi? Bu sorulara cevaplar aramak ve yaşanan şahadet olayından dersler çıkarmak gerekmektedir. Bu, şehitlerimizin anılarına bağlılığın da kaçınılmaz bir gereğidir. Gerek askeri tecrübe bakımından ve gerekse siyasal yetkinleşme bakımından, şehit düşen hemen hemen bütün arkadaşlar parti çizgisine hakim olma ve parti savaş anlayışını oturtma gücündeydiler. Başarabilecekleri, üstesinden gelebilecekleri çok iş ve görev vardı. Fakat alana gelen gücümüz acaba kendi sorumluluklarının gereklerini yerine getirmek için, güncel yaşamdan tutalım yaşamın bütün sahalarına kadar nüfuz edecek bir tutumu sergiledi mi? Bunlar ele alınması gereken hususlar oluyor.

Herşeyden önce IV. Ulusal Kongremiz'de de netleştirildiği gibi, Dersim'deki ihanet pratiği içerisinde baş sorumluluk elbette savaşı yürüten güçlerimizde oluyor. Güçlerimiz ihanet pratiği içerisinde yetişmişlerdir. Bu güçlerimize öncelikle nasıl yaklaşılacak ve bu ihanet pratiği içerisinden, doğru parti hattına nasıl çekileceklerdir? Yetkiler nasıl kullanılmalıdır? Bu konular ve alanda ortaya çıkan diğer sorunlar bilinen parti ölçüleri içerisinde ele alınmış olsaydı, elbetteki böylesine bir şahadet olayı yaşanmayacaktı. Fakat şunu herşeyden önce özellikle belirtmek gerekir: Sorumlulukların bilincinde olunmakla birlikte, sorumlulukların gereğine uygun olarak güncel yaşama ayak uydurulamadı ve bilinen bu şahadet olayı yaşandı.

Devrimci sorumluluklarının gereğine güncel yaşamda ayak uyduramamaların nedenlerinin başında şu yetersizlikler ve yaklaşımlar rol oynamıştır: Gelen arkadaşlarımızın özellikle kendilerini ihanet pratiğine emanet etme durumları ortaya çıktı. Kış için üslenme hazırlıklarımızın yapıldığı Kislê (Nazimiye) sahasında, düşman bütün faaliyetlerimizden haberdardır. Dolayısıyla bu durumda sürdürülen bütün hazırlıklar, düşmanın hakimiyeti altında sürdürülmektedir. Üslenme sahası olarak neresi seçilmiştir ve üslenme hazırlıkları nasıl yapılmıştır? Araç-gereçler ve ihtiyaçlar nereden ve nasıl temin edilmiştir? Bunların bütünü düşmanın bilgisi dahilindedir. Bu pratiğin sahibi, bilinen güçlerimiz oluyor. Gelen müdahale grubumuz da, kendisini böylesine bir pratiğe emanet ediyor. Kendisini böylesine emanet ediş, aslında ciddi bir duyarsızlıktan kaynaklanıyor ve aynı zamanda mevcut ihanet pratiğine yaklaşım konusunda ciddi düzeyde bir yanılgı taşınıyor. Sorunu bütün yönleriyle anlayamama, doğru sonuç çıkaramama ve giderek subjektif değerlendirme, çözüm konusunda ise partinin çözümleyici yöntemini esas almama, sorunun ciddiyeti düşüncede bilinse de, pratikte ortaya çıkan duyarsızlık, işte bilinen bütün bu sonuçlara yol açmıştır. Burada gösterilen esas yaklaşım şu olmuştur: "Biz Botan savaş cephesinde belli bir tecrübe edindik. Partinin savaş pratiği hakkında bilgi, beceri ve deneyimlerimiz var. Bunun için de ortaya çıkan sorunları aşabiliriz. Ne olursa olsun, eski yaşam, ilişki ve çalışma tarzı ile yaşanan ihanet pratiğini bertaraf edebiliriz. Buna yetecek ideolojik ve pratik gücümüz olduğundan, başarabiliriz." Elbette böylesine bir yaklaşım doğru ve sağduyulu bir yaklaşım değildir. Koşullar gözönüne getirildiğinde, kış üslenme hazırlıkları nasıl ve kimler tarafından yapılmıştır? Düşmanın, bu hazırlıklarımız hakkında bilgilenme düzeyi ne kadardır? Düşmanın alandaki taktiği hangi temel etmenlere dayanıyor ve halk ile ilişkileri nasıldır? Güçlerimizin halkla ilişkileri hangi düzeydedir? Bütün bu soruların hesaba katılması gerekirken, derinliğine üzerinde durulmamıştır. "Kış yaklaştı, alelacele eksikliklerimizi tamamlayalım" biçiminde, işler oldubittiye getirilmiştir. Eksiklikler sadece bir erzak sorunuyla sınırlandırılmıştır. Burada çalışma tarzı ve parti taktiğinin uygulanışı sorunu üzerinde durulmamış, çalışma tarzı incelenmemiş ve özüne inilmemiştir. Düşüncede buna gerek duyulsa da, pratikte, "Kış hazırlıklarımızı tamamlayalım ve üs sahalarımıza çekilelim" tarzında tek yanlı bir yaklaşımla sorun geçiştirilmiştir. Bu şahadet olayının temelinde bu yaklaşımlar yatmaktadır.

Kuşkusuz sorunun ayrıntılarına inildiğinde kayıplarımızın farklı nedenleri de vardır. Fakat esas neden, belirttiğimiz gibi, çalışma tarzı ve parti taktiğinin doğru uygulanması sorununa tek yönlü, yüzeysel yaklaşımıdır. Yine müdahale grubu, görevlerinin gereklerini istenildiği gibi yerine getiremedi. Parti, kendilerine her türlü yetkiyi verdiği halde, pratik sorunlara ve esas olarak da görevlerine tereddütlü yaklaştılar. Biz yeni bir yönetim oluşturacağız, bu yönetim nasıl olmalı? Eski güçlerimizle ortak bir bileşkeni nasıl oluşturmalıyız, bu güçlerimizden yararlanma düzeyi ne olmalıdır? Onların tecrübelerini kendi tecrübelerimizle nasıl birleştirelim? Onları, doğru bir tarzda parti hattına nasıl çekelim? Çalışma tarzından kaynaklanan olumsuzlukları açığa çıkarırken bu güçlerimizi nasıl ikna edelim? Bütün bu konular üzerinde derinliğine düşünülmedi, görevler geçiştirildi. Söz konusu görevlerin gereklerini yerine getirmek uzun bir süreci gerektirmekle beraber, müdahale grubu, böylesine önemli sorumluluklarla görevlerinin üzerine yönelirken -bütün görev alanları için bu böyledir- öncelikle rolünü oynaması, yeniyi taşırmada eskiye alternatif doğru çözüm yollarını ortaya koyması, bunu güncel yaşamdan çalışma tarzına kadar her alanda uygulaması gerekirken, yetersizliklere düşüldü ve söz konusu şahadetler meydana geldi. Oysa ki, düşman, çalışma tarzından ve üslenme hazırlıklarından haberdardı. Fakat zamanlama itibarıyla imhayı kış koşullarına bırakmayı planlıyordu. Düşman, 1990 sonlarında alana gelecek olan grubun imhasını gerçekleştirmek ve dolayısıyla bahar atılımını boşa çıkarmak için hazırlıklarını kış koşullarına göre yapıyordu. Yoksa hazırlıkların başındayken bile bir imha saldırısı gerçekleştirebilirdi. Ancak düşman çok ustaca yaklaştı ve hazırlıklarımızı daha bahara çıkarmadan güçlerimizi imha etti. İşte hem bu yetersizlikler ve hem de bilinen ihanet pratiğinin yol açtığı çalışma tarzının bir sonucu olarak bu imhalar ortaya çıktı.

Söz konusu şahadet olayı partimizin ve halkımızın istemediği bir dönemde meydana geldi ve bu da partimizin alanda büyük darbeler yemesine yol açtı. Kuşkusuz bu darbelerle partimizin Dersim alanında yenilgi aldığı anlamında birşey söylemek istemiyoruz. Partimiz alanda yine etkili ve güçlüdür; IV. Ulusal Kongre ardından gönderdiği yeni gruplarla alana müdahale etmiştir. Gönderilen yeni güçlerimiz çok daha güçlü tecrübeyle, bilinçle, yetenekle alana geldiler. Bu, partimizin şehitlerine ve yarım kalan görevlerin yerine getirilmesine ne tür bir sorumlulukla yaklaştığının bir ispatı oluyor. Elbette savaşın doğası gereği meydana gelen kayıpların yerinin doldurulması zorunludur. Partimiz de bu temelde soruna yaklaşmıştır.

Alana gelen müdahale grubu, doğan boşluğu nisbeten doldurmuştur. 1990 sonlarında güçlerimizin yapması gereken görevler, 1991 baharında, yani kongre sonrası gönderilen güçlerimiz tarafından yerine getirilmiş ve düşmanın planları boşa çıkarılmıştır. Bu süreçte başarılan görevler nelerdir? En başta düşmanın planları boşa çıkarılmıştır. Yeni güçler alana takviye edilerek bahar atılımı gerçekleştirilmiştir. Yapılmayan görevler önemli oranda yerine getirilmiştir. Bu durum, ortaya çıkan yetersizliklerimizi gözden geçirmeme, değerlendirmeme anlamına gelmez. Yetersizliklerimizi açığa çıkarıp, bunlardan ders alacağız. Açıktır ki, gücümüzün sayısı az olmakla beraber, bütün arkadaşlarda yüklü savaş tecrübesi vardır. Her arkadaş bir takım ve bölüğü yönetecek güce sahiptir.

Komutan düzeyindeki güçlerimizin şahadeti üzerinde önemle durulması zorunludur. "Komutanlar neden şehit düşmüştür", "buna yol açan nedenler nelerdir" sorularına cevap vermek, pratiğin derslerinden doğru sonuçlar çıkarmak açısından gereklidir. Ve yine partimizin, halkımızın ve bizlerin komutanlardan beklentileri vardır. Bu beklentilere cevap verilemez miydi? Bu soruya cevap vermek gerekir. Elbette biz, sonuna kadar şehitlerimize bağlıyız. Şehitlere bağlılık ne anlama gelir? Bizde, yani partimizde bu sorunun cevabı doğru tarzda verilerek netleştirilmiştir. Bizde, şahadet olaylarını ele almama, yetersizlikleri açığa çıkarmama ve gereken sonuçlara ulaşmama tarzında bir yaklaşım söz konusu değildir. Tam tersine, her şahadet olayı, bize yeni bir yaklaşım, yeni bir perspektif ve bir üslup sunuyor.

Şahadete neden olan diğer pratik durumların üzerinde de durmakta yarar vardır. Görevlere yaklaşımda duyarsızlık, düşmanın gücünü doğru değerlendirip buna göre mevzilenmeyi yapmama, somut durum ve koşulları derinliğine değerlendirmeme, döneme ters pratiğin ortaya çıkmasına ve dolayısıyla kayıplara neden oluyor. Bizim pratiğimizde yaşanan bu oldu. Yine, bölgede parti yetkilerini elinde bulunduran birinin, yetkilerinden men edilmesi gerekiyordu. Ancak bu yapılmadığı gibi, söz konusu kişinin sorumluluk düzeyinin asgariye indirilmesine ve hareket sahasının sınırlandırılmasına da gidilmedi. "Alanı ve coğrafyayı bunlar biliyor" denilerek, güçlerimiz olumsuz ögelerin elinde bırakıldı ve bunlar öne çıkarıldı. Oysa ki, partimizin tecrübelerinden yararlanılarak, doğru bir yaklaşım ve görevlendirmeyle bunlar yürütülebilirdi. Bu yapılmadı ve ortaya çıkan olumsuzluklardan düşman yararlandı. Böylece Dersim'de yürütülmesi gereken görevler yarım kaldı. 1991 bahar atılımını gerçekleştirme, 1992 yılındaki mücadelemiz için alt yapı hazırlama ve bu yılı bir hamle yılına dönüştürme, önümüzde duran esas görevdi. Şahadet olayı bu görevlerimizin yerine getirilmesinde büyük bir boşluğu doğurdu. Her ne kadar yeni takviyeler olduysa da, bu kayıplarımızın yarattığı boşluk tam giderilemedi.

Şehit düşen arkadaşların her biri büyük değere sahipti ve parti saflarında uzun yıllardır yürüttükleri faaliyetlerle büyük emek sahibidirler. Yılların savaş ortamında edindikleri büyük tecrübe sahibiydiler. En son anda düşmana karşı kahramanca bir direniş sergileyerek şehit düştüler. Çatışma alanı ve üslenme yerlerinin durumu ele alındığında, düşmanın çemberine ansızın düşme ve böylece gafil avlanma durumu söz konusudur. Tepelik alanda mevzilenen arkadaşların rollerini oynayamamaları sonucu 8 arkadaşımız imhayla yüzyüze kalıyor. Tepede mevzilenen üç arkadaşımız düşmanın geliş istikametini ve araziye yayılmasını gördüğü halde, ateş etmiyor ve diğer arkadaşlara haber vermiyor. Düşman, nehir kısmında bulunan güçlerimizi tam kuşatmaya aldıktan sonra ateş ediliyor. Fakat iş işten geçmiştir. Çünkü arkadaşlarımız düşmanın kıskacına girmiştir. Önceden haber verilse, çatışarak düşmanın çemberi dışına çıkma olanak dahilindeydi, buna rağmen ateş edilmiyor. Bu durum savaşı anlayamamak ve düşmanı küçük görmekten kaynaklanıyor. Düşman, arkadaşların bulunduğu alana doğru ilerlemesine rağmen, durum değerlendirilemiyor, olabilecek durumlara yaklaşımda yanılgılar vardır. Bu, savaşa ciddi yaklaşmama ve savaşı yaşamamadır. "Çatışırız, düşman çemberini aşarız" biçimindeki yaklaşım, arkadaşların imhaya terk edilmesine neden olmuştur. Düşman görüldüğü halde, düşmanın neden bir noktaya yöneldiğini anlamama ve buna gereken doğru karşılığı vermeme, arkadaşlarımızın şahadetini beraberinde getirmiştir.

Yaşanan bu şahadet, 1992 yılı atılımımız için de bir boşluk yaratmıştır. Herşeye rağmen görevlere yaklaşımda parti ölçüleri ve çizgisi bizim için yol göstericidir. Biz, parti yaklaşımını savaşımızın her alanında, yaşamdan ilişkilere ve çalışma tarzından savaş taktiklerine kadar uygulamakla görevliyiz. Görevlerimizin gereklerini yerine getirme, sorumluluğumuzun özünü teşkil eder. Parti çizgisinin uygulanması bizim için hayatidir. Parti çizgisinden uzak bir yaklaşım kesinlikle imhadır, başarısızlıktır ve zaferi getirmeyecektir. Göreve ve sorumluluklarımızın gereklerine uygun tavır sergilemekten tutalım, çalışma tarzı ve savaşın sorunlarına kadar, yine düşmanın konumunu doğru değerlendirmekten tutalım, taktik ve hareket sahalarına kadar herşeye yaklaşımda parti çizgisini, dönemin emrettiği parti taktiğini ve partinin yaklaşımlarını esas alacağız. Şehitlerimizin anısına bu değerlendirmeyi yaparken, bir kez daha belirtiyoruz ki, parti yaklaşımı dışındaki hiçbir yaklaşım ve üslup bizi zafere götürmeyecektir. Bu bilinç ve sorumlulukla hareket ediyor, şehit yoldaşlarımıza karşı görevlerimizi bu şekilde yerine getireceğimize inanıyoruz. Onların anılarını yaşatacağız.

Silah arkadaşları

Cûnek şehitlerimiz

Ahmet ALEV (Yaşar)
Haydar ÇELİK
Mehmet OCAK (Zeki)
Servet KARABAY (Azad)
Hüseyin KAYAR (Sinan)
Aziz TURHALLI (Kazım)
Hüseyin GÜNDAR (Hasan)
Hüseyin ATEŞ (Mehmet)
Fethi ÇAKIR (Serdar)
Abdulkerim SANIR
... (Fuat)

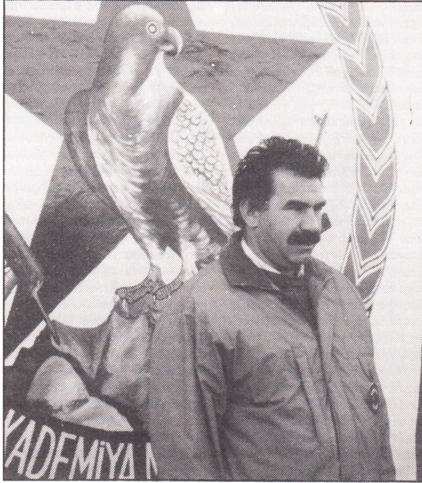
PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın "İktidara Yürüyüş Eğitim Devresi"nde yaptığı konuşma...

"Halkın 1992 Newroz kalkışı PKK'nin önderliğini ölümüne onaylamasıdır!"

Baştarafı 1. sayfada

türlü zayıflığın, düşkünlüğün esasıdır. Neden kimse şimdiye kadar normalde bu sorunların çözümüne cesaret etmemiştir? Hiçbir Kürt neden kendini vermemiştir? Şimdi çok iyi anlaşılıyor ki, Kürtlük olayında, onu muazzam bir şekilde yaşamakta çıkar görülmüyor. Tabii cesaret, fedakarlık, çabanın her türlüsü gerekiyor. Bu olmayınca adam çıkmıyor, meselenin sahibi olacak çözümleyici güç olunamıyor. Çok istismarcılar var. Çok ucuz sahtekarlar var. Bu nedenledir ki, yürüttüğümüz mücadele herhangi bir ulusal kurtuluş hareketi değildir. Sıradan bir ulusal kurtuluş hareketinden ziyade, bir ulus oluşturma hareketidir. Çünkü yaşanılan herşey yabancıya ait, bir anlamda ihanet temelindedir; yabancılaştırmadır. Savaş biraz da, esas itibarıyla buna karşıdır. Neden roller bizde çok az kavranıyor, çok bozuk oynanıyor? En önemli bir nedeni de budur işte. Kendi işlevini bilememe, kendi rolünü bilememenin böyle bir yabancılaşmayı yaşamakla ilişkisi vardır; inkarı, ihaneti yaşamakla ilişkisi vardır. Garip bir olay ve dünyada eşine az rastlanılır bir gerçekliğimiz söz konusudur. Aslında bu, bizdeki devrimin bazı özelliklerini de ortaya çıkarıyor. Diğer bütün devrimler azçok yerli, ulusal ve sınıfsal gerçekliklere dayanır, bizde böyle değildir. Veri kabul edebileceğimiz, objektif bir gerçek olarak saptayabileceğimiz ve diğer devrimlere benzer yanlarımız, özelliklerimiz yok. Bu, özgün gelişmeyi, özgün olabilmeyi gerektiriyor. Bu, aynı zamanda yeni bir devrimi gerektirir. Yani kalıplaşmış bir üretimi gerçekleştirme değil de, yeni bir malzeme üretir gibi devrim üretmeyle gerçekleşir. İcat etmeyi, örneği bulunmayan bir şeyi yaratmayı gerçekleştirir gibi bir devrimi ortaya çıkarmamızı gerektiriyor. Yeni derken, örneği olanın bir tekrarı değil, örneği olmayan bir oluşumu ifade ediyoruz. Bu bizdeki gelişmeler, yani gerek parti, gerek ulusal kurtuluş süreci ve hatta militandaki oluşum, tereddütlü ve ikircikli ise, dalgalanmalı biçimde ise, bunun nedenleri işte günlük gelişmelerle açığa kavuşuyor.

Bazı haklar düşünülüyor. Bu sadece düşman cephesi açısından değil, halk cephesi içinde de benzer bir yaklaşımla ele alınıyor. Kimliğimizi kabul etmiyor, haklarımızı istiyoruz demek düşünülmüyor. Dikkat edilirse, herşey oluşum halinde. Siyasi oluşum, askeri oluşum, kültürel yaşam, ruhi oluşum, hepsi böyle bir güncellik içinde gözlerimizin önüne çıkıyor. Çok hassas olunması bundandır. Oluşumun kötü şekillenmesi de bize bağlı oluyor, çok iyi ortaya çıkması da. Son yılların büyük hassasiyetinin gelişimi bu nedenledir. Biliyoruz ki, ciddiye alınabilecek, saygı duyulabilecek bir oluşumun ana özellikleri kabul ettirildi. Düşmana da halka da, dosta da kabul ettirildi. Son günlerde etrafımızda tekrar yoğunlaşan bir tartışma var. Önderlik konusunda özellikle büyük bir tartışma var; bu tartışma içinde düşman da var, işbirlikçisi de var, halk da var, bizler de varız. Düşman, en üst düzeyde bizi ağzına alarak, "amaçları nedir, hedefleri nedir, nereye gitmek istiyorlar, ne olmak istiyorlar" biçiminde araştırıp soruşturuyor. İşbirlikçiler de, "böyle bir Kürt önderliği olmaz" diyorlar. Kendilerine göre yöntemlerimiz çok tehlikeli, varlığımız bir bütün olarak onları en az düşman kadar korkutuyor. Yine halkımız geleneksel tarihi sezgisiyle bu konuda bizi daha iyi anlıyor. Tartışma uluslararası düzeylerde de var. "Terör müdür, değil midir?" biçiminde sürüp gidiyor. Yapı da, yani sizler de aslında hazımsızsınız. Tartışmayı bu türlü yaşamıyorsunuz. Aslında önce bu yapı en hızlı hazmedici olmalıdır. Hatta tartışmaların hazırlayıcısı ve lehte sonuç alanı olmalıydı. Biz bu konuda bağnaz ve dar bir ulusalcı yaklaşım içinde olmayacağız. Tartışmanın en kapsamlı bir insani devrime yol açması için ne lazımsa onu yapacağız. Devrimin gelişimine bu nitelikte değer verdiğimiz biliniyor. Ve şimdiye kadar yapılan daha çok buna hizmet eder niteliktedir.

Son Newroz olayları bu açıdan da değerlendirilebilir. Yani ortaya çıkan tartışmalı bir duruma kimlerin nasıl yanıt vermek istediği, oldukça dikkat çekici gelişmeler olarak kendini daha şimdiden sadece ülkede değil, uluslararası ortamda da tartışmalı bir biçimde hissettirdi. Düşman cephesinden gelen yanıt oldukça derli-toplu ve her türlü imhayı içeren bir acımasızlıkta, "önüme ne çıkarsa ezer-geçerim" biçiminde geleneksel barbarca bir politika, bir saldırı biçimindeydi. Yani hiç yadırgamadığımız ve beklediğimiz bir yönelimdi düşman cephesinin bu yönelimi. Halkın, gerçekleri daha iyi öğrenmesi için, az-çok belli insani anlayış ve tutumda olan dostlar görsünler, değerlendirsinler diye, bazı gerçekleri ortaya çıkarmaya özen gösterdik.

Halkın son katılımı, önderliksel çıkışı onaylamasıdır. Hem de ölümüne onaylamasıdır. Kürdistan halkı PKK biçiminde somutlaşan önderliği, tabii esas itibarıyla da bizim yürüttüğümüz önderliği onaylamıştır. Kendimizi oya sunmadık, seçime sokmadık, ama o ölümüne ve hiçbir talimat bile almadan, kendi ruhunun derinliklerinde, kendi sezgisiyle nasıl yürüyeceğini, hangi sloganla, hangi haykırışlarla, hangi tempoyla yürüyeceğini ortaya koymuştur.

Çok utanmazca ve rezilce bir saldırı olayı yürütmek istediler. Aylarca önce her türlü tank, top, görülmemiş yoğunlukta asker, her türlü birlikler ve uçaklar hazırlatıldı. Olası direnme odakları etrafına yerleştirildi ve çok açıkça kendi deyişleriyle "bir korku dünyası yaratarak sonuç almak" istediklerini herkese gösterdiler. Bizim de yaklaşımımız daha çok, ne olduklarını ortaya çıkarmak, "niyetleri nedir, uygulamaları nedir" onu halkımıza göstermek, dünyaya göstermek idi. O kendini, "bir ayaklanma olacak, biz de bastırırız" havasına kaptırmıştı. Biz de, özgürlük yürüyüşümüzü kesintisiz ve durduramayacağı büyüklükte sürdüreceğimiz şeklinde bir yanıtla karşılık vermiştik. Sonuçta, her zaman olduğu gibi, filin hareketine bir karınca hareketiyle karşılık verme gibi bir durumla yüzyüze bırakıldı ve belki birkaç küçük karıncayı ayağı altında ezdi ama, kesinlikle yürüyüşe devam edildi. Halk savaşlarının böyle genel bir rotası vardır. Bizde de sürekli yaşanan budur. Fakat, düşman kendini ele verdi. Kendi yandaşları, müttefikleri içinde bile ne kadar barbar olduğunu gösterdi. Kabul edilemeyeceği ortaya çıktı. Ve denilebilir ki, sistemin içindeki en tehlikeli bir rejimin nitelikleri gösterildi. Biraz teşhiri, hatta tecriti konusunda ciddi bir durum yaşandı. Ve süreç içerisinde giderek bunun etkileri daha da ortaya çıkacak.

Halkın daha kapsamlı biçimde kendi gerçeklerini görmesi söz konusu. Özellikle son yılların, hatta yüzyılların belki körleştirdiği, duyarsızlaştırdığı Kürt gerçeğini, oldukça unutulduğu bir gafil durumdan yavaş yavaş sıyrılma, yerine kendini tanımaya başlama; daha ciddi, daha az korkuyla ve "ölüm kader değildir, kurtuluş da mümkündür" biçiminde bir duygu ve düşünce arayışı içine çekti. Sanıyorum halkta şu anda en yoğun yaşanan olay budur. Ve daha da öyle olacaktır. İlk defa bu iş bir gerçek, şakası olmayan bir gelişmenin ağır basan yönüdür. Başka bir yaşam mümkündür; bir öz-yaşam denilen olayın içine giriyoruz, o eski sefil, her yönüyle kendini inkar eden, "benden birşey çıkmaz, benden adam olmaz, ölmüş, bitmişim" türünden, hepinizi az-çok yoğun biçimde etkileyen iflah olmazlığın aşılabileceğine dair bir inanç, bir kararlılık artık söz konusudur. Bu, aslında ulusal, tarihi çapta bir yeni kavrayış ve karara ulaşma anlamına da geliyor. Daha çok incelemek gerekiyor. Gelişmelerin veya asıl dava konusu olması gereken devrimin esas sahiplerinin durumunun gözlemlenmesi, araştırılması gerekiyor.

Önderlik, gelişmeleri başlatırken, devrimcileştirirken, yeniden oluştururken, toplum ve ulus gerçeğini açığa çıkarırken bunu önce kendi kimliğinde gerçekleştirmek durumundadır. Yani, ilerde bütün bir toplum içinde, bir halkın yeniden özgür oluşumunda sağlanabilecek herşeyi, yıkmak kadar yapma işini; önce araştıran daha sonra ayrıştıran, yıkılması gerekeni yıkan, yapılması gerekeni yapan, bunun siyasi, kültürel, ruhi vb. bütün boyutlarda yerli yerine, iç içe oturtulmasını sağlayabilen, ayrıca amansız düşman takibi ve imha seferleri altında olduğunu bilerek buna göre düşmana bir karşı koyuşla birlikte, burda başarıyı esas alan bir tempoyu tutturan ve kendini yanıltmayan, eğer adına PKK'de önderlik diyorsak, bu biçimde gerçekleştirmekten başka çare göremeyen, bir ön yürüyüşün, en önde yürüyüşün de adı oluyor, kendisi oluyor.

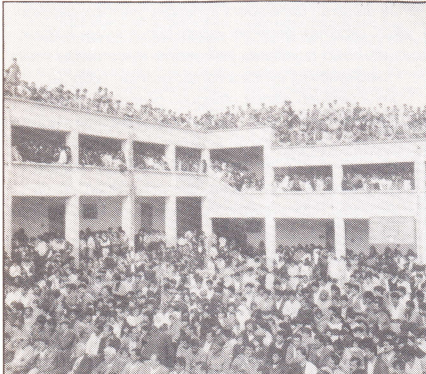
Bu durumda devrimin yoluna sokulmasını, onun yöntemini, hedeflerini, örgüt ve eylemini bu derin uyanış temelinde geliştirmek kolaylaşır. Daha soylu değerler ortaya çıkar. Unutmayalım ki bu, ilk defa kendini dışa vuran geniş bir olanakla bundan sonrasını getirebilme özelliğine sahip bir çalışmadır. En ilginç gelişmelerden birisi de, geleneksel işbirlikçi dediğimiz, yabancıya uşaklığı, hizmetçiliği çok basit kişisel ve ailesel çıkarlar temelinde yapan kesimde gözüküyor. Bunlar özellikle düşmanın başkentinde şefliğe oynayan sözümona önder Barzani kişiliğinde ortaya çıkıyor. Tam bugünlerde, halkımızın gerçekten ölüm-kalım günlerinde ve yeniye doğru adım attığı bir dönemde yanıbaşımızda bitiyor, "Böyle bir önderlik" diyor, "böyle bir önderliğin yöntemleri Kürt halkını bağlamaz!" Kürt halkı derken işbirlikçi sülaleyi kastediyor. "Biz farklıyız. Biz sizin kafanızda ve ancak uşak olabiliriz" diyor ve düşman kapılarından ayrılmıyor. Halen orada ve Newroz'un, "yeni gün" doğuşunun halkımıza getirdiklerini nasıl önleyeceklerini tartışıyor düşmanla. Köklü tartışıyor, köklü kararlara ulaşmayı onlar da istiyor. Bu bir rastlantı değil aslında, tarihte olup bitenin işbirlikçiler açısından açığa çıkarılmasıdır. Yani bunlar yüzyıllardan beri yaşadıkları bir gerçeği çok trajik, trajikten de öteye, alçakça bir biçimde ortaya koyuyorlar.

Neyi tartışacaklar Ankara kapılarında? "PKK önderliği nedir, nasıl yenilir, Kürt halkını, Kürdistan halkını yeni birtakım gelişmeler içine nasıl itiyor, öz-kimliğe nasıl kavuşturuyor?" Bunu görüşecekler, ardından bunu önlemek için tedbirleri, askeri-siyasi, ajanlık temelinde ne varsa onu görüşüp değerlendirecekler. Birlikte bastırma... Bunlar yüzyıllardan beri bu işi yapıyorlar. Halk o zaman dilsizdi, öncüsüzdü, sessizdi, dolayısıyla açığa çıkmadan yapıyorlardı. Fakat PKK'nin ortaya çıkışının kendine has bazı özellikleri var. Herşeyi ortaya çıkaran, açığa çıkaran ve kimin ne olduğunu açıkça meydanda gösteren özellikte olduğu için, bunları da açığa çıkarmak zorunda. Ve yüzyıllardan beri oynadıkları lanetli rolün halkımızca da görülmesini sağladı PKK. Özgür gerçekliğimizden düşman kadar korku duyuyorlar. Gelen bütün haberler öyledir. Müthiş bir korku, işbirlikçi cepheyi de sarmış. Mesela bir tanesini daha değerlendirmiştim: "Devletten duyduğumuz korkudan daha fazlasını PKK'den duyuyoruz" dediler. Bir gazetecinin sorusuna biz de karşılık verdik. "Bunlar kimdir ve neden PKK'den daha fazla korkuyorlar" dedik. Doğrudur, bunların temsilcilikleri korkuyor ve devleti sıcak buluyorlar! Devletin halkı yok ettiğini gördüler; çoluk-çocuk, kadın demeden tankları üzerine sürdüğünü gözleriyle görüyorlar. Ama yine de, "Biz bu devletten korkmuyoruz, PKK'den daha fazla korkuyoruz" diyorlar. Bunların ne kadar tehlikeli bir biçimde düş-

Sosyal gerçekleşmemiz Ekim Devrimi'ne benzer, hatta onu birçok yönüyle belki de aşabilecek bir dünya olabilir. Onun hatırına oluşumumuzu özgün kılalım, toz kondurmayalım. Buna inanalım önce, inandıktan sonra da gereklerini yapalım.

manın yandaşları olduklarını, kendi itiraflarından daha iyi gösterecek bir değerlendirme yapamayız. Düşmana herhalde şunu söylüyorlar: "Niye erken bastırmıyorsun, niye başımıza bela ettiniz?" Şunu demeye getiriyorlar: "Biz bu halkın bir daha dirilmeyeceğini, ayaklar altında hep sürüldüğünü bilerek, buna inanarak işbirlikçilik yaptık. Ortaya çıkardıklarımızı hizmetinize soktuk, ajanlık ettik. Ama alttan bu halk uyanıyor ve bir defa bizim suçlarımızı görürse, ne kadar hıyanet ettiğimizi farkederse bizi linç eder!" Ve TC'nin kapısını bunun için aşındırıyorlar. Avrupa'da, Avrupa'nın kapısını bunun için aşındırıyorlar.

"Başımıza büyük belalar gelecek" diyorlar. Barzani, "İdi Amin" diyor bizim için, değil mi? Bir de böyle birşey uyduruyor. Yani bir korkuyu ifade ediyor. İdi Amin, aslında kendileridir. Çünkü aşiret gücüdür onlar. Aşiret ağasıdırlar, İdi Amin de öyleydi. Fakat gölgesinden korkan kişiler gibi kendi suçluluğunu bize yükleyerek, içinde bulunduğu durumu bize mal ederek, hayalen de olsa kendini rahatlatmak istiyor. Aslında bir kişi değil, bu bir sınıftır. Çok geniş bir kesimdir. Bu sene bunlar derinden korku duydular. Ve en önemlisi de devletin kendilerini sonuna kadar koruyamayacağını anladılar. Emperyalizmin bütün o kapılarına da başvurdular. Onlarda da, hızla PKK'yi bastıracak bir güç göremediklerinden panik içindedirler. Ve sanırım

en çok paniği yaşayanlardan birisi de bunlardır. TC'nin orduları veya rejiminin siyasi-askeri temsilcileri belki rahat durabilirler yerlerinde, çünkü ne de olsa dayandıkları bir ulus var. Kürtlük kurtulsa da herşeyi kaybetmeyecekler. Yine de belli ölçülerde hayatta kalacaklar. Fakat bunların böyle bir durumu da yok. Bunlar toptan tarihin karanlık kuyularında boğulacaklar, çöp sepetine de atılmayacaklar. Daha fazla lanetli olarak, en döküntü bir insanlık müsveddesi olarak, bir halkın yüz karası olarak yakılıp atılacaklar.

İşte bunun verdiği korkuyla düşmandan daha fazla saldırganlaşıyorlar. Son çırpınışlarıyla bu halka verecekleri zararı verme, varsa vuracakları vurgunları vurma, kaçabileceklerse kaçma, yoksa bir kez daha son hamleyle de olsa imha edip tekrar işbirlikçiliklerini sürdürmelerinin pozisyonu içindedirler. Bu cephenin, bu işbirlikçiler cephesinin çok çeşitli fraksiyonları, önderleri, değişik tavırları olabilir ama, özü budur. İstisnalar genel tavırları değiştirmez. Bazı iyiler çıksa da, bazı dönüşler olsa da, özde böyle bir son çırpınışı yaşama, tabii aynı zamanda verebileceği zararı verme, eğer halkın eğilmesi mümkünse son bir hamleyle eğebilmeye yardımcı olma durumu söz konusudur.

Bu anlamda Newroz bir yeniliğe sahiptir. 1992 Newroz'u bunları açığa çıkarmada, maskelerini düşürmede ve bu yüzyılların en çok zarar veren iç düşmanın, hani bir vücutta bulanan kanser uru gibi daha üretemez durumu düşürmede önemli bir rol oynuyor. Bu anlamda 1992 bir hesaplaşma yılıdır, sonuç alma yılıdır. Önemli bir gelişmedir. Öyle tamıtamına tahripkar, tehlikeli, çürütücü özelliklerdeki bir gücün tasfiyesidir. Temizlenmesi için yol almadır, ondan kurtulmadır. Bu ortaya çıktı. Daha ağır bir biçimde, geçen yıllarda da kendini hissettirdi, ama bu sefer daha fazla ortaya çıkarıp, sonuç almaya doğru gidiyor. Esas itibarıyla belirleyici olan, halktaki yeni oluşumun sancıları, umutları, heyecanları, korku kadar korkusuzluğu, nazikliği kadar katılığı oluyor.

Bir halk devriminin birçok özelliğinin sökün etmesi söz konusudur. Kendini gün yüzüne çıkarmasıdır. Öyle bir gün yüzüne çıkarma ki; işte bu senenin kar yağışını gördük, halen nasıl bu bitkiler kendilerine gelemiyorsa, yine kayalıklar altında zor bela başını uzatan bir bitki sararıp solmuş olarak nasıl çıkıyorsa, bir halkın öyle boy vermesidir. Çok katı, dondurucu bir soğukluk ve çok sert bir kayalık altında sararıp solmuş olarak filiz verme gibi bir durumla gün ışığına, tarih sahnesine çıkması söz konusudur ve bu önemlidir. Hassaslığı, nazikliği kadar, umut vaadediyor. Ama aynı zamanda çok tehlikeli, dikkat edilmezse rahatlıkla biçilebilecek bir durumdadır. Şimdilik hassasiyetimiz, duyarlılığımız, tedbirlerimiz bu nedenle sonuna kadar geliştirilmelidir diyoruz. Velhasıl bu gün yüzüne çıkma olayı halk gerçeğimizde kesinlik kazanıyor. Ve sizler de azçok bir öncü olarak yeniden şekillenirken, bunu değişik bir düzeyde yaşadığımızı gözardı etmemelisiniz.

Mevcut şekillenmeniz, eskinin ağır ve aşırı baskıları altında ve oldukça çarpık, heyecanlı, ikircikli, tereddütlü, ama en az o kadar da umutlu oluyor. Netlik, kimlik sorusuna, siz de cevap vermeye muhtaçsınız. Ve bunlar bir gerçek. Unutmayın ki öncü, oluşumu kendi içinde baştan gerçekleştirmekle mükellef olan bir güçtür. Yani halk bünyesinde geliştirilecek halkın siyasal, kültürel, sosyal gelişmesini öncelikle kendi içinde gerçekleştiren bir hareketin adıdır. Yüz yıl sonrasının kendi içinde, dar bir yapı içinde gerçekleştirilmesidir. Dolayısıyla öncüyü oluşturma, bütün yönleriyle öncüyü değerlendirme, oluşum özelliklerini geliştirme kadar ondaki olumsuz veya aşılması gerekeni aşma, edinilmesi gerekeni edinme, olumlu olanlarını benimsetme, hep öncünün kendi içinde gerçekleştireceği işlerdir. Son yıllarımızı esas itibarıyla öncüye hasretmemiz yerindedir, gereklidir. Çünkü öncü kazanılmadan, toplumsal gerçekliği dönüştürme başarılamaz. Öncü kazanılmadan halk kazanılamaz. Öncü başarı yoluna sokulmadan halk başarı yoluna çekilemez. Çok yoğun bir uğraş tamamen bu nedenle veriliyor. Tabii ki önderlik de buna çözüm olabilme gerçeğidir. Başlarken bunu vurguladık. Önderlik, gelişmeleri başlatırken, devrimcileştirirken, yeniden oluştururken, toplum ve ulus gerçeğini açığa çıkarırken bunu önce kendi kimliğinde gerçekleştirmek durumundadır. Yani, ilerde bütün bir toplum içinde, bir halkın yeniden özgür oluşumunda sağlanabilecek herşeyi yıkmak kadar yapma işini; önce araştıran daha sonra ayrıştıran, yıkılması gerekeni yıkan, yapılması gerekeni yapan, bunun siyasi, kültürel, ruhi vb. bütün boyutlarda yerli yerine, iç içe oturtulmasını sağlayabilen, ayrıca amansız düşman takibi ve imha seferleri altında olduğunu bilerek buna göre düşmana bir karşı koyuşla birlikte, burada başarıyı esas alan bir tempoyu tutturan ve kendini yanıltmayan, eğer adına PKK'de önderlik diyorsak, bu biçimde gerçekleştirmekten başka çare göremeyen, bir ön yürüyüşün, en önde yürüyüşün de adı oluyor, kendisi oluyor. Öncü daha çok kendini buna göre ele alan, buna göre hazırlayan; en önde hareket oluyor. Bu tartışılmaz; bu edinilir, ulaşılır. Kendi yürüyüşümüz şimdiye kadar bu temelde oldu.

Şimdi tartışıyorlar. Tartışmanın ağırlıklı yönü ben oluyorum: Nedir, kimdir, ne yapmak istiyor, nasıl yürüyor, nasıl kuşatırız, nasıl etkisizleştiririz? Şu anda düşmanın gündeminde gece-gündüz yer alan ve yandaşlarıyla birlikte düşünce üreterek, politika geliştirerek halletmek istedikleri bir numaralı sorun bu. Tartışmaları gittikçe çok yaygın oluyor. Ayrıca çok ucuz politikalarla birlikte, tehlikeli olanları kadar, komik olanları da geliştirmek istiyorlar. Şimdiye kadar biz başarılı çıktık, gelişmeyi tayin eden biz olduk.

Halkın son katılımı, önderliksel çıkışı onaylamasıdır. Hem de ölümüne onaylamasıdır. Kürdistan halkı PKK biçiminde somutlaşan önderliği, tabii esas itibarıyla da bizim yürüttüğümüz önderliği onaylamıştır. Kendimizi oya sunmadık, seçime sokmadık, ama o ölümüne ve hiçbir talimat bile almadan, kendi ruhunun derinliklerinde, kendi sezgisiyle nasıl yürüyeceğini, hangi sloganla, hangi haykırışlarla, hangi tempoyla yürüyeceğini ortaya koymuştur. Demek ki en önemli bir gerçeklik de, önderliksel çıkış kadar, halkın candan katılımıdır. Onaylamaktan da öteye müthiş katılımdır. Bu önemli bir saptamadır.

Halkın söylediği söz belirleyici sözdür. Halk etkin biçimde kararını verdikten sonra, herkesin akıllı düşünmesi gerekir. Halka saygı varsa, "biz de bu halktanız" diyenler, onun kan bedeli olan yürüyüş kararlılığına bağlı olmalıdırlar. Dolayısıyla eğer mesele bu insanlar düzeyinde ele alınacaksa, bunlar halkın insanları iseler, halkın çok iyi kanıtladığı ve kanıyla "varım" dediği gelişmeye ayak uydurmalı, eğer öncülük edebiliyorsa öncülük etmeli ve bunu koruyup geliştirmelidirler. Bu, eskisinden çok daha fazla güçlü bir halk emridir. Veya halkın kendisine bağlı olanların çıkarması gereken bir sonuçtur.

Halk bizimledir, halk önderlikledir. Bu artık tartışılmaz ve kesindir. O açıdan militanlık yapan, komutanlık yapan, önderlik yapan, kendini halk yerine, önderlik yerine koyup şarlatanlık yapamaz, saygısızlık yapamaz, hırsızlık yapamaz, düşkünlük yapamaz, keyfine göre hareket edemez, halkın istemi, halkın benimsediği önderlik ne emrediyorsa öyle emir alır, ne yap diyorsa öyle yapar. Militanın, demek ki bu yılın Newroz olaylarından çıkaracağı en önemli bir ders budur. Ve "bilmem şöyle, bilmem böyle" demeyecekler. İrade gücü haline gelen, karar gücü haline gelen bir halk yürüyüşünün bağlandığı bir önderlik gerçeği var. Bu açıdan önder militanın bütün gücüyle onun emrine girmekten, onun özelliklerini yaşamaktan başka bir görevi olamaz. Bunu kafanıza dank ettireceksiniz. Eğer halk adına çok söz söylemek isteyen, "ben de halktanım" diyeniniz varsa, lütfen bunun anlam ve önemini kendinize özümsettirin. Hırsızlık nedir, düşkünlük nedir, boyun eğmecilik nedir; bu konudaki yargıya, karar gücüne, yürüyüş gücüne ölümüne gelmemedir. Onu geriye çekme, sağa sola yatırma, anlamsız kaybettirme, çalışmadan, büyük bir çabanın, başarılı bir çabanın sahibi olmadan şurdan-burdan değerleri kemirmedir. Eski toplumun işbirlikçilerinin etkileridir. İşbirlikçilik son tahlilde bir hırsızlık hareketidir. Çalışmadan, çaba harcamadan, düşmanın da yardımıyla, kendi halkını soyup soğana çevirmedir.

PKK önderliğinde, PKK militanlığında fedakarlık düzeyi nedir, çaba düzeyi, karşılık düzeyi nedir? Bunlar iyi gözönüne getirildiğinde önde gelen militanların, tamamen büyük bir fedakarlık ve yaratıcılıkla kendini vermek isteyen, onu da ortak devrimci gelişme için harcayan, herşeyini adayan bir karakterde olmaları gerekir. Dolayısıyla bununla çelişme, adına ne denilirse denilsin -düşman etkisi, sınıf etkisi, kalıntılar- son tahlilde felç eden, kaybettiren bir tutum oluyor. Militan artık böyle yaşayamaz diyoruz. Militan, her zamankinden daha fazla kendini halkın o kati yürüyüş kararına bağlı hisseden, engel tanımayan, değil engel olma, geriye çekme, geriye çekmeye şans vermeyen kişilik oluyor. Bu emredici oluyor artık günümüzde. Tartışılmaması ve günümüzde başarılması gereken, şimdiye kadar tartışmalarla, kararlarla oluşturduğumuzun somutluk kazanması ve son seçimde büyük bir güç olarak artık tamamen yaşanılan özelliklerin toplamı olunması gerekir. Newroz olaylarından militanların da büyük bir hassasiyetle çıkarabileceği en temel sonuç demek ki budur. Halkımız için bunu böyle yakalamaktan ve çalışarak kazanmaktan aldığımız güçle, cesaretle diyoruz ki, gerçekler bundan sonra böyle söyler, böyle emreder, böyle yürütülür. Lütfen anlayalım, varsa gücünüz ulaşalım. Yeniden yapın kendinizi. Basitleşmeye, yani her bakımdan zayıflığa götüren çürümeye kendinizi yatırıyorsunuz da, böyle görkemlileşmeye niye kendinizi veremiyorsunuz? İşte gerçekleşme günleri, işte oluşma günleri, işte onun olanakları... Neden hala, "olamaz, gelinemez, başarılamaz" diyorsunuz? Halen ne derdiniz olabilir? Hangi gerekçeyle, neden doğruya tam gelemeyeceğiz? Bakın, iyi bir yaşamın olanakları burnunuzun dibinde. Gözünüzü kapatmaya gerek var mı? Durum biraz şuna benziyor bazıları açısından: Gözünü kapama, yüzünü buruşturma, kendine böylelikle yine de eskisi gibi yaklaşma... Başaramayan kadro biraz böyledir.

Hayır, artık bunlara da söyleyelim ki, bu işler yürüyecek. Yani ölüm kefeni yırtıldı, yaşama coşkusu, yaşama özsuyu artık çekiliyor halka... O halde siz de kendinizi bununla yaşatmaya çalışın. Fakat bu, lafla olmaz. Bu, kendini aldatarak hiç olmaz, kendini kandırarak olmaz. Bu işin kanunları var, bu işin ruhu var. Cesaretiniz varsa, gücünüz varsa öyle yapalım. Bazılarımız saflarımızda arpacık kumrusu gibi düşünüyor. "Vay neydi bu başımıza gelen!" Ayıp oluyor, size yakışmıyor. Uçuşlarınız yarasa uçuşuna benzememeli. Günışığı doğmuştur. Ve ötersenız de sabah kuşları gibi ötün. Bunun için, biz halka inanıyorsak, sahibi dediğimiz, zulme uğramış dediğimiz, yaşaması gerekir dediğimiz insanların yaşam tutkularına en azından saygılı olmalıyız. Bu tür katkımız olacaksa yapın onu, esirgemeyin. Fakat hangi kişilikle, hangi dille, hangi yürekle? Lafla olmuyor. İşte ben kendim, acımasız bir biçimde yirmi yıldır eyleme -ki onun daha öncesi de vardır, belki de on yıl fazla- hazırladığım ülkeyi alacakaranlıktan, buz gibi, her türlü baskının egemen olduğu ortamlardan umutlu ve çok diri olarak getirdim. Bazıları halen bu günlerde bile ciddi bir kalkışı, dirilişi sağlayamıyorsa, onlar kendilerini çok çürümüş ve işe yaramaz olarak değerlendirip çöp tenekesine atmalılar. Yani biz şimdi, bu yeni oluşumun bu aşamasını başka nasıl yansıtabiliriz? Başka türlü nasıl kendimize yedirebiliriz? İnsanlar subjektif varlıklardır: Kendilerini tanrı yerine koymaktan başka en zavallılar durumuna da getiren, doğada işte bu anlamda eşine rastlanmayan bir konuma getiren varlıklardır.

Gerçeklik nedir? Subjektivizmi can alıcı dönemlerde aşabilme gücüdür. Biz bu aşamada biraz gerçekçi olacağız. Ne eskinin tanrı kulları ve kendini tanrı yerine koyma, ne de çok çok zavallı, sinek kadar bir değerde bile görme! Bu durumlardan kurtulacağız. Gerçeğe geleceğiz. Başka uluslar, gerçekçiliği bazı dönemlerde ve ileri düzeylerde yakalamışlardır. Biz de, bu aşamada yakalayacağız. İnsanlık gerçeğidir bu, bilim gerçeğidir. Her türlü kültür gerçeğini -ve çağdaş özellikler taşır tabii- yakalamak durumundayız. Bu açıdan subjektivizme son vermek gerekiyor. Hayali kuvvetler, hiçlik duygusu kadar onun diğer yüzü olan aşırı benlik de artık kabul görmeyecek bizim gerçekliğimizde. Bu anlamda gün gerçekleşme günüdür. Newroz'un zaten diğer bir anlamı da "yeni gün"dür. Bu, sanıyorum, tarihimizde de benzer anlamlara gelmiştir. Gerek baharın dirilişi, gerek baharda doğanın dirilişi, gerekse çok sert zulüm rejimlerinin yıkılışında bir anlam ifade ediyor. İşte tamıtamına bugün de gerçekleşen budur. 70'inde de olsanız, yakaladığımız yeni doğuş budur. Yani 7 yaşında olmak, 70 yaşında olmak fazla bir anlam ifade etmiyor. Derinliği yaşayan sadece düşman, işbirlikçiler, halk olmamalı. En başta sizler olmalısınız. Diriliş sizde çeşitli yönleriyle gerçekleşmeli. Önder olan adam böyle günlerde kendini hakkıyla gerçekleştiren adamdır. Bu gücü gösterebilendir.

Ben hiçbir zaman, sizin zayıflıklarınızdan korktuğum kadar, yeniye, gerçeğe gelmeme durumunuzdan korktuğum kadar düşmandan, halkın zayıflıklarından, işbirlikçilerin ihanetinden korkmadım, çekinmedim. Telaşlı öncü, ikircikli, kararsız, ikide bir düşen, sağa-sola dökülen öncü en tehlikeli durumu ifade eder. Böyle olmaktan kurtulursanız bugüne en anlamlı karşılığı vermiş olacaksınız. "Yeni gün"de bu temelde yenileşmek size en yaraşır olanıdır. Bu temelde tartışmalarımızı derinleştiriyoruz ve daha fazla da kesin karar ve emir sürecine dönüştürüyoruz. İyi bir şey; başarılabilecek, başarmaya en yakın olduğumuz bir aşamanın işi oluyor. Ben varım sonuna kadar. Gördüğünüz gibi, değişik bir biçimde ve eşine ender rastlanan bir tutum ve davranışla, adeta kaşla-göz arasında buraya kadar, bugüne kadar ulaşabildik. Bu ne yürüyüşüdür? Yürüyüşten öteye ne tür bir maraton koşusudur, gösterdik. Öldüm mü, çok dönem başıma ne geldi, çok ayıp mı oldu? Yok. En hayırlısı oldu diyeceğiz. Yaşama karşı en çekinceli, en tereddütlü, en araştırıp soruşturan, en zayıf karşılayan, ama buna rağmen iğne ucu kadar da olsa doğru bildiğimize yapışan, onu esas alan, onu savunan, örgütleyip eyleme dönüştüren ve böylece büyük yürüyüşü gerçekleştirebilen kişi oldum. En iyisi oldum. Benim yürüyüşüme eğer ayak uydurulsaydı, bu işi inanılmaz bir biçimde, düşmanı daha uykudayken tümüyle bastırıp çok az bir bedel karşılığında zaferle kapatabilirdik. Yine böyle yaptık, ama benden kaynaklanmayan nedenlerden ötürü tam istenildiği gibi olmadı. Zaten halen araştırıyorum, tartıştırıyorum, kendimi daha az hatalı kılmak için, daha da sonuç alıcı bir hale giriş yapmak için değerlendiriyorum.

Ne kadar gereklisiniz, nasıl gereklisiniz, bunu hesaplıyorum. Siyasetin özü de budur. Kesinlikle bizim eylemimizde toplumda yaşadığınız ve hatta mahkum olduğunuz, benimsediğiniz birçok olumsuzluk yoktur, bunları kabul yoktur. Biz, insan yüreğinin en coşkulusuna, en fedakar olanına, yasa-sınır tanımayan cesaretine hitap eden; yeri midir, zamanı mıdır demeyen; doğru neyse, nasılsa ona göre davranan; bu konuda asla küçük hesaplara da yer vermeyen, fakat büyük hesap için küçük hesapları da gerektiğinde bir tarafa fırlatarak yürüme gücünü gösteren ve buraya kadar başarıyla gelebilen önderlik hareketiyiz. Anlayalım, kavrayalım. Mümkünse birlikte yol alalım. Varsa gücünüz, başını çekiyoruz, bizim kadar yürüyeceksiniz. Yani en azından sağa-sola ve geriye doğru çekmeyeceksiniz. Özellikle önümüze geçip de zaaflarınızla engel olmayacaksınız. Öncüler için böyle yürüyüş gerekli. Şimdi çocuklar bile son yürüyüşlerde nasıl korku verici bir biçimde yürüyorlar. Gazetelere bile yansıdı. Barikatlar panzerler tarafından kaldırılırken, onlar iki dakika geçmeden tekrar getirip bu barikatları kuruyorlarmış diyorlar! Bu bir saptamadır, bizim en genç yürüyüş kollarımız böyle savaş verirken, komuta yönetiminde yer alanların ipe sapa gelmez durumlar içinde kalmalarını kabul etmek mümkün değil. Bunların dikkati, duyarlılığı sizde yok! Çocuklara bakın, gazetelere bakın, farkı görün o zaman! Ve bu ciddi bir uyarıdır! Bu farkı göreceksiniz! Çocukların önünde engel olmayın! Uyarıyorum!

Biliyorsunuz, son yıllarda öncülük adına hareket eden komünist partilerin içine düştüğü durumdan ötürü en yüce amaçların, umutların başına nasıl bela getirdiğini... Bu politik düzeyiniz ne kadar zayıf. Nasıl halen her alanda "ben" deyip de başka birşey denilmiyor...

Sosyalleşme demek, kolektifleşme demektir ve onun da öncüde gerçekleşmesi demek, büyük yürek ortaklığı kadar, düşünce ortaklığı demektir. Biz bunun çok uzağındayız. Çok büyük bir biçimsizlik, bireycilik yaşanıyor ve bu en büyük tehlike oluyor. Bu, düşmanın son katliam tehlikesinden daha fazla bir yeniyi katletme tehlikesi oluyor. Demek ki sosyal ve ulusal oluşumumuzun, kültürel oluşumumuzun, böyle aksak bir yönü de vardır. Benim sözüm, "ben bu devrime çok şeyimi verdim, kendimi adadım" diyenleredir. Sahte olmayanlara, hırsız olmayanlaradır. İçinizde mümkündür, böyle dürüst olanlar vardır. Tarihi olayları yanlış anlamayalım. Bin yılların bizden alıp götürdüklerinin yerine yabancının, ihanetin her türlüsü konmuş. Yıkılırken yıkmamız, devrimimizin bir yönü oluyor. Yerine ne konulması gerektiğini de çok iyi görme, onu çok engin bir özgür tartışma içinde ortaya çıkarabilme; yeni stil gerekiyorsa yeni stil, yeni ilişki gerekiyorsa yeni ilişki, yeni irade gerekiyorsa yeni irade koyabilme; devrim kültürünü, devrim yaşamını edinme; işte, tartışma imkanı, özgürlüğü... Hiçbir baskıya yer vermeden, geleneksel köhnemiş düşüncelere kapılmadan, devrimimizin en yakıcı savaş meselelerine, bunun kültürünün oluşumuna böylesine yer verme diyoruz buna. Bunun sizden istedikleri var. Kendi ruhunuzda bir fırtına koparmaktan tutalım, bir tutku, bir duygu, bir irade gücü kazanmaya kadar istekleri var. Sanırım tam da burada şöyle bir şey devreye giriyor: Birbirini beğenmeyen bir halkız. Her gün okuyorum bazı raporları; zindandan okuyorum, dağdan okuyorum, Avrupa'dan bazı raporları okuyoksa, birbirlerine karşı orada düşmandan kalma birşeyler var. Yaşamı tehdit eden şeyler var. Bunlar kabul göremez, gerekçesi de olamaz. "Yeni gün"ün hatırına bunları son derece güçlü bir biçimde vurgulamak istiyorum. Bunu şehitlerin anısına bağlılığın bir gereği olarak görüyorum. Onlar, bu ülkede özgürlük uğruna, böyle bir yaşam uğruna gözlerini kırpmadan tankların ve her türlü yokedici araçların üzerine göğüslerini aça aça gittiler.

Bir genç Cizre'de fırlamıştır, göğsünü aça aça, "Beni vurabilirsiniz!" demiştir. Yine İzmir'de 18 yaşında bir genç kız Newroz ateşini kendini yakarak daha da gürleştirmiştir. Bunlar tartışmasız ve herkesin anısına herşeyden önce saygı göstermesi gereken olaylardır. Bunlar kutsal duygulara sığdırılacak ve her zaman bağlı kalınacak değerlerdir. Bunlar partinin öncülüğünde, önderliğinde gerçekleşti. Yürek ve beyin varsa, bu anılar karşısında saygılı olmaya, onlara bağlı kalmaya ve güç oranında yürümeye bir çağrıdır. Bu konuda partiye yaraşır bir sözünüz ve bir adımınız varsa, böyle olabilmeyi bilmek gerekir. Onlar öyle kendilerini bayraklaştırırken geride kalanların da iyi yürümeleri gerekir. Gerekçeler, görüyorsunuz ki büyük, tartışmasız ve emredicidir. Başka türlü ne söylenebilir, ne buyurulabilir. Gösterilmesi gereken en yüce fedakarlık gösterilmiştir. Yapılması gereken en cesaretli çıkış yapılmıştır. Geriye kalanlara düşen görev, şehit düşenlere saygı ile bağlı olabilmektir. Buna layıkıyla bağlı olabilmek, tabii ki bu verilen çerçevede önderliğe ulaşmayı ve bunu gerçekleştirmeyi bilmeyi de içerir. Veya şimdiden lafta bir bağlılık biçiminde bırakmak istemiyorsak, emredici bir sürü görev de vardır, onlara koşmak ve başarca tarihinde gördüğümüz yıkma var. Yine bu düşman genelkurmayı şunu söylüyor: "Tarihe bakın, meseleyi nasıl hallettiğimizi görürsünüz!" Bize dost olan bir milletvekiline bunu söylüyor. Doğru, kendi açılarından tarihte örneği çok. Ellerine bir ordu geçirmişler, her türlü gelişmenin üzerine sürmüş, yıkmışlar. Örnekler var ellerinde. Bizim üzerimize de böyle bir yıkım aracıyla geliyorlar. Kararlılar. "Olağanüstü Hal'le olmazsa" diyor, "sıkıyönetimle yaparım; sıkıyönetimle olmazsa, seferberlikle yaparım; bununla da olmazsa, barbarlıkla yaparım!" Yapabilir.

O zaman böyle bir baskı altında olanlar ne yapsın? Bunlar da çok şey yapmak zorundalar. Bakın işte tam bu noktada, imhanın her türlüsünü düşünen büyük güç karşısında, Timur-Cengiz karşısında, Osmanlı sultanları karşısında ve M. Kemal karşısında bizim de söyleyeceğimiz bir sözümüz olmalı. Onlar, o dönemde bilinen kültürleriyle yaktılar, yıktılar. Biz de kendimizi yıkma kararına, yapma kararına ulaştırabilmeliyiz. Haksızlık ortada, zulüm ortada, herşeyden yoksun olanlar ortada. Eğer bunlar gerçekse, o zaman yapmamız gereken çok belli, çok somut, çok can alıcı, çok vazgeçilmez ve çok ertelenemez görevlerdir. O zaman mutlak kazanmak gerekir. Bunun için en sıradan olanakları çok iyi değerlendirmekten, böylece yok edici, haksız, zalim buyruğa karşı yaşamın kurtarılmasından başka bir seçenek kalmıyor. Orta yol bırakmıyor, uzlaşma yolu bırakmıyor. Sıkça söyledikleri bir kararlılıkla, "teslim olun" diyorlar. Yüzyıllardan beri yakıp-yıkarken, teslim aldıklarını keyiflerine göre darağacına çekerler. Ve her türlü uşaklıkta kullanarak çektirirler. Teslim olma, yıkmaktan daha tehlikeli gerçekleşir. Düşmanın ka-

tehlike bizde de var. Biz bu tehlikeyi ne pahasına olursa olsun, ne biçimde olursa olsun aşmak zorundayız. Yani yeni bir sınıf hareketi olmayasınız. Tabii, nasıl bir sınıf hareketi? Biz, yıllardır çok sayıda ortaya çıkan o sömürücü, baskıcı sınıf hareketi olmayalım. Sosyal oluşumlar gerçekleşiyor bizde; bu sosyal oluşum emeğin lehinde olmalı. Bunun dışında bizim bir çıkış yolumuz yok. Bu büyük bir dünyadır. Sosyal gerçekleşmemiz Ekim Devrimi'ne benzer, hatta onu birçok yönüyle belki de aşabilecek bir dünya olabilir. Onun hatırına oluşumumuzu özgün kılalım, toz kondurmayalım. Buna inanalım önce, inandıktan sonra da gereklerini yapalım. Çok önemli! Gençsiniz, herşeyini yitirmişlerin içinden geliyorsunuz. Yeniyi kazanmak mümkündür. Yeni oluşumu yakalayabiliriz. İşte bunun için yazın, tartışın, eylemlileşin, örgütlenin ve dikkat edin; mühim olan sizin kişisel kazancınız değil, bir sosyal oluşuma, insanlığa, onun hatırına çalışalım, adayalım kendimizi! Bunun için de öncelikle, bakın yorum; muazzam bir bireycilik hastalığıdır tutturulmuş gidiyor. Bu bir devrim hastalığıdır. Devrimde bir hastalık ve anlamı da şudur: Ortaya çıkan olanaklar, eskinin verdiği olumsuz geleneksel yaklaşımlar, alışkanlıklar ve bunların verdiği güçle durmaksızın kemirilmektedir. Bu anlamdaki gücün devrime gelmeme gerekçesi ne olursa olsun, haklı ve haksız ayrımı yapmadan, bu duruma düşenlerin, böyle bir rol içine girenlerin objektif olarak karşı-devrim için rol icra ettiklerini unutmamak gerekir.

Yeni yaşam bir gerçektir ve ona ulaşmak görevi vardır. Bizim savaşımız da son tahlilde böyle bir yaşamı zaptetmek içindir. Fakat biz salt bir yıkım hareketi değiliz. Onu Cengiz Han'lar, Timur'lar yapar, Fatihler yapar. Bizimki tam tersine, bunların elinden yakayı kurtarma, yitirdiğimiz yaşamı tekrar edinme, yoksullaştırdığımız yaşamı tekrar zenginleştirme, bunun politikasını ve günlük pratik örgütlemesini yapma oluyor. Bütün birimlerimiz ve temsilciliklerimizde eğer çok candan bir katılım mak gerekir.

Biz de bu temelde, başta çok değerli Newroz şehitlerimiz olmak üzere, ayağa kalkan halkımıza söz veriyoruz. Bunun için en başta gelen görevimiz, tarihimizde tüm ayağa kalkışların başına gelen ağır yenilgileri yaşatmamak, tam tersine şimdiden görüldüğü gibi kesintisiz olarak güçlenen özgürlük yürüyüşüne elden ne geliyorsa onunla katkıda bulunmaktır. Başarıyı bu temelde mutlaka sağlama bağlamak gerekir.

Düşman bir şey söylüyor bugünlerde: "Kararlıyız!" Haksız temelde bir şey söylüyor: "Mutlaka istediğimiz olacaktır!" Haksız temelde bunu genelkurmayı çok sık söylüyor, başbakanı söylüyor, hepsi tekrarlıyor. Birçoğu daha fazla ve çok haksız temelde, mutlak başarı temelinde, "Kararlıyız!" diyorlar. Bunlar böyle eriyen bir gücün mutlak kararlılığı içindeyken, sizler de hergün yeniden yenilenen, çığ gibi büyüyen bir gücün mutlak kararlılığı içinde olmak zorundasınız. Düşman kararlılığında hak yok, yaşam yok, yüzyılları, düşmanın çağrıları çok açıktır. O halde bizim de kararlarımız mutlak ve çok açık olmalı. Ve ben bunun için diyorum ki, sıradan bir yürüyüş için ufacık bir olanağınız varsa, bu yokedici iradeye karşı varoluşçu iradeyi, varolma iradesini gösterin. Basite düşmeyin. Kaybettirecek olana -bu bir hata, bu bir eksiklik olabilir- yer vermeyin. Tehdit altındasınız. Tehditten de öte, yıkım seferi üzerinizden geçmektedir. Belki buraya ulaşmıyor, ama fırsat bulamadığı içindir. Yoksa yarım saat içinde burayı da yakıp-yıkabilirler. Bu tehlike somut. Buna karşı yapılması gerekenler bunlardır. Bu davadan kendini sorumlu hisseden öncülerin, "yeneceğiz, boyun eğmeyeceğiz, teslim olmayacağız, savaşacağız" diyenlerin kararlılığı bizim kararlılığımız oluyor. Bizim temsil etmemiz gereken kararlılık oluyor. Halkımız şüphesiz yenilmedi. Tam tersine, büyük bir öfke ve kararlılık içinde özgürlük yürüyüşüne, direnişine devam diyor.

Bunlar, "Tarihe bakın, nasıl bastırdığımızı göreceksiniz" diyorlar; biz de onlara şunu söylüyoruz: Evet, tarihe bol bol bakmalısınız, nasıl yaptığınızı da çok çok iyi görmelisiniz. Dünya adına, kimler için, hangi yöntemlerle ne yaptığınıza iyice bakmalısınız. Ve güne hangi yöntemlerle, neyi bastırarak, neye yaltaklanarak, kime hizmet ederek geldiğinizi görmelisiniz. İyi görün diyorum. Tarihinize iyi bakın ve iyi görün. Güzel olur, iyi olur tarihlerine bakarlarsa; sadece ne kadar canavar olduklarını tespit edeceklerdir. Bununla bizi moralmen çökertmek istiyorlar. Tam tersi bir sonuç çıkaracağız. Böyle bir zalimi, böyle bir yıkım gücünü, en eskisinden günümüzde olanlarına kadar tesbih tanesi gibi ipe dizip karşımıza alacağız. Ve en son temsilcisine şunu söyleyeceğiz: Sen misin bunların mirasını devam ettiren, sen misin bunların yöntemini esas olan, sen misin bu zulüm kalesinin en son savuncusu, kendine gel! Son bir insanlık çağrısı: Teslim oluyorsan ol, aksi halde, halkın mutlak ve çok haklı öfkesi, kini, kararlılığı karşısında kalacaksın! Ne mutlu bize ki, bugünü yakaladık.

Bu örneklerle karşı karşıya geldiğimizde, bir halk adına o örneklerle savaştığımızda, M. Kemal'lerin karşısında yetmişlik Seyit Rıza'lar, Şeyh Sait'ler ne yaptı dedikleri noktada, bizim gibi gençlerin çıkaracağı sonuç şu olacaktır: Hepsinin intikamını almak ve mevcutları karşısında hesap sormayı bu temelde tarihleştirmek; madem kendileri davet ediyor, davetiyeyi onlara ağır ödettirmek... İşte bizim kararlılığımız böyle gelişmelidir. Tarih bilinciniz biraz varsa, buna karşı bir intikam andınız varsa ve daha da fazlası, yokedici bir güce karşı, herşey özgür yaşam için diyerek, gençliğimizden bu gücü, bu temelde seferber ederek, kararsa karar, uygulamaysa uygulama deyip her düzeyde bunu yapma... İşte gerçekleştirilmesi gereken budur. Bundan başkasına düşman fırsat tanımıyor. Orta yolculuk, her türden boyun eğmecilik, sadece çok daha sefil bir imhaya zemin hazırlar. Ve tarihte başa getirilenlerin daha bir katmerlisini başa getirmeye yol açar.

Demek ki, bu konuda en az yanılgı, kesintisiz bir irade ve karşı koymaktan da öteye, fetheden bir yürüyüşün sahibi olmak; onun için gücünü çok iyi sergilemek, engel tanımamak, azmi olanın her zaman kazandığı gibi, bu temelde kazanmayı imkan dahiline sokmak, bunun ideolojik, siyasi, askeri ve bütün ifadelerine ulaşmak gerekir. Bütün bu teknik yöntemlere anlam verme, varolanları iyi kullanma, olmayanları edinme, imkanları bu temelde iyi değer-

Çok zorlandınız; bu kışın şiddetini de çektiniz. Fakat asıl soğukluk, asıl kış düşmanın dayattığı kıştır. Bunu aştık. Dolayısıyla bu doğa kışından fazla etkilenmeyelim. Etkilenmeye gerek yok. Bizi burada yeni görenler de var. İşte belki çok hayal ettiğiniz -şu veya bu biçimde-, görmek istediğiniz yerimiz-yurdumuz burasıdır. Hareketimizi burada, bu çerçeve dahilinde yeniden yeniden üreterek gelişme yoluna soktuk. Elimizden gelen budur. Kimse bize fazla birşey vermeden biz çalıştık, çabaladık; şimdi burada birşeyler yapıyoruz. Gençsiniz; gündeminize büyük bir yüreklilikle sunduk. Umut ederim sizler de bu yeni çocuk ordusu kadar yürekli olursunuz. Kendinizi yenilemek gücünü göstermekle iddialı, coşkulu, güçlü kılarsınız. Başarılı kılın kendinizi ki, korkmayalım artık sizden. Bizi de ürkütmeyin; beklenmedik düşüşlerle, tavırlarla sıkmayın. Biz yapmadık bunları şimdiye kadar. Her şeyimizle umut olduk, cesaret olduk, başarı olduk. Haklı olarak sizlerden de bunu bekliyoruz. Evet, bu temelde "Nasılsınız, var mısınız?" diyoruz.

lendirme, işte bizdeki çizgiye bu biçimde bir yaklaşım gösterme, askeri ve siyasi sanatımızı özümseme, böyle bir başarıyı sağlamayı esas alma, onu bir sanat olarak kavrama, aldığımız eğitim ve yaşadığımız tecrübenin bu anlamda bize yüklediği görevleri yapma sorumluluğumuz vardır.

Görevler sadece ve sadece yerine getirmek içindir. Ve artık dediğimiz gibi, günümüzde de bunu yakalamanın sadece bir coşku, coşkudan da öteye bir şans ve bir tek yaşam seçeneği olduğunu, biz de yaşamak istiyorsak, bu seçeneği iyi kullanmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Bir tartışma olacaksa, iyi kullanmamız gerektiğini bilmemiz gerekiyor. Bir tartışma olacaksa, bu tartışmanın, daha iyi ve daha az kayıpla başarı için olabileceği kesinlik kazanıyor. Bu temelde başarı kazanması gereken de, hiçbir gerekçeyle başka türlü gösterilemeyecek ve baştan da bize hakim olan önderlik yürüyüşünde, koşullar nedir, zemin-zaman nedir, hiç şüphesiz bunları gözönüne getiren, herşey böyle başarıyı emreden doğrultu için kullanılır denilen tutuma bağlı olmayı bilmektir. Başlangıçta tek başımıza yaptığımız, ama şimdi bir halkla birlikte görkemli bir biçimde götürdüğümüz temel budur. Ayrıca emrinde olduğumuz, her şeyimizle başarmak zorunda olduğumuz temel de budur. İşte bizi biraz daha özgür tarihimize yaklaştıran bu Newroz'a, onun özgürlük yürüyüşçülerine ve şehitlerine yaklaşımımız budur. Halk yürüyüşümüz bu temeldedir. Ve buna yol açan öncü de, önderlik de budur. Açık ki, bugün bu bir tarih hükmü, vazgeçilmez bir yaşam biçimi, mecbur olmak kadar, her şeyimizle çok derinden ve gönüllüce katıldığımız yeni gerçeğimizdir.

Bundan sonra bazı tartışmalar daha yaparız. Tekrardan ziyade, daha ön açıcı bazı tartışmalar geliştirebiliriz. Esas itibarıyla biz bu meseleleri en sonuç alıcı bir şekilde aydınlığa kavuşturmuşuz. Bunları sıkça tekrarlamak yerine, güçlü uygulanışına ve temsiline bizi götürebilecek hususları aydınlatalım. Hiç şüphesiz büyük bir devrimin gelişmesi söz konusu. Bu devrimin, değişik yönlerden sorunlarına açıklık getirmeye devam edeceğiz. Bizim bu devremiz, aynı zamanda ortalama bir parti devresidir. Eskiler kadar yenileri, dağdakiler kadar zindandakileri ve Avrupa'dakileri birleştiren bir devredir. İyi bir ihtiyat devresidir. 1992'nin sıcağını böyle iyi üreten bir alanda yaşayabilecek, dolayısıyla katkısı büyük olacak bir devredir. Esasta düşmanın gözü hala buraya dönüktür. Buradaki çalışmaları hala belirleyici görüyor. Bizim de bütün gücümüze üzerinde durduğumuz bir devredir. Bu devreyi de birçok gelişmeye önderlik yapabilecek bir devre haline getirmek için elden gelen yapılacaktır. Ve hatta denilebilir ki, parti öncülüğünün en sağlam yedek güç devresi de olacaktır. Kayıpları karşılamak kadar, birçok yetersizliğin de üzerine gidebilecek, aşabilecek bir devredir. Bu temelde yaklaşım göstermek gerekir.

Dikkatli değerlendirelim. Gerçekten oldukça zorlanan bir alandayız. Düşmanın her türlü imkanlarıyla sıkıştırması söz konusu. Bu nedenle günler asla değersiz geçirilemez, kıymetsiz geçirilemez. Sorumluluklar ağır, yerine getirilmesi gereken görevler büyük, bize düşen roller büyük ve gücümüz de var. Varsa bireysel düzeyde yetmezlikleriniz, hızla aşın. Son derece aydınlatıcı yaklaşıyoruz. Başarabilmenin koşulları vardır. Dolayısıyla ciddi yaklaşalım, sonuç alıcı yaklaşalım. Bu devrim yalnız benim şahsi davam değil. Kişilerin ötesinde, mutlak anlamda bir halkın davasıdır. Hatta bir insanlık davasıdır. Zaten bir kişinin bu kadar yüklenmesi de bu nedenledir. Dolayısıyla sizin en hayati bir davanızdır. Benden daha fazla sizin davanızdır. Dava adamı olabilme, davamızın gereğini yerine getirebilme anlamında sizlerin iddianızın da büyük, gerçekleştirmenizin de o denli başarılı olması gerekir. Bu bir borçtur. Hiçbir gerekçe ile savsaklanamaz. Geçmiş nedenlerle, nasıl-neden yapılamayacağı düşünceleri veya eskisi gibi başarısızlık kabul edilemez. Gün, artık tam kazanma ruhuyla, bilinciyle, davranışıyla yürüme günüdür. Şans iyidir. Tarihi incelemiyorsanız, parti tarihini inceleyin. Onu da incelemiyorsanız, bir günlük konuşmayı dinleyin; çıkaracağınız sonuç sizi tam başarı yoluna sokar. Yapmazsanız çok kötü değerlendirilirsiniz. Ve kaybeden de, son tahlilde kişinin kendisi olur. Böylelerinden olmamaya kesin karar gösterin. Bunları kesin yaşamamaya ağırlık verin ve şansı en başarılı, bütün partiye başarı şansı verdirecek bir tarzda kullanın.

Evet, tekrar sizleri sorayım. Aslında, "nasılsınız, ne yapıyorsunuz" sözcükleri de çok ucuz kullanılıyor. "Nasılsınız?" sorusuna "İyiyiz!" diyorsunuz. Ama görüyorsunuz ki, nasılsınız demek ve ardından cevabını vermek pek o kadar kolay değil. Yıllardır "nasılsınız" sorusunun cevabını iyi verin diye hazırlıyoruz sizleri. Bu nedenle cevabınız, gönül alma kabilinden ya da durumu kurtarma kabilinden olmasın; yakışmıyor çünkü!

Evet, durumu iyi olan var mı? Çok zorlandınız; bu kışın şiddetini de çektiniz. Fakat asıl soğukluk, asıl kış düşmanın dayattığı kıştır. Bunu aştık. Dolayısıyla bu doğa kışından fazla etkilenmeyelim. Etkilenmeye gerek yok. Bizi burada yeni görenler de var. İşte belki çok hayal ettiğiniz -şu veya bu biçimde-, görmek istediğiniz yerimiz-yurdumuz burasıdır. Hareketimizi burada, bu çerçeve dahilinde yeniden yeniden üreterek gelişme yoluna soktuk. Elimizden gelen budur. Kimse bize fazla birşey vermeden biz çalıştık, çabaladık; şimdi burada birşeyler yapıyoruz. Gençsiniz; gündeminize büyük bir yüreklilikle sunduk. Umut ederim sizler de bu yeni çocuk ordusu kadar yürekli olursunuz. Kendinizi yenilemek gücünü göstermek iddialı, coşkulu, güçlü kılarsınız. Başarılı kılın kendinizi ki, korkmayalım artık sizden. Bizi de ürkütmeyin; beklenmedik düşüşlerle, tavırlarla sıkmayın. Biz yapmadık bunları şimdiye kadar. Her şeyimizle umut olduk, cesaret olduk, başarı olduk. Haklı olarak sizlerden de bunu bekliyoruz. Evet, bu tartışmayı "Nasılsınız, var mısınız?" diyoruz.

Evet, kısaca bu çerçeve içerisinde gelişmeleri çizebiliriz. Benim bu çalışmalarda kendi ihtiyaçlarımdan ziyade, öncünün ihtiyaçlarını gözönüne getirerek, gerekli çabayı sergilemek istediğimi biliyorsunuz. Mesele olan, benim yapılış tarzım değil, sizin yapılış tarzınıza birşeyler verebilmektir. Ben kendimi az-çok halletmiş sayılırım. Mesele sizi halletmektir. Kesinleştirelim diyorum. Bana kalsaydı, yirmi yıl önce bunu çok daha güçlü bir biçimde hallederdim. Fakat sürekli benle olmaz. Çok şeyler söyledim, çok şeyler yaptım. Yine de çok şeyler söylemek mümkün. Büyük tartışma var. Hergün yeni durumlar var ve biz en iyisini yapmalıyız.

Neler var bakın, saflarımızda, saflarımızın dışında. Ne tartışmalar, ne acayiplikler, ne sahtekarlıklar var. Aslında bunları açmak istiyorum. Ne yalanlar, ne düzenbazlıklar; herşey açığa çıkmış. En son Alman İçişleri Bakanı'nın bizim için ne söylediğini biliyorsunuz: "Çomak soktu!" Burada çomak sokma olayı gerçekten çok önemli. Biz her şeyi açtık. Herkes tartışsın! Neler var, neler yok içinde, görüp baksınlar. En iyisi de budur aslında. Kendini adam yerine koyanlar, eskiden nasıllardı şimdi nasıl oldular? Kendimi yaşıyorum diyenler nasıllardı, nasıl yaşıyorlar? Her türlü benlik ölçüleri neydi? Bunların tümü orta yerde. Herkes boyunun ölçüsünü alacaktır ve almaktadır. Düşman her türlü sahtekarıyla, uşağıyla, her türlü yaşam tutkuları ve dayatmalarıyla safları feci yapmak istiyor. Herşeyi bitirmek istiyor. İşte şimdi diyoruz ki, meydan bu meydan! Namerde, sahtekara, yaşamı çok kötü tüketene fırsat vermiyoruz, hepsini yakaladık.

Evet, birşey olmaz. Tartışmayı biraz daha değişik yönlere çekebiliriz. Bazılarınız katkı sunmak isteyebilir. Yeniden oluşumun birçok yönü üzerine cesaretle yaklaşım gösterilmeli. Devrim her zaman kendi yasaları dahilinde kesin yürümeyi dayatır. Sonuna kadar bu yasaları işletelim. Tutucu olmayacağız, fakat çığırından da çıkarmayacağız. Sıkıntıları olan, atsın sıkıntılarını. Kendini çok yönlü yana yatıran kalksın. Kendini isyana çekebiliecek olan çeksin. Hepsine varız. Asırlık sorunlarımızı çözüme kavuşturuyoruz. Bu, gerçek bir kavuşturmadır. PKK, ilk defa sorunları çözüme kavuşturan bir harekettir. Belirleyici sonu koymayı biz gerçekleştiriyor, cevabı biz veriyoruz.

Bazılarınız yeni geldiler. Yeni yeni tanışıyoruz sanıyorum. Bizi anlamaya başlıyorlar herhalde. Ne, bulmak istediklerini bulamadıklarında hayalleri yıkılsın, ne de fazla bulduklarında aşırı bir coşkuya kapılsınlar. Bizim bu sahadaki çalışmalarımız, gerçekten çok yönlü ve karmaşık. Fakat birşey istiyoruz! Tüm özbenliğinizle, coşkunuzla, kendinizi tam verme ile eğitiminizi geçirin. Buraya geldiniz ve mutlaka güçleneceksiniz. Bu olursa, ben de kendimi tartıştırırım. Sizi eleştiriyor, tartıştırıyoruz. Fakat en kapsamlı tartışmayı benim üzerimde yürütebiliriz, çünkü basında da epey tartışılıyor. Her anlama gelebilecek tartışmalar yoğunluk kazandı. Biz, sizinle tartışalım, birşey olmaz. Beni tartışmak demek, bir halk gerçeğini tartışmak demektir. Özellikle özgürleşmeye doğru yürüyen bir halkı tartışmak, daha çok kendimizi de anlayabilmek demektir. Her yönüyle, gizlisi-saklısı kalmasın. İnsan her an, özellikle tarihi bir süreç içerisinde doğruyu yakaladı mı, o insanın başaramayacağı hiçbir şey yoktur. Zaten pratiğimiz daha şimdiden bunu düşmana bile kabul ettirmiştir.

Evet, zor durumda olan var mı şimdi? Tek-tük belki vardır, ama ana hatlarıyla çoğu herhalde yaşamaya çalışıyor. Ölüler var mı aranızda? Ölü çizgisinde seyreden var mı? Sanırım ağırlıklı olarak yaşam çizgisinde adım atılmıştır.

Demirel bizim için, "Elinden geleni ardına koymasın" diyor. Halbuki sözümona o kocaman bir başbakan! Bu, şunu gösterir: Demek ki, elimizden gelen epey şey yapılmıştır.

Diğer bir nokta da şudur: Tam hükmediyor muyum, etmiyor muyum? Mesele hükmedip etmeme değil, mesele bazı doğruları egemen kılmadır. Şu anda da tam egemen kıldığımı söyleyemem, ama boşa çıkarıldığımızı da kimse söyleyemez. Hele, sizler gibi, tarihte özgür temelde asla zapt û rapta alınamamış olanları doğrular temelinde yürütebilmek önemlidir. Bu sağlanabildi. Daha da yapacağız. Ben birçok şeye öfkeliyim biliyorsunuz. Bu yaşıma rağmen daha hırslıyım. Çok yorsanız da, bu şekilde yapacağımız işler daha var. Sizin sandığınız gibi, yaptığımız gibi bırakmayacağız. Hizaya getirmeye, doğruya getirmeye çaba göstereceğiz. Siz engel olmayın, tepkici olmayın. Yüzeysel olarak verdiğiniz sözleri de derinleştirerek, karşılık verin. Ben de kendimi doğruların emrine, hem de buyruksuz soktum.

İçinizden birkaç komutan çıksa çok iyi olur, çıkmalıdır da. Herşeyini, hayatını adayanlar çıkarabilmeli bunu. Var mı böyle iddialı olan? Yoksa, bu iddiayı geliştirin. Bir tanesini bile bulmak için arıyoruz, yıllardır arıyoruz. Yeni gelenlere de söylüyorum: Umarım içinizden çıkar. Peki çıkaramayacak mıyız? Kader mi? Bu yaşa geldikten sonra hiç olmazsa çıkabilmeli. Buradakilerden olsun, başka yerdekilerden olsun, adam çıkacak mı içinizden? Önderler dediğimiz topluluğa ulaşabilecek miyiz? Hasret kaldık. Kahramanlar var, fedailer var, korkusuzlar var, hatta benden daha fazla. Fakat önderler yine yok. Az veya zor-bela bizi kurtarıyorlar. Bizde kurtarmak önderlik için yetmez. Size daha nasıl anlatayım bu önderlik ihtiyacının karşılanmasını? Özellikle sağınıza-solunuza aldanıp, bizi yanlış anlamayın.

Gerçekten bu işlere komuta edebilecek kişiliklerin ortaya çıkmasına çok büyük önem veriyorum. Herşey, hatta bir anlamda bizim buraya gelişimizin amacı, onların ortaya çıkması içindir. Buralara bakıyorum; bu sahaya korkunç yüklendik. Adım basmadık yer bırakmadık, hep bunun için. Bıkmak yok, usanmak yok. Halkın davası için, halk adamları, önderleri olmak gerekiyor. Yani bizim de böyle bir inadımız var. Sizin de inatlarınız vardır. Ama nasıl? Benimki mütevazicedir. Ben öyle abartmıyorum. Ama gerekli olduğu kadar, bıkmadan, usanmadan, inatla verebilmek esastır.

Benden daha çok tercihleriniz vardı, imkanlarınız vardı. İnadı olmayan, ısrarı olmayan kim? Düşman bile bizim için, "Hırsını durdurmak için birşeyler vermeliyiz" diyor. Mesele benim hırsım değil, mesele bazı doğruların egemen olmasıdır. Nasıl yapacaksınız kendinizi, bilemiyorum. Düşmandan daha fazla sizi düşünüyorum. Dağlar da şimdi dolu. Ve ağır basan yön de, hatalarda yüzmek. Hepsi de zorda. Bunları nasıl yapacağız, onlara nasıl ulaşacağız, hepsi sorun. Bütün gücümüzü sarfederek, sizleri biraz yapılandırırsak, nasıl yapmalı sorusuna şahsınızda cevap verirsek hazırız oralara. İşte daha düne kadar gönderdim. En son nefesimi tüketerek, bazılarını, bazı mücadele alanlarına ulaştırmaya büyük özen gösterdik. Biliyorsunuz, onbeş gün içerisinde (...) kişiyi büyük doğrular temelinde yola çıkardık. (...) kişiyi çıkarmak, ne demek? Nasıl hazırlandı, anlayalım. Ve bu kaçıncı çıkıştır! Benim inadım için değil, tarih için şarttır. Topraklarını inkar ederek yeryüzüne müthiş savrulmaya uğrayan sizsiniz. Ne yapayım yani? Bakıyorum size, insanlara değer de veriyorum. Bunlara bir yer nasıl tutulabilir diyorum. Kıyamet bunun için koparılıyor. Sevilmeyecekseniz, sayılmayacaksanız, kendinizi duyuramayacaksanız!.. Belki birileriniz bunun imkanını bulabilir, ama halk olarak bulamayız. Buna bir çare dedik. Başka elden ne gelir ki? Vicdan biraz varsa, bunun içindir.

Şimdi bazılarınız eline bazı silahları almış, kendim için biraz da günü idare edebilirim diyebilir. Ama bu benim için düşünülemez. Bu kadar olanak, benim için tatmin edici değil. Hiçbir şeyimi tatmin etmeye yetmiyor. Belki büyük hırs diyebilirsiniz, ama alakası yok. Çünkü, isteyen halk, kazanması gereken halk o kadar tehlikede ki, o kadar yoksul ki, yaptıklarımız ancak bir damla sudur. Bu açıdan abartmayın kendinizi. Eldekilere de fazla güvenmeyin. Çok az! Her an elinizden gidebilir. Tabii, kıyameti bunun için koparıyoruz. Çünkü, o olmazsa olmaz. Ölmek de kurtarmaz. İşkenceyi nasıl çektiklerine bakıyorum, nasıl yoksul yaşadıklarına bakıyorum. Sorumluluk anlayışı gereği, insan sadece "olamaz" diyor. O kadar! Olamazdan sonra neyi olur kıldıysak, onu olur kıldırmaya çalışıyoruz.

Eskiden şunu diyordum: Biraz önemli bir aşamayı aştıktan sonra dinlenirim. Şimdi bakıyorum ki, büyük bir kendimi aldatmaydı. Her geçen gün, diğerinden daha fazla çabayı gerektiriyor. PKK'de kural bu. Şimdiye kadar hep böyle. Bundan sonra da, herhalde bu tempo kolay kolay düşmez.

Evet, gerçeklerimizi kısaca özetlemeye çalışıyorum. Özellikle yeni gelenleri bu temelde karşılıyorum. İsteklere cevap vermeye çalışıyorum. Nasıl, altından kalkabilecek miyiz? Ben bundan sonra daha nasıl iyi götürebilirim diye kendime soruyorum. Ya sizler! Biraz omuzlayacak mısınız birşeyleri? Kaldırabilecek misiniz? Çok çarpık ve çok salapatısınız. Farkındayız biz. Yiğitliğe toz kondurmamak gibi bir tavır içinde olduğumuz için, hemen hemen herşeyin altına girersiniz, ama çabucak da düşersiniz.

Evet, birşeyler var mı şimdi? Ne yapabiliriz? Bundan sonrasında güç getirebilecek miyiz? Genel izlenimleri siz de alıyorsunuz. Ülkedeki izlenimleri de alıyorsunuz sanırım. Gerçek bir değerlendirme yapın. Yani benim söylediğim temelde başarmak durumundayız.

Yılbaşından beri üçüncü kezdir geliyorum. Bu yılı kazanmak için değerlendirmeler yaptık, tedbir aldık. Şimdi, yine yılı daha iyi kazanalım diye değerlendirme yapıyoruz. Bunlar doğru şeyler ve düşmanı da oldukça etkiledi. Düşman genelkurmayı, özellikle tümü devreye girdi. O da hergün "kararlıyız, yapacağız" diye moral nutukları atıyor. Bu yılı kazanmalıyız. O da diyor, "mutlaka kazanacağız", biz de diyoruz. Fakat sanıyorum daha çok kazanan biz oluyoruz. En azından gelişmeler bizim sorumluluğumuz altında. Yani gökten bir taş düşse, bizi yıksa, herhalde bu yenilgi anlamına gelmez.

Bizi aşmaya da çalışıyorlar tabii. Bir yandan zor gücü, bir yandan da bu işbirlikçiler temelinde bunu yapıyorlar. Hatta PKK'yi de etkilemek istediler. Biliyorsunuz, zaten birçok kişi bizden kurtulmaya çalışıyor. Bu-

Devamı 26. sayfada

Yaptığımız bir hizmettir, kabul görürse ne mutlu bize. Halkımız kabul etmiştir, bundan mutluluk duyarız. Sizler de değerli görüyorsunuz, katılıyorsunuz. Biz bundan da mutluluk duyuyoruz. Fakat herşeyden önce görevlerimiz de vardır. Halkın da savaş görevleri, mücadele görevleri vardır, sizlerin de... Görev de herşeyden önce gelir. Bu da ancak doğrunun bütün tedbirleri alınarak, oldukça bilinçle ve örgütle üzerine yürünerek başarılır.

Savaş Hükümeti'nin inşası, bağımsızlığın müjdecisidir

1991 yılı dünyada, Ortadoğu'da, Türkiye ve Kürdistan'da yoğun gelişmelerin yaşandığı bir yıl olarak, yerini yeni bir yıla bırakırken, ulusal kurtuluş mücadelemiz de, PKK IV. Ulusal Kongresi'nden aldığı güçle yeni bir taktik aşamaya girmiştir. Mücadelemizin her alanında gelişmelere damgasını vuran gerilla savaşı, özellikle 1991 yılının Ağustos ayından itibaren kaydettiği atılımla önemli bir taktik aşama olan Savaş Hükümeti'nin inşasını gündemleştirmiştir.

İç gelişmelerin başında gelen, yaygınlaşan gerilla savaşının, silahlı savaşıma aşama yaptıracak düzeyde nicelik ve nitelik olarak bir büyüme kaydetmiş olmasıdır. Gerillaya paralel olarak serihildanlar da yaygınlık kazanmıştır. Özellikle son dönemlerde silahlı halk ayaklanmalarına bir hazırlık söz konusudur. Yine siyasal alandaki mücadele, TC parlamentosuna 20'nin üzerinde milletvekili seçtirme gibi küçümsenmeyecek bir açılım sağlamıştır. Tüm bu gelişmelerle genelde Türkiye ve Kürdistan, özelde ise kırsal alanların büyük bir bölümünde gerillanın denetimi ve otoritesi tesis edilmiş, düşmanın etkinliği yerle bir edilmiştir. Yani, kurtarılmış alanlara doğru hayli mesafe kaydedilmiştir. Kurtarılmış alan olmaya aday Botan alanında düşmanın otoritesi hemen hemen sıfıra indirgenecek duruma getirilmiştir. Ve Kürdistan devriminde kurtarılmış alan; gerillla denetim ve otoritesinin, düşmanın her alandaki otoritesini yerle bir etmesi anlamında anlaşılmalıdır.

Bu iç gelişmelere paralel olarak, partimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin uluslararası olanda prestij ve saygınlığı alabildiğine gelişmiştir. Özellikle 1991 yılı içerisinde dünyayı saran kitlesel patlamalar, ulusal ve etnik sorunların yer yer sıcak savaşa dönüşerek belli çözümlere doğru seyretmesi, reel sosyalizmin çöküşü yaşaması, başta devrimci önderlik sorunu olmak üzere, halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinde partimizin ve onun önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin önemini kat kat artırmıştır. Bir yandan uluslararası alanda gelişen siyasal etkinlik, öte yandan başta TC olmak üzere sömürgeciliğe ve onun destekçilerine karşı ülke sathında yürütülen silahlı savaşımın başarısı döneme göre taktik belirleme ihtiyacını doğurmuştur ki, bu da hedef olarak bir Savaş Hükümeti'nin inşasının gerçekleştirilmesidir.

Kurulacak olan hükümetin, savaş karakterli olması da, şüphesiz koşulların bir dayatması sonucudur. Siyasal mücadelede büyük bir açılım kaydedilmesine rağmen, bu gelişmelerin gerçek yaratıcı gücünü temsil etme durumunda olunamadığından; tam tersine siyasal açılımların kendisi, savaşın gelişiminin bir ürünü olduğundan dolayı, inşa edilecek hükümetin savaş karakterli olması doğal ve kaçınılmazdır. Bu aynı zamanda faşist TC rejiminin, sorunun çözümüne gerici zor temelinde yaklaşımının bir sonucu olarak, böyle olmak zorundadır. Düşmanın sorunun çözümüne yaklaşımı, ta mücadelemizin ortaya çıkışından bu yana değişmediğinden dolayıdır ki, mücadelemizin gelişimi de gerici zora karşı devrimci zoru esas almıştır.

Öte yandan sorunun bir de uluslararası boyutu vardır; mücadelemizin nicel ve nitel gelişimi, uluslararası ilişkilerde halkımızın haklı mücadelesini bir örgüt, bir parti düzeyinde temsil etmenin boyutlarını aşmıştır. Gelişmelere denk bir temsil ancak ve ancak bir hükümet düzeyi ile ihtiyaca cevap verebilecektir. Bu noktada, yani uluslararası alanda da hükümetimizin savaş karakterli olmasını gerektiren nedenler vardır. Şöyle ki, Avrupa'da, Asya'da, hatta tüm dünyada bu kadar görmezlikten gelinen bir halkın mücadelesine rastlanamaz. Öte yandan, mücadelemizin böylesi bir suskunlukla karşılanmasına karşılık, emperyalist ve gerici güçlerin faşist TC rejimini siyasal, askeri, ekonomik vb. her alanda alabildiğine desteklemeleri söz konusudur.

Görüldüğü gibi inşa edilecek olan hükümetin savaş karakterli olması için yeterli nedenler var. "Peki, neden başka alanda değil de Botan-Behdînan'da Savaş Hükümeti'nin inşası" diye sorulabilir.

Gayet açıktır ki, ayakları yere basan bir hükümet, (Filistin örneğinin tersine) kendi denetimi altındaki topraklar üzerinde kurulur. Temel savaş alanımız olan Botan, silahlı mücadelemizin ilk başlatıldığı ve çokça önem verildiği bir alandır. Yedi yıllık gerilla savaşıyla alanda düşmanın otoritesi kırılmıştır. Her ne kadar gerillanın otoritesi tesis edilmişse de, bu alandaki yaşamı kuramsal temelde bir işleyişe tabi kılacak bir otorite olmaktan uzaktır. Yani genel anlamda bir otorite boşluğu söz konusudur. Behdînan alanında da yedi yıllık gerilla emeği vardır. Ancak son Körfez Savaşı'nın sonunda hem Irak rejimi gerilemiş, hem ilkel milliyetçi güçler tükenişin eşiğine gelmiş, hem de uluslararası koşullar ve ülkenin coğrafyası emperyalizmin doğrudan bir işgalini imkansız kılmıştır. Bu anlamıyla bu alanda da bir otorite boşluğu vardır. Dolayısıyla emperyalizm, çeşitli taktikler geliştirerek alanda kendi otoritesini işbirlikçilerinin eliyle de olsa tesis etmenin yoğun çabası içindedir. Birincisi; her iki alanda silahlı güçlerimizin alabildiğine bir yoğunlaşması vardır. İkincisi; otorite boşluğunu kendi otoritemizle doldurmak büyük önem arzediyor. Üçüncüsü; her iki alanın coğrafik olarak bitişik, arazi olarak savunmaya daha elverişli ve merkezi bir alan olması itibarıyla, böylesi bir role uygundur.

Botan-Behdînan'da inşa edilecek Savaş Hükümeti, hiç şüphesiz dönemin dayattığı bir taktik hedefe ulaşılması sorunudur. Ve aynı zamanda dönemin sorunlarına karşılık verebilecek bir çözüm gücünün oluşturulmasıdır. Yani mücadelemizin tarihinde tanık olunan örgütsel mekanizmaların en gelişkin bir biçimidir. Ve önemli bir işlev görecektir. Her alanda yetkin bir kurumlaşma esasına göre inşası gerçekleştirilecek olan bu savaş hükümeti, partinin öncülüğünde, partinin döneme ilişkin taktiğini hayata geçirme mükellefiyetinde olacaktır.

Mücadelemizin gelişimiyle birlikte Savaş Hükümeti'nin inşasının güncelleştiğini belirtmiştik. Neden savaş karakterli olması gerektiğine de özet olarak değindik. Hükümetin inşası ise, ülkemizin kurtuluşunun parça parça gerçekleşeceği gerçeğine dayanmaktadır. Salt askeri bir gücün sevk ve idaresi, savaştırılması sorunuyla değil, topyekün bir halkın savaştırılması sorunu, kurulacak hükümete, en yüksek savaş kurmaylığı rolünü de yüklemektedir. Bu noktadan hareketle Savaş Hükümeti'nin inşasını gerektiren belli başlı koşulları şöyle sıralayabiliriz:

1- Gelinen aşamada gerillanın var olan etkinliğine rağmen, Botan ve Behdînan alanlarında görülen otorite boşluğunu, buralarda yaşayan halkımızın her türlü ihtiyacına (sosyal, siyasal, örgütsel, ekonomik, askeri, kültürel vb.) cevap verebilecek tarzda bir kurumun oluşturulmasına gerek vardır.

2- Günümüzde gerilla ve yaygın gerilla taktiğini aşarak hareketli savaş aşamasına ulaşmış bulunan mücadelemizin savaş sorunları hayli karmaşık bir hal almış bulunuyor. Gerilla, hareketli savaş ve silahlı halk ayaklanmalarını koordineli geliştirebilmek için, mevcut karargah sistemleri, dönemi yanıtlamada yetersiz kalmaktadır.

3- Silahlı ayaklanma aşamasına ulaşmış serihildanlar gündemde olduğundan şimdiye kadar görülmemiş boyutta kitlesel katılımların olduğu ve olacağı açıktır. Hem söz konusu katılımları aktif savaş gücü haline getirmek, hem de halkı savaş içinde korumaya gerek vardır. Bu durumda savaş sorunlarının çözümünün yanısıra halkın ekonomik, sosyal ve kültürel (eğitim dahil) sorunlarının çözümü önemli bir yer tutar.

4- Kızgın savaş, aynı zamanda her alanda kadrosal ihtiyacı ön plana çıkarır. Başta siyasi ve askeri olmak üzere, mücadelenin ihtiyaç duyduğu her dalda yetkin kadroları hazırlama zorunluluğu vardır.

5- Daha şimdiden ihtiyaç duyulan ve düşmanın her türlü saldırılarının yoğunluk kazanacağı önümüzdeki dönemde, uzun vadeli halk savaşını sağlıklı bir şekilde sürdürebilmek için savaş ekonomisinin örgütleyip işlerlik kazandırmak gerekecektir. Bu hem savaş güçlerimiz, hem de savaşın içine çekilen halk kitlelerinin ihtiyaçlarını karşılamak için hayati öneme sahiptir.

6- Bir diğer husus da yukarıda da değindiğimiz gibi, uluslararası alanda halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini bir hükümet düzeyinde temsil etmek ve aynı zamanda bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin daha gelişkin pratik uygulayıcısı haline gelmek büyük ve önemli bir ihtiyaçtır.

Tüm bu görevler ilke düzeyinde mevcut merkezi karargahlarımızın sorumluluk alanlarında yerine getirilmeye çalışılmakla beraber, hem kapsam olarak bir darlık söz konusudur, hem de kurumlaşma düzeyleri zayıf olduğundan, ağır sorunları çözebilmede yetersiz ve geç kalmaktadırlar. Bu nedenle bir taraftan alanların denetiminin tümden sağlanmasına hızla ulaşmak gerekirken -ki bunun için de savaşın sorunlarının çözümüne yönelik bir gündemle eğitime ve görevlere yüklenmek şarttır-, öte yandan kurumlaşmayı (silahlı mücadele esasına dayalı) karargahlar bünyesinden başlatarak merkezi düzeye çıkarmak ve giderek yetkinleştirmek ve yaygınlaştırmayı sağlamak amaçlanmalıdır.

Lojistik, maliye, eğitim, basın-yayın (radyo dahil), sağlık, güvenlik gibi faaliyet kollarında savaşı en üst düzeye tırmandırma koşulları gözönüne alınarak, her alanda savaşımın gelişimine hizmet edecek tarzda bir kurumlaşmayı oturtmaya gerek vardır. Kurumlar yönetmelik vb. yöntemlerle belli işleyiş kuralları temelinde oturtulmalıdır. Maliye ve lojistik kurumları savaş ekonomisinin inşasını pratik alanda gerçekleştirmekle mükelleftirler. Bu kurumlar kurtarılmış alanlarda gümrük vergisini belli esaslara bağlarken, tarım, hayvancılık gibi üretim konularında halkı örgütleme, lojistik hazırlıkları yapmalıdır. Gerilla savaşının sürdürüldüğü diğer tüm alanlarda ise düşmana ait lojistik depolarına el koymak, ekonomik işletmeleri savaşımıza hizmet ettiği ölçüde vergiye bağlamak, aksi durumda imha etmek, işbirlikçi unsurları mümkün olduğu kadar nötralize etmek, tersi durumda ise düşman ilan etmek veya düşmana yönelik politikamız kapsamında bir yaklaşım göstermek, bu yöntemle elde edilen geliri savaş ekonomisini güçlendirmeye sunmak, halktan gönüllülük temelinde yardım toplamak, kitleleri ekonomik dayanışma örgütlerini kurmaya teşvik etmek, örgütleyip yönlendirmek gerekmektedir.

Eğitim alanında, kurtarılmış alanlarda akademik düzeyde okullar inşa edilerek, savaşın ihtiyaç duyduğu kadroları ve savaşçıları yetiştirmek gerekmektedir. Bu, mevcut eğitim sistemini daha geniş ve kapsamlı bir biçime kavuşturmakla mümkündür. Okul sistemini belli alanlarla sınırlı tutmak doğru değildir; yaygınlaştırarak milisin ve halkın eğitimine de geniş bir şekilde yer vermek gerekiyor.

Basın-yayın faaliyetlerini daha yaygın ve etkin kılmak hayati önemdedir. Gerek savaş güçlerimize ve gerekse halka yönelik basın faaliyetlerini, yazılı materyalleri çeşitlendirmek suretiyle, merkezi ve yerel olarak etkin kılmak gerekmektedir. Öyle ki, ulusal kurtuluş mücadelesinin etkisini yaşamayan hiçbir alan kalmasın. Özellikle radyo yayınlarıyla, ulusal çapta halkı eğitmeyi esas almak gerekmektedir. Bu konuda mevcut çalışmaların hem nicelik, hem de nitelik olarak kapsamının dar olduğunu vurgulayabiliriz. Basit dille yazılmış eğitim kitaplarından tutalım en kapsamlı kitaplara kadar, yazılı materyaller çoğaltılmalı, radyo yayınlarıyla siyasal, askeri ve kültürel konularda doyurucu-eğitici yayınlar yapılmalıdır.

Sağlık konusunda, başta yeraltı hastanelerinin inşası olmak üzere hem savaş güçlerimizin, hem de halkın sağlık sorunlarının çözümünü esas almak gerekmektedir. Doktor ve sağlık elemanları mevcut düzeydeki ihtiyaca cevap verecek düzeye çıkarılmalı, kurtarılmış alanların dışındaki alanlarda da sağlık elemanlarının örgütlendirilerek sorunun çözümü sağlanmalı ve çeşitli kurslarla halk eğitilmelidir. Sağlık malzemeleri ve ilaçları teminine önem verilmelidir.

Önümüzde duran bu görevlerin yerine getirilmesinde parti militanlarına düşen görevlere gelince: Temel görev, dönemin taktik hedefi olan Botan-Behdînan'da Savaş Hükümeti'nin inşasına aktif bir şekilde katılmak, pratik alanda üstlenilen görevlere derin bir sorumluluk duygusuyla yüklenmektir. Mücadelenin yürütüldüğü zeminde resmi sorumluluk düzeyi ne olursa olsun her militanın kendisini dönemin görevlerine karşı sorumlu hissetmesi gerekir. Dönem, kişilik sorunlarıyla uğraşan militan yerine, kişilikte zafer kazanmış ve tüm dikkatini mücadelenin temel sorunlarının çözümünde yoğunlaştırmış bir militanlığı dayatıyor. Bu nedenle, hiçbir kişisel sorun ve dayatmanın kabul edilebilir yanı yoktur.

Dönemin militanı, Savaş Hükümeti'nin inşası için gereken kurumlaşmayı sağlamada katkı sahibi olan, onu işletendir. Yeni katılım sağlayan güçleri, dönemin savaşım düzeyine göre eğiten ve savaştırandır. Savaşı, savaş sanatını özümseyerek geliştirendir. Kısacası dönemin taktik sorunlarına çözüm getirebilendir. Bu anlamda, "Başarmaya mahkumuz" şiarı döneme yaklaşımın esprisini en iyi şekilde ortaya koymaktadır.

Hazırlık aşamasında koşullar, yine olması gereken hazırlığın niteliği dikkate alındığında çeşitli konularda zorlanmaların olacağı açıktır. Önemli olan, gündeme hakim olmak, temel doğrultudan sapmamaktır. Dikkat edilmesi gereken husus burasıdır. Kurumlaşma olayı, güçlerimiz açısından yeni bir olaydır denilebilir. Kurumlarda yer alan parti kadrolarının kurumları işletmekte çeşitli yetersiz, hatalı ve yanılgılı yaklaşımları görülebilmektedir. Örneğin, birlik yönetimleri birer kurumdur. Hiyerarşik bir işleyişlerinin yanısıra, kolektif bir işleyiş yanları da vardır. Her birlik yönetiminin üyeleri, parti işleyişi esasına göre ortak irade gücünü temsil edebilmeli, hem alt birimlerine hem de üst kurumlara doğru işleyişi yansıtabilmelidirler.

Yine, bir askeri disiplini oturtma sorunu vardır. Sağlıklı bir ordulaşma, askeri disiplini şart kılar. Çünkü güçlerimizin ağırlıklı bir kesimini tecrübesiz, yeni katılım sağlamış bir yapı oluşturmaktadır. Devrimci kurumlaşmaya yabancıdırlar. Köklü bir bilince dayanmayan, duygusal etkilenme yanı ağır basan bir katılım sağlayanlar, ağırlıklı kesimi oluşturmaktalar. Savaş sanatını özümseme çabasından çok, savaşın sonuçları üzerine kafa yorarlar. Dönemin dayattığı savaşın sorunları, verilen eğitimin kapsamlılığı karşısında alabildiğine zorlanmaktadırlar. Bu nedenle, yetkin bir askeri disiplin ve kapsamlı bir ilgilenmeye ihtiyaçları vardır. Yüklü bir programla verilen eğitimin, niteliksel bir gelişim sağlayabilmesi, komutanların rolünü ön plana çıkarır. Dönemin komutanları rolü atfedilen parti militanlarının yeni güçleri savaşa hazırlarlarken, kendileri de savaşın döneme ilişkin sorunları olan savaş taktikleri üzerinde yoğunlaşma, düşman cephesindeki gelişmeleri yakından izleme, gerilla savaşı-serihildan ilişkisi, ordulaşmanın sorunları, yönetim ve yönetilme gerçeği vb. konularda gündemini kavrayıp hedefine göre oluşturulması gerekiyor. Kişilik sorunuyla cebelleşme, döneme göre çok geri bir yaklaşım olduğundan, bu sorun kesinlikle gündemden çıkarılmalıdır. Yeni savaşçı güç açısından bile bu konu genel anlamda olmamakla birlikte, gündem dışı tutulmalı, söz konusu bu yapıya savaş içinde ya da benzeri bir ortam yaratılarak öz ve biçim verilmelidir; savaş ruhu, savaşma azmi aşılanmalıdır.

Diğer faaliyet kollarındaki kurumlar için de döneme yaklaşım, bazı biçimsel farklılıkların dışında, farklı olamaz. Mevcut durumda karargahlar bünyesinde, kurumların temeli atılmış bulunuyor. Gündeme yaklaşım öz olarak aynıdır. Kurum üyelerini bekleyen görevler, hızla kurumlaşmaya adapte olma ve mekanizmamızın işleyişine ortak olarak çarkın sağlam bir dişlisi olmadır.

Botan-Behdînan Savaş Hükümeti'nin inşası, nihai zaferin müjdesi olduğu bilinciyle görev başına...

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla yaptığı değerlendirme:

"Mülkiyet dünyasını ister egemen, ister köleci tarzda yaşayanlar, kadının kurtuluşu konusunda yaratıcı düşünce ve özgür davranışlara yol açamazlar!"

Baştarafı 1. sayfada

Bu gün vesilesiyle bir şeyler söylenmeli. Madem bir yoğunlaşma günü, madem bir kurtuluş günü olarak değerlendiriliyor -ki bu bizim açımızdan da öyle-, o halde partimiz ne söyledi, ne yaptı? Hele bu Kürdistan için düşünülen bir kurtuluş hareketiyse, "Ne söyledi, ne yaptı, daha ne yapabilir?" sorularına bir kez daha açıklık getirmek gerekiyor. Uğruna çok kavgalar edilen, zaman zaman çok kötü düşüren ve kişiliklerimizin daha gençliğini bile yaşamadan sonunu getiren bu zincir bağını koparmada yapılması gereken şeyler vardır. Bunu aydınlatmadan, mevcut bazı zincirleri kırmadan ne devrimimizin fazla anlam ifade edeceğini ne de bireysel özgürlüğün fazla yaşanacağını sanıyoruz. Bütün yönleriyle savaşı yaşayan bir hareket olarak, hem de olağanüstü bir yaşamı her gün artan yoğunluktaki bir tutum olarak benimserken, görünüşte sosyal bir sorun gibi görünen ve yine özgürlükle direkt bağlantılı ele alınması gereken bu hususa ilişkin, "Bir öne çıkarma, bir netleştirme yerinde midir?" sorusuna biz, "Evet, yerindedir" cevabını verebiliriz.

Bu gün dolayısıyla pratiğimizi özetlemeye çalışmalıyız diye düşünüyorum. Bu anlamda kapsamlı verileri nasıl bir sonuca bağlayabiliriz? Bu temelde bir tartışma sanırım uygundur. Buna güç ve cesaret getirmeliyiz. Özellikle de önderlik bazında söylenenler, yapılanlar önemli bir tartışmaya yol açabilmeli. Bu alandaki mevcut boşluk devrimcileşmemiz oranında giderilmeli.

Halen bunu, insanın yönelirken en çok endişeleneceği, hatta çekineceği bir konu olarak düşünüyoruz. Tabu biçiminde değerlendirilmesi kadar -adı üstünde- fahiş olarak düşünülen bir konudur da. Bir fahiş yaklaşım, bir tabusal yaklaşım bu alan için hayli etkilidir. Mülkiyetle, yine despotizmle, köleliğin her biçimiyle oldukça bağlantılıdır. Aynı zamanda en yaşamsal önemde olan, hatta yaşamın özüne oturulması gereken bir alanı da işgal eden kadın sorunu etrafındaki dünya, ilişki tarzı anlaşılmadan, eğer kastedilen özgürlükse, işte bu özgürlüğe giden tutum belirlenmeden devrimin amacına ulaştığı söylenemez. Bu çerçevede devrimin kölelikle, mülkiyet düzeniyle bağlarından tam kurtulması da mümkün olamaz. Yani bu sorun açıklığa kavuşturulmadan, özgürlük-eşitlik burada yaşatılmadan, toplumun eşit ve özgür bir temelde gelişime, dönüşüme uğratılabileceği söylenemez.

Kadın sorununun mevcut düzeyini dile getirmek zor değil. Geleneksel yaklaşım, Türk kapitalizminin çözmeye ya da geliştirmeye çalıştığı sözümona modern yaklaşım, ana hatlarıyla biliniyor. Çok üzerinde durduk ve PKK'de oldukça eleştiriye tabi tutuldu. Kemalizmin bu konudaki Batı taklitçiliğinin bizim gözümüzde gerçeğimiz kadar, tarihsel sorunlarımıza da cevap teşkil etmeyeceğini, mevcut sorunların düzeyine baktığımızda rahatlıkla görebiliriz. Geleneksel ilişki, tutum ve ahlaki yaklaşımların en temel bir kölelik kurumu olarak, yaşam biçimi olarak bu sahayı kapattığını, nefes alamaz duruma getirdiğini söylemek mümkündür. Hatta Kürdistan ve Kürt ilişkileri açısından söylenecek en yerinde değerlendirmelerden birisi de, bu ilişki alanının kapatılış tarzı, örtbas ediliş tarzı; kısaca bir bütün olarak kuruluş tarzıdır. Ki bu, bütün özgürleşme çabaları önüne ciddi bir engel olarak kendini çıkarır. Burayı çözüme, eleştiriye tabi tutmadan diğer alanların çözümüne gitmek çok eksik kalır.

PKK pratiğinin çok yoğun yaşanması bizde söz konusu iken, tabii ki bu gerçekle de yüzyüze gelmemek ya da bu alanı örtbas etmek, gözardı etmek düşünülemezdi. Bununla birlikte, soruna el atıp da kendini batırmak -ki çoğunun yaptığı budur- ve kaba bir inkarla devrimin esaslarına oldukça ters düşen bir duruma düşmek de olmazdı. Bu tutumumuz nedeniyledir ki, bugün PKK hareketinde geniş bir kadın katılımı söz konusudur. Çoğuna garip gelebilen, kadının beklenmedik bir tarzda kendini serihildanlarda ve çeşitli faaliyet alanlarında yansıtma durumu yaşanmaktadır. Fakat görünüşte yadırgatıcı olsa da, bize esas itibarıyla hakim duramayız. Kaldı ki, Ortadoğu tarihi Batılıların çok ilerisinde ve oldukça zengin içeriğe sahip bir tarihtir. Dolayısıyla özgürlükçü yaklaşım, Batı'yı aşarsa buna şaşmamak gerekir. Batı'nın bencilliği ve kapitalist ölçülerdeki özgürlüğü, bugün çoktan bu işin üzerini kapatmış ve yeni kölelik biçimleriyle geriliğin nedeni durumuna gelmiştir. Özgürlük konusunda gelişmekten çok gerilemeyi yaşıyor. Şüphesiz bazı gelişmeler ortaya çıkmıştır, ama tahribatı daha fazladır. Dolayısıyla çözümüzü bu Batı'nın özgürlük değerlerine fazla dikmeden, kendi tarihimize bakmak ve yapabileceklerimizin çok olduğunu görmek doğru bir tutumdur.

Halkların ortaya çıkışının, toplumsal özgürlüğün ulusal kimlikler düzeyinde kendini ifade etmesi kadar, kadın kimliği ve aile kurumu düzeyinde de büyük yenilenmeye ihtiyacı vardır. PKK buna önderlik etmeye, bu konuda en özgürlük vaadeden söz kadar, eylemi de düzenlemeye çalışıyor.

Bu konuda kapsamlı çözümlede bu konuda oldukça ciddi tutum sahibi olmak yaraşır. Feodallerin ve özellikle son yetme o burjuvaların kapattığı bu dünyayı açmak kadar, tam bir savaşım gerçeği olarak onların yaklaşımlarını da yerle bir edecek bir dönüşüme uğratabilmeliyiz. İnanıyorum ki, onlar bize dünyayı, bir de bu alanda zehir ederek, yaşamamıza fırsat vermemişlerdir. Böylece çeşitli sömürü yöntemleriyle, baskı yöntemleriyle genelde değerler üzerinde egemenlik kurarak bu alanı da tam bir mal gibi değerlendirmişler, parası ve kuvveti olanların en çok gaspettikleri, istedikleri gibi kullandıkları bir alana dönüştürmüşlerdir. Yükselen her egemen sömürücü sınıf, öncelikle bu alanı da mülkleştirmeyi, kapatmayı çok iyi yapmıştır.

Mesela, bugün kendisiyle savaştığımız TC sömürgeci sisteminin kadının işgaline, zaptına nasıl giriştiğini gözönüne getirirseniz, sorunu daha iyi anlarsınız.

Türk boy beyleri Ortadoğu'ya ilk yönelişlerinde ve sınıflı toplumda mesafe alışlarında -ki bu feodalleşmedeğer yanları olduğu kanısındayım. Hiç şüphesiz feodal bir uygarlığın gelişimine islam devrimi yol açmıştır. Ama islam devrimini tümüyle bir feodal devrim olarak değerlendirmek, özgürlük etkisinin hiç olmadığını söylemek gerçekçi değil. Bu, kadın için de söz konusudur. Bugün islam geleneği altındaki kadın, işte halen başörtü davası nedeniyle gündeme geliyor. Yükselen islam, bir anlamda yeni bir kadını da yaratmaya çalışıyor. Hz. Muhammed'in kendi yaşamında kadın ilişkileri konusunda hayli dikkate değer yanlar var ve bu çoğunun bence çok az farkettiği bir durumdur. Günümüzün sofularının yaklaşımı ne kadar Hz. Muhammed'le ilintilidir veya ona uygunluk arzeder, ne kadar dışındadır, iyi anlamak gerekiyor. Şunun için belirtiyorum: İlişkilere daha çok islami ahlak ölçüleri egemendir. Ve özellikle de halihazırda halk bunu esas alıyor.

Çıkış yapmak açısından, Hz. Muhammed'in yaklaşımının nasıl olduğunu biraz görmek gerekir. İncelenmeye değer bir konudur. Görebildiğimiz kadarıyla değişik türden bir özgürlük yaklaşımı. Hz. Muhammed'in 13 eşinden ve çok sayıda cariyesinden bahsediyorlar. İnceleyemedim. Fakat bunu yaparken kadını yüceltme isteğinden bahsedildiği kadar, çeşitli aşiretlerden alınan kadınlarla siyasi etkiye yol açmak istediği de söyleniyor. Yani kadını hem bir siyasi güçlenme aracı, hem de bir yüceltme aracı olarak ele alıyor. Hiç şüphesiz daha sonraki sultanlık geleneğinde ve özellikle Emeviler, Osmanlılar, Selçuklular, Ortadoğu'daki bütün sultanlık rejimlerinde, değişik bir kadın statüsünün ortaya çıkması, bu tutuma dayanır. Cariye kurumu, çok eşlilik, halen de devam eden 4-5 eş alma gibi olaylar şeriatın bir hükmü olarak gündeme geliyor. Aslında başlangıçta bir siyasi tutum olarak, bir özgürlük tutumu olarak düşünmek gerekiyor. Hz. Muhammed'in Fatma diye bir kızı var; çok duyarlı, hassas bir kişilik olduğu söyleniyor. Belli bir yüceltmeyi yaşadığı söylenebilir. Halen çoğunuzun adı buradan kalmadır. Ayşe, Fatma, Zeynep adları, Hz. Muhammed'in beytinden sayılır. Yani eşidir, kızıdır, torunlarıdır; bunu görmek gerekiyor.

Bir de Osmanlı'ya baktığımızda şöyle fermanların çıkarıldığını sık sık görüyoruz: Mesela Fatih, İstanbul'u işgal ederken, "Üç gün, kadınları da dahil her şeyi yağmalayabilirsiniz, talan edebilirsiniz" diyor. Bilindiği gibi Bizans'ın bir aristokrat geleneği ve dolayısıyla çok aristokrat aileler var. Osmanlılar gibi değiller. İşte o her türlü talancı yeniçeriler evlere giriyorlar; ne kadar kadın, kız, oğlan varsa alıp evlerine götürüyorlar. Dehşetli bir köleleştirme dönemidir aslında ve sadece İstanbul'da da uygulanmıyor. Osmanlılar Anadolu'ya yayıldıklarında, savaşan erkekleri veya hakim olan erkekleri vurduktan sonra, bütünüyle diğerlerine el koyuyorlar. Halen Yunanlıların çok korkak oldukları şeklinde ya da "kahpe Yunan" biçiminde değerlendirmeler söz konusudur. Aslında bir uygulamanın sonucudur. Tabii ki bu, oldukça düşürülmedir. Bir cinsin düşürülmesidir. El koy, eve çek, sonra köleleştir. Bundan sonra, Osmanlı

olan anlayış, sergilediğimiz tutum ve davranışlar kadının çıkışına oldukça imkan veren ve onu mücadeleye çekecek nitelikte yaklaşımlardır. Bu, kendiliğinden değil, çok bilinçli, oldukça planlı bir tutumun sonucudur. Ve halen çoğunun da farkedemediği, içten içe bir kadın kurtuluşunun planlaması, onun yerinde tavır ve davranışlarıdır.

Öyle anlaşılıyor ki, bizim bu sorunu ameliyat masasına yatırılması gereken bir olgu, bir ilişkiler sistematiği olarak görmemiz ve operasyonu devam ettirmemiz yerinde bir tavırdır. Özellikle önderlik şahsında, bu temeldeki bir yaklaşım, sanıyorum sizlerin de -tartışırsanız, üzerinde durursanız- anlayabileceğiniz bir durumdur.

Bizim yönlendirdiğimiz devrim, sözümona birçok Batılı özgürlük savaşçısının bile yaklaşmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlü olmalıdır. "Ortadoğu toplumları oldukça feodal kalıntıları yaşıyorlar" diye, biz en özgürlükçü tutumu yakalamaktan uzak meler yaptık. Ben bu konuda yeni şeyler söylemeye hazırım. Düşüncede ve bu konuda tavır geliştirmede düzey biraz güçlü. Darlıklarınız varsa, çekinmeden ifade etmeli, esas itibarıyla daha yüce olana, yaşamı daha da mümkün kılana ulaşmaya cesaret etmelisiniz. Biz, günümüz gözönüne getirildiğinde en devrimci özgürlük hareketiyiz diyebiliriz. Dolayısıyla tartışma, tavır gücümüz yüksektir. Bu kadar acımasız zorluklara, işkencelere tahammül eden bir hareket, bütün önemli sorunlara, büyük cesaretle yaklaşım gösterebilir. Zaten, en özgün yanlarımızdan birisi de budur. Madem bu kadar çekiyoruz, madem bu kadar zorluklara katlanıyoruz, o halde her şeyin en iyisini söyleyeceğiz, en özgür tutuma ulaşacağız. Bu kadar hayatını adamışlara, bu kadar tarihi şahadetlere -buna kadın da girmiştir- verebileceğimiz en iyi cevap, en özgürlükçü ifade ve de uygulama tarzına kavuşmaktır. Bu, geliştirmeye çalıştığımız yaşama saygının bir gereğidir. Bize dir- görüyoruz ki, başkalarının topraklarını işgal etmek kadar, insanlarını ve tabii ki kadını da köleleştiriyorlar. Halihazırda halen etkilendiğiniz dünya, oluşan kişilik bunun sonucudur. Kadının bir meta konusu haline getirilmesinde Türklerin Ortadoğu'ya yayılmasının çok ciddi bir rolü vardır. Hatta denilebilir ki, Türk feodalleşmesi, köleleştirmeye Araplardan daha fazla yol açmıştır. Bugün köleliği bu kadar derinliğine yaşayan Ortadoğu halkları Türk işgali ve istilasının bundaki payını çok iyi değerlendirmek zorundadırlar. Bu kadar düşürülmüş halk ve düşürülmüş kadının tarihinde ve günümüzdeki somutunda, Türk egemenlik sisteminin ilişki ve yaşam sistemi belirleyici bir etkiye sahiptir. Araplar da şüphesiz kadını kapatmıştır.

Ben, Hz. Muhammed'in gerçek anlayışı ve uygulamasının ne olduğu konusunda çok iddialı konuşacak değilim ama, bir tutum olarak, özellikle de günümüze kadar Ortadoğu'yu etkilemiş bir kişilik olarak dikkate

yeniçerisine karşı, "Özgürlüğüm var" ya da, "Sana karşı biraz kendimi savunmam lazım" demek mümkün olmuyor. Prensler bile derhal köleleştirilip, sorgusuz sualsiz evlere kapatılıyorlar.

Bu gelenek, sık sık Kürt toplumu üzerinde de uygulanır. Şimdi siz kendinizi biraz özgürlük ya da gönül, irade sahibi olarak görebilirsiniz. Ama bu biraz kendini yanıltmadır. Ulusal düzeydeki imhayı, talanı gözönüne getirdiğinizde, özgürlüğünüzün boyutunun ne kadar olduğunu anlarsınız. Altında bu uygulamalar vardır. Gerçekten bizim kişilikler, Osmanlı döneminde yoğrulmuş kişiliklerdir. Aileden miras kalmıştır bu kişilikler; özgür olmadığı gibi, çok silik ve kölemsidir. Kemalizm de kesinlikle bu geleneğin en barbar sürdürücülerindendir. M. Kemal bütün anlayış ve uygulamasını, bu geleneği sürdürmede gösterir. Kadın konusunda da böyledir. Burada özgürlük yoktur. Kişilikleri kapatma, dillerini kesme durumu yaşanmaktadır. "Kadınlaştırılmış bir halkız" derken, bundan bahsetmek istiyoruz. Kesinlikle basite almayalım; kadınlaştırılmış bir halk olmak, kadınlaşmış olmak nedir? Bu çok önemli.

Size Osmanlı sultanlarının bazı geleneklerini daha hatırlatmakta yarar olabilir. Fatih'ten bir-iki örnek vereyim. Çünkü, imparatorluğun kurucusu ve temel damgasını vuran kişiliktir. Fatih, işgal ettiği yerlerde sadece kadınları kapatma biçiminde bir uygulamanın sahibi değil, -ki bu bir Osmanlı zihniyetidir- aynı zamanda erkek çocuklarını da kapatıyor. Örneğin Fatih'in, Bizans'ın çok güçlü, hatta o aristokrat geleneğin en önde gelen bir ailesinin çocuğu olan bir prensi sarayına kapatması olayı vardır. Bu aileyi kendisi için bir rakip görmesi ya da o geleneğin ilerde başına bela olabileceği düşüncesi veya bir egemenlik, iktidar olma hırsı ile bunu yapmış olabilir. Bu o kadar önemli değil. Sonuçta bir prensi -ki bilirsiniz, prensler çok erkeğimsi ve çok da gururludurlar- sarayına kapatması ve onu eşcinsellik pozisyonuna sokması söz konusudur. Bu önemlidir. Yine bir Bizans asilzadesinden iki erkek çocuğunu istemesi olayı vardır. "Çocuklarını bana yollayacaksın" diyor. Bizans asilzadesi, "Her şeyimi veririm, ama bu erkek çocuklarımı vermem" demesine rağmen, zorla getirtiyor. Sanırım adamın da boynunu vurduruyor. Çok vahşi bir uygulama! Tabii, sultan böyle yaparsa, sultanın paşaları bu işi kat be kat yaparlar. İşte bildiğimiz, Balkanlar'daki halkların, özellikle Yunan halkının düşürülmüşlüğü biraz böyle sağlanıyor. Çok ilginç bir hakaret ve düşürme biçimi! Şimdi size sembolik gibi görünse de, halkları böyle kadınlaştırma durumları var.

Osmanlı iktidar süreci fecidir aslında. Osmanlı iktidar sürecinin ne kadar vahşi olduğunu anlamak açısından bir sultanın 18 tane taht adayı şehzadeyi boğdurduğunu belirtelim. Böylece sultan iktidarını sağlama alıyor. Şehzadeleri kafeslere kapatıyor, sonra boğuyorlar ve bir de tören yapıp gömüyorlar. Aslında bu çok yaygın bir uygulama oluyor. Bu da vahşi bir uygulama. Sultan, saray böyle olursa, taban kimbilir ne yapar!

Türkiye'de sözümona tarih öğreniyoruz, ancak yeni yeni anlamaya başlıyoruz ki, gerçekler çok farklı: İnsanları şeref-haysiyetten düşürmek, insanları en aşağılık duruma düşürmek, en çok başvurdukları bir yöntem oluyor. İnsan anlamakta bile zorluk çekiyor. Bu ilişki, bu gelenek, iz bırakmaksızın birdenbire aşılamaz. Ayrıca ciddi bir özgürlük devrimi buraya dayatılmadan da sonuç alınamaz. M. Kemal'i gözönüne getirelim: Bir Osmanlı padişahından hiç farkı yoktur. İktidarını geliştirirken, -ki bu çok önemli, çünkü bunlar iktidar süreçlerinde ortaya çıkıyor- daha da zalimane bir uygulama içinde olduğunu anlıyoruz. Şehzadelere ne yapılmışsa, tipik olarak, kendi yakın iktidar ortaklarına karşı aynısını yapmıştır. İttihat-ı Terakki'nin kadrolarından korkuyor ve sebepsiz yere önemli bir kısmını imha ediyor. Mahalli otoriteler vardır, "gericilik" adı altında hepsini imha ediyor; yine komünistleri imha ediyor. Burada ölçü milliyetçilik filan değil, çünkü ittihatçılar da milliyetçi. Sultanlık aslında bunları biraz da padişahlık kültürünün sonucu olarak yapıyor. Bir de kadınlara yaklaşımı vardır. Geçenlerde Macaristanlı ünlü bir artist olan Zsa Zsa Gabor'un bir açıklaması vardı basında. Dönek komünistlerden Burhan Belge ile evli olduğu yıllarda M. Kemal'le bir masada içki içerken, M. Kemal kadının kocasına, "Burhan Bey, bu akşam eşini ben eve götüreyim" diyor. Sözümona Burhan Bey de, "Hayır" diyor. Kadının deyişine göre, M. Kemal'in bu sözü bir tebligattır, bir talimattır. Yani mutlaka yerine getirilmesi gerekir. Emir yerine getirilmiş mi, getirilmemiş mi, bu o kadar önemli değil. Fakat burada Osmanlıdan daha kötü bir geleneğin cumhuriyet döneminde, bizzat Çankaya köşkünde geliştirildiğini söyleyebiliriz. Burada sistemli ve karşıdakini düşürme ve darbelemede kötü bir biçimde kullanma yaşanıyor. Bu anlamda, M. Kemal'in de kesin bir Osmanlı sultanlık geleneğinin devam ettiricisi olduğu söylenebilir.

Kadına özgürlük şansı vermeden, topluma özgürlük şansı vermenin fazla düşünülemeyeceği açıktır. Bu anlamda M. Kemal'in komünistlere nasıl hunharca bir katliamı dayattığı ve bir avuç komünisti nasıl oyuna getirip boğduğunu biliyoruz. Yine birçok müslüman topluluğu nasıl katlettiği, yani önünde biraz engel olanları nasıl vahşiyane bastırdığı cumhuriyet tarihinde yaşanan olaylardır. İşte Şeyh Sait örneği. Kaldı ki, kendi yol arkadaşlarını iktidar alternatifi gördüğü için, hepsini tasfiye ediyor. Bunlar arasında birçok paşa ve ittihatçı da vardır. Sonuç: Tek sultan!

Türkiye Cumhuriyeti'ni, toplumunu ve bu arada kadını şekillendiren M. Kemal'dir. Tabii onun da dayandığı bir Osmanlı paşası var. Sultan Vahdettin'den izin alıyor. Yani bu geleneğin içinde yetişmiş, güç kazanmış bir kişiliktir. Şimdi onun bir fakir çocuğu olduğu söyleniyor. Herhalde savaşarak, mücadele ederek M. Kemal olmadı. Daha ilkokuldayken, sultanlık mektebine alınıyor, harp okulunu okuyor, ordusunda yetişiyor, güç kazanıyor. Nedir yürüttüğü savaşlar? Feodal ve emperyalist savaşlardır. Bu ortamda yetişiyor, büyüyor ve yaşıyor. O temelde Anadolu'ya geliyor ve sözümona adına "kurtuluş hareketi", "cumhuriyet" denilse de, esas itibarıyla eskiyi aratmayan bir diktatörlüğün kurucusu oluyor.

İşte biliniyor ki, oluşumunuzda en temel etkiyi yaratan bu kurumdur. Oradan gıdanızı aldınız hepiniz. Bu temelde mesela biz Kürtler söz konusu olduğumuzda, bir kadından daha beter konuma sokulmadık mı? Geçmiş Kürt isyanlarının başına getirilenlere bakalım; hiç de sultanların uygulamalarından farklı değildir. Hatta bazı örnekler vereyim: Dersim'de isyan bastırılırken veya kendi deyişleriyle "vahşiler" bastırılırken, o Türk subaylarının bir kadın yaklaşımı var. Aslında bu konuda da birçok gerçek örtbas edilmiştir. Yeniçeriler İstanbul'u talan ederken, nasıl kadınlara, kızlara zorla el koyuyorlarsa, Türk subaylarında da benzer bir yaklaşım vardır. Tabii ki Dersim'de de yüzyıllardan beri, hem kadın özgürlüğü hem de aşiretlerin özgürlüğü itibarıyla belli gelenekler hala yaşıyor. Bütün Osmanlı sultanlarına, biraz da alevi gelenek olduğu için baştan beri teslim olmama, belli ölçüde özgürlük onurunu koruma durumu var. Bu Türk subayları -ki bunlar Osmanlı geleneğini yaşayan, yeniçeri gibi adamlardır- sorgusuz, sualsiz kadınlara el koymaya çalışıyorlar. Erkekler tasfiye edildikten sonra, kadınları da Bizans kızları gibi yapmak istiyorlar ve sonuçta kadınların büyük bir kısmı kendini uçurumdan atıyor. Bu önemli bir nokta. Bu uçurumdan atış meselesi, bence köleleştirilmenin çok aşağılatıcı, insanlık dışına çıkartıcı biçimiyle irtibatlandırılabilir. Adam öyle bir ilişki dayatıyor ki, o an kendilerini uçurumdan atmayı tercih ediyorlar. Bu önemli. Yani normal bir ilişki yok. Aslında iktidar sahibidir, para sahibidir, biraz daha insani yaklaşırsa belki çekebilir. Nitekim şimdi rahatlıkla çekebiliyorlar. Ama o zaman tam talancı ve elkoyma tarzında, yani çok aşağılık bir şekilde, karşısındaki insan mıdır, hayvan mıdır ayrımı yapmadan yaklaştığı için sonuçta bildiğimiz gibi çok acıklı öyküler ortaya çıkmıştır. Bu bir biçimdir. Ardından bir Dersim'de ne yapıldı? Beşikten tekrar bir yeniçerileşme çok zalimane bir şekilde uygulandı. Tarihle bağını bıçakla keser gibi kesme ve bu temelde Kürdistan'da yeni bir tür yaratma girişimi başlatıldı. Bunu unutmayın. Siz böyle bir uygulamanın sonucusunuz. Yaşamınızda yeni kişiliğin şekillenmesinde bu katliam kadar, ondan sonraki "beyaz terör" dediğimiz, "Türkleştirme" dediğimiz olayın da belirleyici bir etkisi var. Çok sistemli bir uygulama altında, temel insan onuru ve özgürlüğünden kopuk büyütüldünüz. Şeref, haysiyet diye bir şey bırakılmadı; çünkü bunu korumak isteyenler uçurumluk oldu.

Şimdi bazı arkadaşlarımız edebiyatçılık taslıyorlar. Hatta Dersimli bazı arkadaşlar çok şairane, çok edebiyatçı kesiliyorlar. Onlara ben şunu sormak istiyorum: Yüzlerce örneği olan ve çoğunun belleğinde hala yaşayan bu uçurum gerçeği nasıl ortaya çıktı? Bu şair olanlar, çok edebiyat yapanlar, bunun edebiyatını niye yapmıyorlar? Çoğu onların çocukları sayılır. Bu büyük bir çelişki aslında. Ve şimdi duyduğum kadarıyla Dersim somutunda, kadın-erkek ilişkilerinde en yoz bir durum yaşanıyor. Sanki yapılan onlara yapılmamış, sanki daha dün o kendini uçurumdan atanlar onların ana-babaları, dedeleri-nineleri değilmiş gibi, kemalizme taş çıkarırcasına bir yaşamı esas alıyorlar. Şimdi bizi bu yaşamı eleştirdiğimizde sözümona, "Apo Dersimlilerin kökünü kurutacakmış" diyorlar. Aslında bunu söyleyen, kemalizmin iğdiş ettiği tiplerdir. Biz Dersim'in intikamı peşinde yürürken, kemalizme bin defa teslim olmuş, alçak, düşkünleşmiş bu tip, bu tür sözleri sarfediyor. Aslında bunlar şeklen Dersimlidir. Boyları, posları Dersim'i biraz hatırlatır, ama özde en aşağılık, Fatih Sultan Mehmet'in sarayına kapatılmış, iğdiş edilmiş tiplerdir. Birgün bunların yakasını iyi tutmak gerekir.

Biliyorsunuz, Osmanlı saraylarında bir içoğlan beyi vardır. Bunun bütün görevi erkekleri iğdiş etmek, yani iktidardan etmektir. Tabii bu kaba biçimiyledir. Bir de kültür, kişilik, yani bir bütün olarak iğdiş edilmiş toplum olayı var. İşte bu durum Dersim'de oldukça yaratılmaya çalışılıyor. Şimdi birisi size bir küfür etse, bir tokat atsa buna fazla gelmemenizi gözönüne getirin ve bir de bu Dersim'deki uygulamanın derecesini. Nasıl olur? Bir gafletten de öteye bir ihanet işte böyle gelişiyor. Bana normal gelmiyor. Yani ben, işyanda her şey iyi yapıldı, iyi düşünüldü demiyorum. Fakat onun böyle unutuluşunun ve ona oldukça inkar temelinde bir yaklaşımın saygıdeğer bir yaşam olduğuna inanmıyorum. Zaten, bu nedenle tepki duyuyorum, tavır geliştiriyorum.

PKK'nin Dersim somutuna girişi veya bir bütün olarak Kürdistan somutuna girişi, böylesine bir tarih anlayışına dayanır. Amacımız, Dersim'e zorla dayatılan iğdişleşmeyi açığa çıkarmaktır. Halen de bu iğdişleşmenin etkisinde olanlar ikide bir karşımıza çıkıyorlar. En çok muhalefet eden, en çok bölüp parçalayan budur. Neden? Parti kişiliğine gelmeme neden? Sana düşmanın yaptığı belli, daha o kemik yığınları Munzur kıyılarında, mağaralarda duruyor. O zaman sen Ankara'da, İstanbul'da, Avrupa'da ne geziyorsun? Dün basında okudum, ayrıca radyo da söyledi biliyorsunuz, SHP içinde PKK'nin veya ulusal kurtuluşumuzun yön verdiği, özel savaşa ve bunun en önemli kurumlarından biri olan Olağanüstü Hal'e karşı çıkma tavrı tartışılıyor. Bir grup milletvekili kaldırılmasından yana tavır geliştirirken, iki tane Dersimli ise bu tavra karşı çıkıyor. "Olağanüstü Hal'in kaldırılmaması gerekir" diyor. Bunlar o çok geveze ve çok ukala olan Kamer Genç ve Mehmet Moğultay'dır. Sözde bunlar meclisin en demokrat üyeleri. Bunlar Olağanüstü Hal'in, özel savaşın neden kalması gerektiğine önderlik ederek, bir grubu ikna etmeye, bastırmaya çalışıyorlar.

Nereye bakarsanız bakın. Avrupa'da, Avrupa yaşantısına en balıklamasına dalan bu kesimlerdir. Bizim saflarımızda bazı kişilikler vardı; sırf bu ilişki yüzünden, yani o kemalist kültürü en yaygın yaşadıklarından dolayı örgütümüzü tasfiye etme çabasında en ileri rolü oynadılar. Bir kadın meselesi tutturdular, bir yaşam meselesi tutturdular, ne ahlaki değer, ne bir örgüt değeri ve ne de bir direniş değeri bıraktılar. Ve halen de Dersim'e rolünü oynatamamanın nedeni bu kişiliklerle bağlantılıdır. Tabii ki kemalizm, bu alana böyle vurup katlederken ve daha sonra düşürürken, elbette bize yansıyan yapıdan da bu tipler çıkacaktır.

Sonuç itibarıyla, birçok vahşi yöntemlere karşı, gerçekten o yüzyılların içinde zaptedilemeyen bir özgürlük var, onur var; bu kesindir. Ona saldırıldığında bir çırpıda kendini Munzur'lara, uçurumlara terkeden kızlarımızı, insanlarımızı gözönüne getirdiğimizde, tarihe yeniden bakmak, onun ardından getirilen iğdişleşmeyi iyi görmek, kabul edilmesi gerekenle reddedilmesi gerekenin ne olduğunu iyi belirlemek çok yaşamsaldır. Bu, aynı zamanda özgürlüğün, onurun elde edilmesinin de ilk adımıdır. Bu genelleştirilmiştir diyorum.

Şimdi de karşımıza Batman getirildi. Çok ilginçtir, bir provokasyon dolayısıyla biraz daha ilgilenme gereği duyduk. Polis bu alanda uygun kızları düşürüyor, her türlü aşağılık yaşamdan geçirdikten sonra saflarımıza gönderiyor. Ki bugün bile haber aldık, bu biçimde bazı ilişkiler gönderilmiş. M. Şener provokatörünün burada bile işi gücü düşürmeyi yürütme olmuştur. Dersim'deki provokasyonu, Batman'daki provokasyonu dokuyan tezgah aynısı: MİT, Özel Savaş Dairesi. Orada öyle yürütmüş, burada böyle yürütüyor. Fakir-fukara, çoğu düşürülmüş. Zaten ipin ucu elinde. Bu erkekleri, o kızları düşürüyor, her türlü yaşam içine sokuyor. Ardından hastalık yayma merkezleri gibi, dağıtma merkezleri gibi her tarafa, bütün birimlerimize yolluyor. Zor bela bunların yıkımını durdurmaya çalışıyoruz. Buraya bile yolladılar. Provokatör ve bazıları da o alandan buraya geldiler. Provokatördeki yıkım gücünü, dağıtma gücünü, en değme düşman ordusunun gösteremeyeceğini de gördüm. Kadına nasıl yaklaştığını ve bir de bizim yaklaşımımıza nasıl sarıldığını gördüm.

Tabii ki biz, ilişkilere sizin baktığınız gibi bakmayız. Biraz daha derin bir biçimde elimizden geldiği kadar, gücümüz ölçüsünde ilişkileri geliştirmeye çalışırız. Bazı ahmak kızların bir dakikada nasıl bir arkadaşın birden tam kölesi olduğu bilinir. Bunu, kemalizm dolaylı olarak saflarda nasıl tahribat yaratır, bir provokatör nasıl saflarda olumsuzlukları geliştirir, bunun örnek gösterilmesi açısından söylüyorum. Bu kadar körcesine bağlanan birine, bu kadar köleleşen birine elbette her şey yapılabilir. Bir despot bu tavırlara yol açıyor. Böylesi kızlar, duygularını, kişiliğini böyle düşürdükten sonra yücelemezler. Bir daha kendilerine de gelemezler. Özellikle zindandaki yoldaşlar bunu daha iyi bilirler. Provokatör orada bunu yaratmış. Zaten sizler de biliyorsunuz, çok namussuzca, çok ikiyüzlüce, çok bastırmacı, en direnişçi -kadın olsun, erkek olsun- değerlerimizi nasıl yere serdiğini. Bu, değerlendirmelerde de vardır. Bu, kemalizmin PKK'den intikam alışıdır. PKK'den ve PKK'nin devrimci militan yetiştirmesinden, özgür kadın yetiştirmesinden intikam alışıdır. Ve gerçekten bu çok bilinçli bir plandır.

Şimdi benim de bizzat yaşadığım gerçekler var. Gerek militanlaşmada, gerekse kadın özgürleşmesinde kolay kolay kendini düşürmeme ve yürüyebilir, savaşabilir bir konumda tutmak açısından, sıcak savaşım cephesinden çok daha fazla taktikçi davranabilen bir konumda tutma gereğini duydum. Yani bir erkek olarak, daha okul çağlarından beri bu ilişkilere karşı hassaslığım vardı. Tabii süreç içerisinde bu daha da gelişti. Şu kemalist "modernizmin" uygarlık anlayışının yavaş yavaş yarattığı ilişkiler, okul okudukça daha fazla kendini dayatır. Biliyorsunuz, genelde Kürtlüğü küçümseme yaşanır. Mesela benim ilk izlenimim şu oldu: "Allah kahretsin, nasıl Kürt aileden dünyaya gelmişim." Daha ilkokuldayken şunun için herhalde oluşuyor: "Kürtlükten damgayı yediğim için benim önüm tıkalı." Sizin duygularınız nasıl gelişiyor, bilemem. Yani, "Keşke Kürtlük olmasaydı; acaba benim kökenimde Türklük yok mu, araştıralım" biçiminde bir izlenimim vardı. Böylece daha ilkokula girer girmez, Kürt kaybetmiş oldu. O zaman Türklüğe özenti duyacaksın, bunun için artık kukla ol, uşak ol, kılığını ve her şeyini değiştir, belki memur olabilirsin! Bunu gözlerimle gördüm. Yani bir Türk öğretmeni olmak için, kılıktan kılığa kendilerini nasıl sattıklarını, en yakın arkadaşlarımdan, çocukluk arkadaşlarımdan gördüm.

Biliyorsunuz biz o zaman da, buna karşı bir tavır geliştiriyorduk. Bir yandan bu tip tutumlar bizde gelişirken, bir tepki de gelişiyordu. O yılları hatırlıyorum yine. Çocuk fantazisi tabii. "Nasıl bir ordu komutanı olayım da, gizli bir düşmanla savaşayım" biçiminde bir yaklaşımım vardı. Asker olma tutkusu o zaman gelişti. Ben bir röportajda da belirtmiştim. Benim askeri okullara girme niyetim, iyi bir Türk subayı olmak için değildi. Sanırım bunda, güç merkezinin orduda yoğunlaşmasının etkisi olabilir. Kuşkusuz aklımızda o za-

man, "ideolojik-politik çalışmayla askeri güce ulaşırsın" düşüncesi yoktu. Yalnız karşımda güç sahibi olan ordu gerçeği, asker gerçeği var. Vurmak istiyorsan, güç sahibi olmak istiyorsan asker olacaksın! O zaman okulları var, okullarına gideceksin! Burada da, "Türk subayı gibi hareket edeyim" düşüncesinden ziyade, duygu planında veya psikolojik bir etkilenme biçiminde de olsa, askeri kişilik edinme istemi var. Yani asker, gücü ifade ediyor, öyleyse birşeyler yapmak için asker olacaksın! Bir isyancılık belirtisidir aslında. Hatta, "bu okullara giremeyeceğim" diye oldukça üzülmüştüm. En derin endişeli günlerimi o zaman yaşadım diyebilirim.

Çoğunuzun yöneldiği bir dünya vardı o zaman; biz de yöneliyorduk. Çok bunalım süreçlerinden de geçtik. Kendinizi yeniden yorumlamanız için, ayrıca asker oluyorsunuz, komutan oluyorsunuz ve özgür ilişkilerden bahsediyorsunuz, buna açıklık getirmek için söylüyorum. İşte kadın ilişkisi de bu aşamada kendisini gittikçe bize dayatıyor ve "yaklaşım nasıl olmalı" sorusuna yöneltiyordu. Feodal gelenekler içerisindeki kadını biz çevremizde, ailemizde gördük. Zaman zaman bunu sizlere anlattım. Bu ilişkileri yadırgamıştım o zaman; yani başlık düzeni altında, çok uzak alanlardan, hiç görmeden, tanımadan, gelip senin yakınlarını veya kız kardeşini böyle meta alır gibi almayı, ilk çırpıda böyle birdenbire alıp götürmelerini, tam özgürce bir tavırla olmasa da yadırgadım. Yani, "nasıl oluyor bu iş, birdenbire hiç tanımadan kızı aldı gitti" biçiminde bir yaklaşım, sınırlı da olsa, duygusal da olsa bir tepki, "böyle olmamalıydı" gibi bir endişe, izlenim vardı.

Kemalist "modern" yaklaşım daha değişik yansıyordu. Orada kadın veya kız kendisini daha değişik sunuyor. Bir defa zenginlik ölçüleri çok egemen. Çoğunuz bunu biliyorsunuz. Halen de öyle. Egemen sınıf, zengin sınıf ölçüleri bu konuda hala esastır. Biz bunu her zaman açıkça gördük. Mümkün mü o koşullarda bir kadın ilişkisine özgürlüğü dayatmak! O zamanki güç, yetkinlik durumumuz çok sınırlı ve ilişkiler boyutuna mutlak anlamda hakim olan, daha çok kemalist kültürü, kemalist zenginliği, gücü elinde bulunduranlar oluyor. Bu her iki cins -kadın ve erkek- açısından hiç farketmiyor ve gittikçe bir baskı biçiminde kendisini bize dayatıyordu. Böylece feodal değer yargılarına olduğu kadar, kemalist modern değer yargılarına da tepki gelişiyordu. Biliyorsunuz bu konuda kendimizi gittikçe bir savaşın içinde bulduk. Sanıyorum bu konularda benim yaptıklarım, biraz sizin yaptıklarınızdan ve yaşadıklarınızdan farklı. Artık bu alışkanlık mı oldu bende, oluşum özelliği ya da yetişme tarzı mı bilemiyorum. İşleri oldu-bittiye getirmeme, işler üzerinde çok derin ve endişe duyarak durma... Kolay başarı olmaz, ama yenilgiyi de kendime kolay kolay yedirmeme ve bunu çok iyi bir hesaplaşma biçimi olarak değerlendirme, bir yaklaşım tarzı oluyor. Genel güç meselesine -ekonomik, siyasi- yaklaşım kadar, kadın konusunda da bu tavrı böyle geliştirmeye çalışıyoruz.

Şunu gördüm bu süreçte: Bizim ilk grup çalışmalarına el attığımızda, düzen dahilindeyken, kadının yanına kemalist ölçüler temelinde yaklaşamayacağımı anladım. İstanbul'da, Ankara'da bulundum. Fakat yaklaşmaya ne gücüm, ne cesaretim, ne de eğilimim vardı. Sizler mesela, bence bu konuda kendinizi aşırı dayatabilirsiniz, kandırabilirsiniz. Benim bu yıllarda öyle değildi. Bir Diyarbakırlı arkadaşım vardı o zaman, hatırlıyorum. Oldukça belalı bir arkadaştı. Sağ mı, ölü mü, bilemiyorum. Bu bir mesele çıkardı Siyasal'da, duymayan kalmadı. Bir kız yüzünden her gün kavga ediyor, bazen bıçağını çekiyor, kıyamet koparıyordu. Bizim Kürdü, sürekli ben tutuyordum. Tutmaya çalışıyordum ama o her gün kendisini yiyip bitiriyordu. Bir de bu olayı gördüm. Dünyanın en rezil bir Kürt tavrı ortaya çıktı. Koptum ve korktum. "Aman ha, başa böyle bir bela gelmesin" diye kendimi kollamaya çalıştım. Fakat özellikle devrim sürecine girdiğimizde, bütün bunlar biraz daha çözüm istiyor tabii.

Özellikle bu genç arkadaşlara katkı sunabilmesi, konunun yüzeysel ve basit ele alınmaması açısından konuyu açmakta fayda var. O dönemde geliştirmek istediğimiz bazı ilişkiler vardı. Yaşadığımız bazı deneyler var. Şunu gördüm bu süreç içinde: Mevcut kadın düzeyi, mevcut kadın-erkek ilişkisiyle, toplumsal düzey -özellikle yarı kemalist, yarı feodal düzey- sanıldığından daha fazla bir siyasi düzeydir. Bu geneldir. Şimdi PKK, özgürlük hareketini başlatmış ve böylece birçok feodal, kemalist görüşü yıkmıştır. Bu ayrı mesele. Bu, savaşın doğurduğu bir sonuç, fakat veri düzeyi, PKK'nin daha yıkmadığı, karşısına almadığı düzey oldukça düşkündür. Dolayısıyla kişi, işe eğer doğru yaklaşmazsa ve kendini koyverirse, ya bir kemalist ağa olur ya da bir uşak olur. Bunun dışında bir seçeneğin olacağını sanmıyorum. Örneklerden size bahsediyorum. Yani kaba bir Kürt gibi dayatırsanız, rezil olursunuz. Kemalist ölçü bu konuda daha üstün. Onun modernizmi o feodal yaklaşımı aşar. Yani hukuku vardır, geleneği vardır, ahlakı vardır. Başarı şansı vermez. Bunun aslında Kürt kişiliği üzerinde daha da incelemeye değer etkileri var. Özellikle Kürt kişiliği kemalizmin etkilerinden bu kadar darbe yemişse, yine bu konuda feodal işbirlikçi sınıf bu kadar ulusal inkara gitmişse, bunda kaldı kemalist modernizmin ailekadın kurumuna yansıması çok ağırlıklı yere sahiptir. Her Kürt ağasının, her Kürt işbirlikçisinin bir eli ya Ankara'dadır ya da başka bir metropoldedir, oraya bağlanmıştır. Şimdi belki Avrupa'ya da bağlanmıştır. Bu çok yaygındır ve Kürt kadını bundan büyük darbe yemiştir. Kürt ağası, Kürt ileri geleni, eşrafı, kemalist ölçülere doğru kendisini ihanet temelinde, inkar temelinde dönüştürürken, kadın bir tekme daha yemiştir. Dolayısıyla hor görülme, daha dilsiz ve çözümsüz bırakılma gibi bir durumla derinliğine karşı karşıya kalmıştır. Bunu bir belirleme olarak söyledikten sonra parti ortamına girişte, "Normal düzenin verili ölçüleriyle mesafe almanın imkanı var mı?" sorusuna yanıt bulmak lazım.

Ben bazen sizlerin ölçülerine bakıyorum. Ya bilmeden bu verileri bize yansıtıyorsunuz ya da biraz bilinçli bir şekilde yapıyorsunuz. Halen o küçük-burjuva tutum dediğimiz, kendini partiye tam katmak yerine yüzeysel ya da hesaplı katmanın altında verili düzenin ölçüleri yatıyor. Erkek ve kız farketmiyor. Yani bir nevi verili düzen sizleri adeta üretmiş, yetiştirmiş ve salmış ortalığa. Belki size doğal bir yaşam gibi gelebilir ama geliş tarzınız feodal-işbirlikçi ve kemalist politikaların imbiğinden geçirilmiş; ya onun üstünde ya altında, ya uşağı-işbirlikçisi ya da efendisi olma biçiminde veya ikisinin içiçeliğini yaşayan bir pozisyonda olmaktadır. "Katılamadım, bunaldım, düşünemedim" anlayışı, kaynağını kesinlikle bu tarihi somut temelde buluyor. Ben kendi devrimcileşme sürecimde bunların hepsini çözümledim. İlişkilere bakıyorum -erkek veya kız- bir küçük-burjuva oluşum tarzı... Veya biraz bağları üst tabakaya dayanıyorsa, işbirlikçilere dayanıyorsa, daha farklı. Biri alık, her şeyden habersiz, Allah'ın zavallısı, diğeri ise kemalist bastırmacı gibidir. Dikkat edin, benim en büyük parti-içi savaşımım, bu yönlü dayatmalarınıza, tutum-davranışlara, altındaki kültüre, yaşam tarzınıza karşıdır. Buna karşı derinleşme, bu temelde bir tutum, pozisyon belirleme çok önemli ve bu bizde çok boyutlandı.

Çözümlemelerde epey açmıştım. Halen de düzeyi geliştirmeye çalışıyorum. Kadının durumunu iyi kavramaya çalışıyoruz. Yüzyıllardan beri düzenin, kadını böyle meta haline getirmenin bir aracı, bir biçimi olarak, nasıl politikada satmaya çalıştığını görüyorum. Umarım özgürleşme temelinde bu sorunu hallederiz. Birçoklarınızın yaşadığı ilişkilerden -tabii küçümsemek için söylemiyorum- oldukça çekiniyorum. Sözümona kocanın kadına, kadının kocaya dayattıklarını gözönüne getirdiğimde, başımı kesseler bir gün böyle yaşayamam diyorum. Bu nasıl erkektir, bu nasıl kadındır, birbirleriyle böyle yaşayabiliyorlar! Dolayısıyla ürkmemek elde değil. Bu bir anlayış. Ben "herkes böyle olsun" demiyorum. Denemeler aslında birçok gerçeği gösterir. Fakat bu konu da öyle denemeye gelecek bir konu değil. Dolayısıyla çoğunun tutukluğunu, birdenbire ihanete kadar gitmesini, konunun özgünlüğünden ötürü anlamak mümkündür. Bu konuda oldukça iyi niyetliyim. Ben hiçbir kıza, hiçbir kadına iradesi dışında bir dayatmada bulunamam, bunu söyleyeyim. Ne tür ilişki olursa olsun, o pozisyonu önemli oranda aştık. Yani geleneksel anlayışların etkisi altında, kendimi o bahsettiğim Kürt tavrı gibi anormal duruma ya da vurdulu-kırdılı duruma sokmak kadar, uşaklaştırma pozisyonuna yatırmayı da aştım aslında. Kaldı ki, başta da buna yönelik mücadele vardı.

Biliyorsunuz, duygular planındaki mücadele çok zor geçer. Fakat yine de bir mücadele, bir özgürlük mücadelesi gerekir. Yok duygularım, aşklarım büyükmüş, yok bilmem ilişkilerim şöyle kutsalmış, namus anlayışım şöyleymiş deseydim, ben bu çizgiyi bu aşamaya getiremezdim. Değil bu aşamaya getirmek, adını bile koyamazdım. Bu önemli. Yani başlarken, kadının özgürlüğüne anlam verelim dedik. Ve bu tutum içinde olmasaydık buna ulaşılamazdı. Bir Kürt namus anlayışına ucuzca bağlansaydım, daha baştan yitirmiştim. Hepinizi bağladıkları gibi beni de bağlamaya çalışmışlardı. Benim ailem oldukça zayıf, baba-ana otoritesi en zayıf olan bir ailedir. Denilebilir ki en az otorite altında büyüyen Kürt insanlarından biriyim. Aslında bu başlı-başına bir olaydır. Sonuçta ebeveynlerin etkisini fazla yaşamaktan kurtulduk. Bu bir özgürleşme adımıydı. Biz o konuda biraz şanslı sayılırız. Belki başıboş yetişmiş olabiliriz ama daha sonra kendimizi toparladığımızda, özlü iradeyle bazı pozisyonları sınırlı da olsa yakalamayı bildik. Dayatılmak istenilen ilişki, daha o zaman başarılı olsaydı, ben bu işlere daha lise çağındayken, o meslek okulunu bitirdiğimde adım atamazdım. Benim tutkularım, ihtiraslarım, amaçlarım, bizi büyük darboğazdan çekip kurtardı. Sanırım sizin halledemediğiniz odur. Bu darboğazda, bir yandan düzenin sundukları, biraz da klasik otoritenin üzerinizdeki hakimiyeti sanırım sizi önemli oranda baştan çıkardı. Baştan çıkardı derken, size bazı kayıpları verdirdi demek istiyorum. Bu araştırmaya değerdir veya partiye katılımınızı gerçekleştirirken bu önemli darboğazı yeniden gözden geçirmelisiniz. Mümkündür, çok şey yitirdiniz veya çok şeyi farkedemediniz. Fakat ikisi de sakat, sağlıklı değil, inkarcılık da doğru değil. Bu yaşamın fırtınalı, buhranlı bir anlamı vardır. Bunu duymamak, bir köle gibi alıkça karşısında vaziyet almak da doğru değil. Bu dönem fırtınalıdır, buhranlı dönemdir. Eğer o zaman yapamadıysanız, yeniden gözden geçirerek, hiç olmazsa şimdi bunu gerçekleştirin. Devrimci eğitimin yaptığı biraz da budur. Ben kendimi geleneksel otoritenin elinden zor kurtardım.

Bir de kandırırlar adamı. Halen peşimizde olanlar var. Kemalizmin de dayatmasıyla karşı karşıya kaldık. Partileşmeye adım atmadan önce de vardı. Fakat önemli olan partileşme sürecidir. Sınıflaşma olayı var PKK'de. Aslında çok direndiler PKK'leşmeye karşı. Biz gerçekten feodal ve kemalist ölçülere karşı oldukça direndik. Kimisi bizimle iki ay yürüdü, kimisi kölece yürüdü. İşte halen de ortaya çıktığı gibi neden gücü yetmez, neden kuramaz, neden inşa edemez, neden yönetemez, neden tedbirsiz dediğimiz tarzda yürür!.. Kimisi de bastırmacıdır, ağavaridir; onlar da yürüdü. Tabii biz hiçbirisine boyun eğmedik. Dikkat ederseniz bir önder güç olarak askeri, siyasi, ideolojik alanda güç var bende. Bugün Kürdistan'da sanıyorum en etkili konuma da gelmiş bulunuyoruz. Bu şunu daha iyi öğretiyor: Geçmiş örneklere baktığımızda, eğer kendimize dikkat etmezsek rahatlıkla bir sultanlaşma olayı içine girebiliriz.

Şimdi M. Kemal'i çok iyi görüyorum. Onunla karşı karşıya olmayı, kurnazlıklarını, alçaklıklarını yüzüne söylemeyi çok isterdim. İktidarlaşmış ama neye dayanarak? Bazıları "devrimci, kurtuluşçu" diyor. Bazı Türkiyeli arkadaşlarımız var, aslında kendi egemen otorite gücünün nasıl oluştuğunu biraz gözönüne getirmeliler. Bizi de uzun süre oyaladılar. Tabii ki kendileri de çok feci olarak bunun karşılığını devrimi geliştirememeyle ödediler. Biz şimdi daha iyi anlıyoruz ki, kemalist otorite anlayışı, Osmanlı otorite anlayışı, bizdeki ağa-otorite anlayışı, bizim otorite anlayışımızdan çok farklıdır. Bunun yanında parti içinde, bu geleneksel veya kemalist anlayışlı otorite dayatmaları da az çıkmadı. Bize yönelik olarak kopartılan fırtınalar, provokasyonlar, dayatmalar az değil. Yüzlercesi çıktı ortaya. Halen biraz serbest bıraksak, kaçta kaçınız neleri, nasıl dayatırsınız, belli değil. Bu bir sosyal savaşımdır aslında, yadırgamıyorum. Belki hakkınızdır, madem öyle yetişmişsiniz, öyle isteyeceksiniz. Fakat çaresizsiniz. Kemalizm dökülüyor, feodal kalıntılar dökülüyor. Yeni bir Atatürk çıkaramıyorsunuz, yeni bir Kürt ağası olamıyorsunuz. Tabii biz de boş durmadık.

Ben emekçiyim aynı zamanda. Ter karşılığında yaşamın ne anlama geldiğini bilirim. Ve yine bazı sosyalist değerler kadar, demokratik hak, emek değerleriyle de büyüdük. Bir küçük-burjuva veya feodal anlayışı bürokraside tırmanarak veya mülk edinerek güç elde etme gibi bir yolu tercih etmedim. Kendi emeğime dayanarak maddi-manevi güç kadar ideolojik, siyasi veya askeri gücü bizzat oluşturdum. Yani hiç kimse eline bir sopa bile alamaz iken, biz ulusal kurtuluş doğrultusunda bir tek fişek elde etmek için bile her şeyimizi ortaya koyduk. Tabii bunlar kolay elde edilmedi. İdeoloji oluşturmaktan politik ilişkiler geliştirmeye ve giderek bir güç haline gelmeye kadar yoğun bir çaba, bir çalışma temposu içine girdik. İşte sonuç bugün geldiğimiz düzeydir.

Bütün bunları bizi yanlış anlamamanız için söylüyorum. Bizim güç oluşturma tarzımız çok önemlidir. Bugün kemalizme ve feodalizme karşı ayaktaysak, bunun emekle bağlantılarını iyi görmek gerekir. İşte karşınızda! Dolayısıyla "şöyle özgürlük istiyordum, yetki istiyordum, otorite istiyordum" diyenler, birdenbire bizde komutan olanlar, "astığım astık, kestiğim kestik" diyenler, kurnazlık yapanlar, birçok şeye hakkı-yetkisi olmadığı halde el koyanlar bu gerçeklere dikkat etmelidirler.

Her zaman size söyledik, PKK'de önderlik gerçeğini bütün yönleriyle kavrayıp sonuç çıkarmalısınız. Dolayısıyla kadın konusunda da önderlik, kendini biraz daha iyi şekillendirmek durumunda. Bu nedenle halen, bugün kölelik düzenine karşı savaşı geliştirirken, kadının düşürülme gerçeğini de gözönüne getirerek bunu yürütüyoruz.

Kadın kendisini nasıl kazanır veya bir köle olarak kendisini nasıl düşürmeye çalışır? Bunu iyi görmek gerekiyor. Bunu kadın açısından söylerken, aynı durumu erkek açısından da ele almak mümkündür. Örneğin, bir erkek, bir kadın karşısında kendini nasıl ifade eder? Eğer bu erkek bir de Kürtse ve özellikle malını-mülkünü kaybetmiş, en son elinde karısı kalmışsa, onun için tek mülk, karısı olur. Bu mülk karşısında erkeğin nasıl mülk zihniyetli birisi olacağı açık. Yani her şeyini kaybetmiş, ne namus, ne şeref, ne toprak ve ne de özgürlük, hiçbir şeyi yok ve alabildiğine düşürülmüş. Dolayısıyla sahipleneceği, düşürülmüşlüğünün acısını çıkarırcasına üzerinde egemenlik kuracağı tek mülkü karısı oluyor. Ve böylece erkek, bir anda sözümona "avantajlı" bir kişilik olup çıkıyor! Bütün bunları küçümsemek için belirtmiyorum. Sadece bir gerçeği ifade etmeye çalışıyorum. Bu arada kendine edebiyatçıyım diyenlere bir kez daha seslenmek istiyorum. İncelemesini bilmiyorsunuz? Tarihten kopmuş, atomlarına kadar parçalanmış böylesi bir toplumsal gerçeklik var karşınızda. Bunun tarihsel, güncel boyutları var. Alın inceleyin!

Adam işsiz, eğitimsiz, okulsuz; var olan da yutuyor. Kemalizm bu konuda mutlak egemen. "Okula git yutul, iş iste ajanlaş" politikasını dayatıyor. Bu adam ne yapacak? Bu adam deli-divane olacak. İşte Kürt delisi dediğimiz olay böyle ortaya çıkar ve bir de kadın karşısında bunun bir pozisyonu, bir namus anlayışı vardır. Zaten ben baştan beri bu namus anlayışını ciddiye almadım. Böylesine namuslu olacağıma namussuz olsam daha yerindedir. Bir pozisyon da budur. Dolayısıyla Kürt erkeğinin de durumu bitiktir. Bu anlamda, sadece kadını ele almak yetmez diyorum.

Alt düzey söz konusu edildiğinde, kadın Kürt gerçeği açısından neyi ifade eder? Bizde kadın, düzen basamaklarında yürüme şansı olmayan, hissiz, feodal yargılarla dolu bir durumdadır. Ve yaşamı henüz tanımadan, 14-15 yaşında, bir erkeğe bağlanır. Dolayısıyla yaşamı tanımayan, ilişki nedir bilmeyen bir kız ne yapabilir? Burada bir kadın kişiliğinden bahsetmek zor. Gazetede okuduğum bir haberde, "Kadın da var!" sloganıyla kadınlar yürüyüş düzenleyecekmiş. Burada, ben diyorum ki kadın yoktur. Çankaya'da veya herhangi bir parkta belki var, fakat burada kadın yoktur. Zaten tarihte de, toplumda da yitirilmiştir. Bir eşya gibidir, kim alırsa onun elinde kalır. Yani siz özgürlük savaşçılarına bunu hatırlatırken, şunu sormak istiyorum: Nasıl oluyor? Kimin parası, biraz kuvveti varsa, kadını bir eşya gibi satın aldığı bu ilişkiye ne ad vereceğiz? Çoğunuz bu ilişkiyi böyle kabul ediyorsunuz. Çok tehlikeli. Benim bir savaşımım da bu ilişkiyi normal bir ilişki olarak görmemek oldu. Belki çoğunuz, "örf-adet" diyerek bu ilişkiyi kabullenmiş ve belki böyle yaşamışsınız. Fakat bu ilişki, en aşağılık durumdan başka bir şey değil. Toplumdan kopuş, geleneklerden kopuş, biraz da bu nedenle oldu. "Daha bir üst tabakaya çıkalım ya da o yarı-kemalist, yarı küçük-burjuva kişilere özenelim" biçiminde bir yaklaşıma bu nedenle girmedik. Bugün biraz yaygın bir kesim buna giriyor. Örneğin, Batman'ı ele aldık. Petrol etrafında zenginleşme var ve bahsettiğim bu ilişkiyi kuran oldukça yaygın. Öğrencisiniz, biraz düzenle temasa geçme imkanınız var, tam bir buhran ve fırtınalı döneme girdiniz sanırım. Şimdi bu konuda sizi korumak, sizi özgürlüğe çekmek sanıldığından daha zordur. Belki açık düşmanı hizaya getirebiliriz, ama bu çapraşık, oldukça itilmiş durumlardan sizi çekip kurtarmak çok daha zor. Tam bir buhran durumundan bahsedebiliriz.

Zaman zaman PKK içinde bu sorun kendini nasıl dışa vuruyor? PKK'nin bazı oluşum özellikleri var. Yadırgamamalısınız. Derdimiz sizleri ilişki yoksunu kılmak değil. Özellikle cinsel ilişki, biliyorsunuz çok güçlü bir güdüdür. Hatta birçoğu bunun ideolojiden, politikadan daha güçlü olduğunu söyler. Fakat bu tamamen düşürmeye götürüyorsa, bu tamamen her şeyin elimizden alınmasına götürüyorsa, cinselliğin de fazla bir anlam ifade etmeyeceğini bilmeliyiz. Böyle bir cinsellik her şeyi götürür. Vatandan götürüyor, özgürlükten götürüyor ve onurdan götürüyor. Ayrıca bu ilişkinin basit bir tatminden öteye hiçbir sosyal değeri de yoktur. Sadece siyasal düşürme, vatanseverlik ya da benzeri soylu, yüce değerlerden koparma değil, sosyal yönden de tam bir bunalım içine sokuyorsa, bu cinsellik üzerinde çok durmak gerekir. Eğer bu Kürt ilişkisiyse, Kürt ilişkisinin çözümlenmesiyse, söylenecek daha çok şey var. Kendi tecrübelerimle ben bunu söylüyorum. Biliyorsunuz Kürt çözümlemesini, ilişki biçimini benden daha kapsamlı, derin yapan yoktur. Dağıtma kadar, yeniden birleştiren yok. Dikkate almalısınız. Halen bir ameliyatla uğraşıyorum. Derdim, sizi sıkıntıya sokmak değil. Ben hemen şunu da söyleyeyim: Kişi olarak kadın-erkek ilişkisine kapalı değilim. Aksine kadın-erkek ilişkisi boyutunda, kendini en kapsamlı veren kişiyim. Geleneksel ahlaki yaklaşımlara hiç kimse bizim kadar cesaretli karşı koymadı. Yine kemalist yaklaşımlara karşı koymada bizim kadar çaba harcayan olmadı. Lakin halen uğraşıyoruz. Belki siz çok daha değişik beklentiler, tutumlar içinde olabilirsiniz, ama ben halen bu işlerin çözümlenmesine, organizesine ve kurumlaşmasına en başta gelen bir yer veriyorum. Nedensiz değil.

Mevcut toplumun içinde kimin parası, gücü çoksa, anlayışı çevresinde her şeyi yapar. Bugün adeta bütün aileler kendini satıyor. Toplumsal düşürülüşün 12 Eylül'de hangi düzeye vardığını biliyorsunuz. Fuhuş, mülk edinme, kadının kırk türlü alınış-satılış meselesi; bütün bunlar 12 Eylül'de oldukça yaygınlaştı. Ama diyelim ki, onlar direkt dışımızda ve bizi fazla ilgilendirmiyor. Lakin bizim parti içinde bir yeniden oluşturma, yeniden kurumlaştırma gibi görevlerimiz var. Ve sizi parti terbiyesi içine almışız. Partinin kişilik ölçülerine sizi katma gibi bir görevimiz de var. Siz PKK diye bir olayın içine geliyorsunuz. Bu, gerçekten, varlığını -ki en değerli varlığı yaşamdır- ortaya koyarak gerçekleşen bir katılımdır. Dolayısıyla bu katılıma en yüce, en kapsamlı yaklaşımı göstermek de benim görevimdir. Dikkat edin, geliş tarzınızla her türlü çıkar ilişkisini, mülk ilişkisini ve yaşam ilişkisini bir tarafa bırakıyorsunuz. "PKK'nin temel kurtuluş değerleri vardır, ben ona kendimi adamaya geldim" diyorsunuz ve bu tartışma götürmez. Kutsaldır, yücedir, esas almak gerekir. İşte bunu işlemeye çalışıyoruz. İlk söz verme, ilk katılım niyetini belirleme yetmiyor. Bunun ilişki ağını çözmek, yeniden kurumlaşmasına çalışmak büyük ustalık ve yaratıcılık istiyor.

Bazı eleştiriler var bize. "PKK kadın-erkek ilişkilerini nereye götürmek istiyor, PKK evliliklere şöyle karşıymış" biçiminde. Bunlar dıştan yapılan değerlendirmeler. Çok kısa da olsa tarihi açtığımızda çok dehşetli gelişmeler olduğunu görürüz. Yine mevcut sosyal durumu gözönüne getirdiğimizde, işlerin ne kadar bunalımlı olduğunu görüyoruz. Bizim kolay çözüm dayatmamız ne kadar gerçekçidir? Ben halen şunun doğru olduğu kanısını taşıyorum: Parti içinde erkek, karşısındaki kadın gerçeğine doğru yaklaşmadıkça, doğru çözmedikçe, yeniden yeniden özgürleştirmedikçe hiçbir ilişkiye girmese daha iyi olur. Sevgiymiş, duygularmış ve evlilikmiş, bütün bunlar başını sadece belaya sokar. Bir kız, beynine ve yüreğine külçe gibi inebilen bir olayla karşı karşıya olduğunu bilmeden, özgür yaklaşımı, eşit yaklaşımı geliştiremez. Bırakalım bunları, duyguyu, düşünceyi, mantığı yerle bir eden bir erkek ilişki sistemiyle -ki tarihi anlatırken erkeğin nasıl şekillendiğini açıkladım- karşı karşıya olduğunu bilmeden, çözmeden ve mümkünse onu eşitlik, özgürlük konumuna çekmeden hangi ilişkiyi kurabilir? Kursa da sonuçlarına katlanabilir mi? Tabii kendini yitirmeden, özgürlük ve eşitliği esas alırsa! Osmanlı erkeği, kemalist erkek ya da Kürt ağası taş gibi adamdır. Ne laftan anlar, ne sözden, ne mantıktan, ne eşitlik ve ne de özgürlükten. Kendine göre bir namus anlayışı, egemenlik anlayışı vardır. Sorgusuz, sualsiz karşıdakini kadınlaştırmak ister.

Gerçek bu. Bunu ben yaratmadım. Tarih bunu böyle söylüyor. Güncellik bu temelde kurulmuştur. İsterseniz deneyin. Sonuçlarına katlanmak şartıyla. Partiyi uğraştırmadan, bizi uğraştırmadan istediğiniz türden ilişkiyi yaşayın. Savaşı boşa çıkarmasın, özgürlüğü, hatta kendi kişiliğinizi rezil etmesin, ben her türlü ilişkinizi alkışlayayım.

Yücelik istemek, sizler için özgürlük istemek kötü bir şey değil. Erkek yontulsun, kadın köleliği aşsın diyoruz. Bunlar ne kadar sağlanıyor? Şimdi, "Biz birbirimize göz kırptık, aklımızı çeldik" demekle iş bitmiyor. Geleneksel veya mevcut yaklaşımların düzeyi bu kadar yüzeyseldir. Şunu söyleyeyim: Benim bir özgürlük savaşçısı olarak kadınla ilgilenmeme gibi bir durumum yok. Bizim tavrımız büyük özgürlükçü tavırdır. Kürt kadını bizden hep güç alarak tarih sahnesine çıkmıştır. Dili çözülmüştür. Belki de Ortadoğu'da hiçbir hareketin, hiçbir halkın gerçekliğinde ortaya çıkmayacak düzeyde dağlara kadar kendini vurmuştur. Yine sizlerin buralarda olmanız kesinlikle bizim tavrımızla ilgilidir. Bizim gücümüz olmasaydı, çok iyi bilirsiniz ki evlerinizden dışarı adım dahi atamazdınız. Ama yine de şunu söylüyorum: Acaba çok şey halledildi mi? Fakat ortaya çıkan örnekler, bu konuda yüzeysel olmamak gerektiğini, böyle duygularmış, çok yüzeysel bazı ilişkilerle birbirini idare etmeymiş, bunun PKK'nin kurtuluş çizgisinde, özgürlük çizgisinde fazla sonuç alamayacağını gösteriyor.

Belki bazılarınız sıkılırsınız veya "bize bu kadar da yapılır mı" dersiniz. Ben kendimi hergün tartışmaya açıyorum. Öyle bir ilişki ki, dikkat etmesem en büyük hırsızlığın ve ikiyüzlülüğün, kandırmacanın olabileceği bir saha haline gelebilir. Bu sahanın öyle kullanılması da gerçekten çok kötü. Bu saha gerçekten en sağlam yaklaşımları, hem düşünce hem duygu düzeyinde gerektirir. Bunsuz bir ilişki olmaz, yaşam olmaz. Fakat kadın bir köle gibi kendini sunmaya, erkek bir despot gibi kendini dayatmaya hazır. Şimdi ben bir özgürlük savaşçısı olarak nasıl onay vereceğim bu ilişkilere? Yani Hz. Muhammed gibi yapabilir miyiz? Fatih gibi yapabilir miyiz? M. Kemal gibi yapabilir miyiz? Osmanlı yeniçeri ağası gibi yapabilir miyiz? Kürt ağası gibi yapabilir miyiz? Bu bunalım tipi, o Dersim, Batman veya küçük-burjuva tipi gibi yapabilir miyiz?

Özgürlük genelde zor bir olaydır. Özgürlüğün yüceliğinden bahsedilir. Yücelik de zorla çok yakından bağlantılıdır. Eğer bin yıllık böyle düşürülme varsa, her türlü düşürülen biçimde bir yaşamı bu sahada yaşamışsa, ben nasıl bir günde veya PKK tarihinde, hem de hiç suyasabuna dokunmadan herkesin rahatlıkla yaşayabileceği bir düzeni oluşturayım? Diğerleri gibi yapabiliriz. Doğru mudur? Yani işin büyüklüğü biraz da şurada: Bu yaşa geldik ve elimizde muazzam güç de var, fakat onu kullanma tarzımıza bakın! Bizim parti saflarında bazı otorite odaklarına bakalım, ne yapıyorlar? Emri altındaki bir gücü, bir kadını nasıl kullanıyor? Bırak nasıl kullanması gerektiğini, Kürt kadını kendisini nasıl kullanmaya çalışıyor?

Kendi pozisyonumda şunu yakaladım: İktidar olarak bir yön. Muhatabım olan kişilik ne diyordu: "Acaba nasıl eleştirebilirim?" Ben şunu söylüyordum: "Bu yükselen iktidar olayı halk içindir; mesele bir kişilikse bugün var, yarın yok." Fakat yaklaşım, "Özel bir ilişkiyle bu kişiyi bağlarız, ardından onun mirasına konarız ve çaktırmadan değer gaspını gerçekleştiririz" tarzında oldu. Bunun yüzlerce örneğini gördük. Bu yüzden de işleri çok hassas idare etmeye çalışıyorum. Adamın gözü iktidara doğru kamaşıyor. Biliyorsunuz, paranın, iktidarın satın alamayacağı bir güç yoktur. Güç bizde biraz yoğunlaşırken, bize yönelik hesaplar, komplolar da bir o kadar çoğaldı. Çoğu ne yaptı? "Parti Önderliği'nden sonra ben gelirim" diyenler oldu. "İkinci adam", bilmem "kaçıncı sıradaki adamlar" diye kendilerini takdim etmeye çalıştılar. Ve bunlar daha iktidar nedir, nasıl oluşur meselelerini bilmeden kendilerini adeta yakarcasına işin içine atıyorlar.

Doğrudur! Bu iktidar olayı bizde gelişiyor. Fakat bazen, "Keşke başka bir Kürt yapsaydı da ben bin defa uzaklaşsaydım bu işten" diyorum. "İkinci gün kendini satmasın, bu iktidarı, bu otoriteyi satmasın, ben her gün o efendiye hizmet edeyim. Varsın sosyalist olmasın, namuslu bir yurtsever olsun, ona da razı olayım" diyorum. Fakat yok! Adam gelirse ikinci gün bozuyor, adeta nasıl satacağını, nasıl kullanacağını bilmiyor. Yoksa bir kişi olarak öyle fazla iktidara tapmadım ben. Aslında buna ruhen fazla hazır değilim. Görkemli bir iktidar gücü olmaktan, kendini böyle konuşturmaktan nefret ediyorum, zorlanıyorum. Ama buna rağmen, bakıyorum kimse yok. Ve zaten halkın bizi anması da bu yüzdendir. Yani ben, "Beni böyle çağırın, bağırın, toplanın" demiyorum. Ama halk tarihi gerçekler ve içinde bulunduğumuz somut durum nedeniyle kendine bir baş, bir önderlik istiyor. Bizim birşeyler yaptığımızı biliyor. Bunun önemini kavramış ve her türlü düşman oyunlarına karşı vazgeçilmez görüyor. Buradayım. Bir tek kişiyle konuşma imkanımız olmadı ama halkın önderlik anlayışına bir cevap oluyoruz ve o da benimsiyor. Fakat genelde parti gerçeğinde, özelde parti önderlik gerçeğinde yoğunlaşan iktidar, hırsa, tamaha, göz koymaya, gaspetmeye yol açmamalı.

Tekrar söylüyorum. Eğer PKK'yle dürüst olarak övünmek istiyorsanız, bu hepinizin en değerli varlığıdır -can varlığı da dahil-, silahtır, ilişkilerdir, partinin maddi-manevi her türlü etkisidir, oluşum tarzı, yönetiliş tarzı, önderlik tarzıdır. Bütün bunlar oldukça anlam içerir ve bu anlamı kesinlikle kavrayacak, özümseyecek, esas alacaksınız. Bununla bağlantılı olarak kadın özgürlüğü ve ilişkisi sorununa gelince; bu konuda da çok hassas olmaktan öteye, PKK'nin yaklaşımını yakalamaya ve bu temelde kendinizi dönüştürmeye, eşit ve özgür kılmaya büyük değer vereceksiniz. İlişkilerinizi özelde ve genelde geliştirirken, bu çerçeveye çok dikkat etmelisiniz. Dolayısıyla saflarımızda kadın olgusuna yaklaşımda geleneksel özellikler kendini konuşturamayacağını bilmelidir. Geleneksel yaklaşım, kadının bir meta durumuna düşmesidir. Kadının bundaki aktivitesi fiziğiyle, kurnazlığıyla, sınıfsal ve sosyal durumuyla belli bir kişiliğe ulaşmışsa -tabii bu anlamda bir kişilik bana göre fazla anlamlı değil-, bu, kendini daha iyi pazarlayan bir duruma sokmadır ve doğru bir yaklaşım değildir.

Biliyorsunuz, PKK'de özellikle cinsel sorun, cinsler arası ilişkiler yeniden düzenleniyor. Bu konuda birçok sorun var. Bu sorunları çok ucuz çözme, tutkuları çok kötü konuşturma bence tehlikelidir. Ne kadar "ağır sorunlardır" ya da ne kadar "önünde durulamaz sorunlardır" denilirse denilsin, biz bir ulusun, bir halkın ve hatta daha da öteye, kapsamlı sosyal, demokratik bir ilişkinin düzenlenmesine çalışıyoruz. Bir örnek daha vereyim: Osmanlılar, Yeniçeri Ocağı'nı oluştururken evlenme yasaktır. Adam 20-30 yıl savaşır, fakat evlilik durumu yoktur. Bilinir ki, Osmanlı ordusunu da ordu yapan, Osmanlı devletini de devlet yapan yeniçerilerdir. Kuşkusuz ben böyle bir ilişki dayatmıyorum. Fakat ordulaşmada bazı izlenimleri edinmeniz için vurguluyorum. Ayrıca doğrusu budur da demiyorum, çünkü yeniçerileşme en aşağılık köleleşmedir. Fakat bir gerçeği ifade ediyor. Bizde istenilen o değil. PKK hareketi, bir ulusal, toplumsal özgürlük hareketidir. Dolayısıyla aile içi gericileşmeye, kadın ilişkilerindeki gericileşmeye veya bir bütün olarak kadın-erkek olgusundaki gericileşmeye karşı mutlaka çözümlemeyi dayatır. Kadın-erkek ilişkisi çözümlenmeden yenisi yaratılamaz.

Bu, PKK'de böyle gelişiyor. Ben ne yapayım? Benimki yalnızca bir önderlik. Şimdi bu durumla yüzyüze buldum ve başka türlü geliştirme imkanı da bulamadım. "Başka yol-yöntem vardır" diyen olursa, yeter ki bizi iki günde satmasın, yenilgiye uğratmasın, göklere çıkaralım bu kişiyi. Bazı tipler şunu demişlerdi: "Parti Önderliği bize bıraksın, biz iki günde bu meseleleri halledelim." Nasıl halledecekmiş? Beş kuruş paramız varsa, kişisel yaşam için dağıtacak herhalde! Yani kızlar-erkekler varsa, iki günde hepsini evlendirecek! Tabii ev gerekecek -çünkü yurtdışıdır-, yiyecek gerekecek, kısaca tepeden tırnağa paraya bağlamak gerekecek her aileyi. Ve böylece iki gün içinde meseleyi çözümlemiş olacak!.. Dört dörtlük bir PKK'linin isteyip de başaramadığını, parti adına, hem de sözümona önderlik adına -önderliği de beğenmeyerek- yaparsa, bu daha az tehlikeli bir yaklaşım değildir. Bunu yaparken de nerede duracağı, savaşı nasıl bitireceği belli değil. Kaldı ki savaş diye bir şey kalır mı? Şimdi bu bir tutum mudur? PKK içinde dikkate alınacak bir anlayış olabilir mi? Yetkisi var, otoritesi var, adı çıkmış, öyleyse "kendime şöyle bir yer tutsam ne olur" diye düşünmek olmuyor. Çünkü ikinci gün sonunu nasıl getireceği açık.

Bazı olaylar ülke içinde ortaya çıktı. Bir mahalli yetki vermişsin, so-

rumluluğunda birkaç bayan var; o sığınaklarda, hem de o savaşın içinde, sosyal bağlarını da gözönüne getirmeden her türlü aşağılık ilişkiye yönelebiliyor. Sonuçta arkadaşlar yakalanıyor, şehitler veriliyor. Şimdi en değme düşman bunu yapamaz, zaten düşmanın da saflara yolladığı ajanlar bunu örgütlemekle uğraşıyor. Kendine saygısı olan hiç kimse bunu kabul edemez ve hatta affedemez. Biz hangi savaşla karşı karşıyayız? Her şeyini kaybeden kim? Vatan yok, özgürlük yok, kişilik yok, saygı-şeref, hiçbir şey yok; kaybeden biziz. Dolayısıyla şimdi bazı değerler birikmiş, "onu da dilediğimiz gibi harcayalım" demek, affedilmeyecek bir tutumdur. Zaten çoğunun içine girdiği bir tutum da budur. Yani, "var olan yeterli, biraz da üzerine yatalım" tutumları ortaya çıkıyor. Bir de gel bana sor bu değerlerin nasıl yaratıldığını! Karşında olan düşman kim? Bir çırpıda her şeyi imha etmek isteyen kim? Bununla kim savaşacak? Bazı savaşım değerleriyle savaşçılar oluşmuş, onlar günlerce, aylarca seni yaşatabilir mi? Ayrıca bunların oluşumunda ardı arkası kesilmeyen benim çabalarımı gözönüne getir! Bunlar olmazsa sen o dağlarda kaç gün ayakta kalabilirsin? Bütün bunları düşünmüyor, işte gaflet burada.

Çözümlemeler parti bünyesinde geliştirilirken, ilişkilerin savaşla, siyasetle bağlanması çok açık. Fakat bunun yanında bu sorunda kadın ve erkeğe eşit bakılmalı. Özgür kalmanın ilkesine bağlı olarak tabii. Çünkü her yerde bu ilke işliyor. Hiç kimse bu kadar saygı gösterip de bu kadar genç kızı içiçe yaşatmaya cesaret etmemiştir. Hiçbir ordu çabasında böylesi bir örnek yoktur. Biz sadece cesaret etmekle yetinmedik, önemli oranda gerçekleştirmeyi de başardık.

Bizim buradaki hiçbir kız ve erkek mal-mülk değildir. Bu önemlidir. Belki bazı tutkular yeterince tatmin olmamıştır, ama saflarımızdaki kadın şunu derinden duyuyor: "Ben gittikçe inisiyatif kazanıyorum, bir düşünce gücü kazanıyorum." Özellikle bunu yalnız başına yapması da çok önemlidir. Yani birisinin koltuğunda olması doğru değildir. Bazı gençler buraya gelirken -tabii ayıplamıyorum, bir zamanlar ben de öyleydim- aşkına dayanmadan, bilmem sevdiğine dayanmadan, güç bulmakta zorlanır. Genelde Kürt erkeği böyledir. Ailesine dayanmadan yaşayamaz. Şimdi biz bunu da biraz geçersiz kılıyoruz. Neden? Çünkü sahte koltuk değnekleriyle savaşta yol alınamaz. Bir defa ilişkilerin temelinde biraz önce bahsettiğim tarihi-toplumsal nedenler var. Daha sonra zaten buraya geldiklerinin ikinci günü bu ilişkiler parçalanıyor. Neden? Belki de özgürlük ortamıyla, eşit-özgür ortamla yüzyüze gelince, bakıyor ki, yaptığı büyük bir hatadır ve birdenbire kopuyor. Yani tarihi-sosyal durum biraz da bunu yanıltmış. Dolayısıyla özgürlüğü bulur-bulmaz o da kopuyor. Yadırgamamak gerekiyor. Yüzyıllardan beri kaybettiklerini en azından anlayış düzeyinde buluyorlar. Bu önemlidir.

Bir kadın düşünün, bir kız düşünün; daha onbeşineine gelmeden dilsiz, kulaksız, kısaca her şeysiz olarak bir erkeğe bağlanıyor. Neymiş, iyi bir aile kızı, iyi bir aile eşi olmuş! Ne biçim eş olmadır bu? Bir köledir aslında. Öl desen ölür, kal desen kalır. Ne bir tutkusu, ne bir sevgisi vardır. Adeta çocuk yapma makinesi olarak görülür. Bu kişilikle yaşam yürür mü? En büyük düşürülme, kişiye en büyük hakaret bu temelde değil midir? Bizde egemen olan ilişki, yaşam bu değil midir? Şimdi, bunun yanında biz neyi yaşatmaya çalışıyoruz? Dikkatle üzerinde durulup sonuç çıkarılması gereken nedir?

Aslında bir kıza verilecek en büyük değer şudur: Saflarda istediği gibi kendi başına yaşasın, varsa mantık gücü, duygu gücü yücelsin. Onu herhangi bir baltaya sap yapmadan, kendini tanımaya çalışsın, kendini duymaya çalışsın. Yani dörtbir taraftan bir egemenlik kuşatması altına almadan yaşamla tanışsın, erkekleri tanısın, aileyi tanısın, siyaseti tanısın. Bu çok önemli değil mi? Mesela zor durumda, dört tarafı egemenlikle kuşatılmış, maldan-mülkten de kopuk bir kız haklı olarak serbest bırakıldığında kaçıyor, değil mi? Kaçıyorlar ve ikinci gün de sokağa düşüyorlar. Artık oteldir, pavyondur, bardır, bu belli değil. Zaten bu konuda Türkiye ortamını biliyorsunuz. Kaldı ki bu durumlara düşmese bile, ikinci gün herhangi birisine kendini derhal köle eder, mal eder. Yani evinde de sağlanan bu, evden kaçışta da başına gelen bu.

Peki bunun fazla değeri var mı? Bu özgürlük müdür? Sanmıyorum. Parti ortamı bu konuda neyi esas alıyor? Bu aşamada parti ortamı da dışa karşı, içe karşı muazzam bir savaşım halinde. Tarihsel kölelikle uğraştığı kadar günlük düşmanla da hem duygu düzeyinde, hem de onun çıplak zoruna karşı muazzam bir savaş içinde. Bu bir gerçek. Bunlar da PKK'nin önderlik gerçeğini ifade ediyor. Bu işin yolunu açmak için kendi ortamına dikkat etmeye çalışıyor. Yani yüzyıllardan beri, "maldır, eşyadır, güç-kuvvetle halledilir" dediğimiz olay burada olmaz diyorum.

Evet, Osmanlı sultanları, yeniçeri ağaları, kemalist küçük-burjuvalar değişik bir söylemle bu meseleleri halletmeye çalışırlar. Ama, PKK önderliği gibi bir önderlik ortaya çıkmış ki, bir şeyler söylüyor. "Böyle olmaz" diyor. Hem geleneksel hem de güncel yaklaşımları doğru bulmuyor. Getirdiği yaklaşımlar, çözümlemeler var. Bunların dikkatle değerlendirilmesini istiyor. Önderlik budur. Gücü var, bu biraz oluşmuş durumdadır. Uygulayabilir mi çizgiyi? Evet, yaşadıkça gücü var. O zaman size düşen anlamak, kavramak ve mevcut bir çözümleme gücüyle ilişki gücü durumuna gelebilmektir.

Yeni bir toplum inşa ediliyor. Yeni toplumun en temel bir ilişki tarzı oluşturulmaya ve kurumlaştırılmaya çalışılıyor. Gerçekten Kürt ailesinin durumu bitiktir. Sömürgeciliğin çöplüğü haline gelmiştir. Her türlü sosyal kurumlaşma yok denecek kadar azdır. İnsanı düşürüyor. Peki neyi kabul edeceğiz, esas alacağız? Her şeyi PKK içinde alma, PKK içinde çözümleme ve olası bir ilişki, kurumlaşma tarzına gitme çabasındayız. Halen de bu işin operasyonlarıyla uğraşıyoruz. Ayıp değil. Aksine yaşadıklarınız daha çok ayıptır. Bu konuda özel olarak kendime biçtiğim rol, "mademki bazıları tarihte böyle derinliğine el koymuş, düşürmüş, zaptetmiş, öyleyse ben de bu sorunu değişik veya ona tam tezat teşkil eden bir tarzda çözeceğim" biçimindedir. Ayrıca bundan zevk alacağım, alıyorum. Madem elime güç, yetki geçmiş ve bu konuda tamamen özgürlüğü ve bağımsızlığı kendi emeklerimle yaşamaya çalışıyorum, en üst güçteyim, kuvvetteyim, o halde, bu tarihi gelişmeye ve mevcut ortama inat bir önderlik tutumunu geliştirmek, bir yeniden kuruluş toplantısı, yeniden bir kuruluş çabasına devam etmek sorumluluğu bana aittir.

Tabii, bir önder bazı şeyleri oluşturabilmeli, kurumlaştırabilmeli. Eğer düz bir çizgi biçiminde ve hızla unutulup giden bir önderlik olmak istemiyorsa, tarihin köklü bazı problemlerine sağlam yaklaşım gösterebilmeli; eğer bu sorunlar çok boğucuysa, yaşanamaz duruma yol açıyorsa, temel değerleri kaybetmeye götürüyorsa, çare olmasını bilmelidir. Tabii bu, cesaret ister, fedakarlık ister. Aynı zamanda bu, devrimin her adımı ve her alanı için geçerlidir. Kadın özgürlüğü, kadın-aile sorununda büyük kavgalar ve bu temelde kaybedişler gerçekleştirilmiş değil ki, biz de kolay kazanalım. Bahsettim size; ilişkiler nasıldır, mülkle, zorla, tarihle, iktidarla ilişki nasıldır? Var mı içinde zırnık kadar gönüllülük? Zırnık kadar sevgi, saygı? Yok! Hani eşitlikçiler, özgürlükçüler, ayağa kalkanlar? Hani yüce sevgilerden, aşklardan bahsedenler? Nerede? Senin bir yuva kuracak kadar küçük bir dağ yamacın olmazsa, nerede aşk kurabilirsin? Nerede yaşayabilirsin? Ben bunu geçmişte de söyledim. Vatansızsın, jandarma gelir, senin varsa karını, kızını alır elinden. Ki zaten alıyorlar. Ayrıca bir de pulsuzsun, çulsuzsun. İşte bu gerçekler görüldüğünde kazanılması gereken hakla, sağlanması gereken özgürlükle, kişiliğimiz arasındaki ilişkiyi, aşkımız arasındaki ilişkiyi iyi kurarız.

Şimdi ben, "Bazı büyük aşklarınız olmalıdır, bazı büyük evlilikleriniz olmalıdır" derken, boşuna söylemiyorum. Kürtler için bunu biraz öngörürken ve bu konuda çabalarımı yoğunlaştırırken anlamsız, boş çabalar peşinde değilim. Eskiden derlerdi, "Delicesine çalışıyor." Ama şimdi herkes yavaş yavaş inanmaya başlıyor. Büyük aşklar gerekliyse, vatanseverlik böyle olur; özgürlük için dağlarda böyle savaşılır. İşte bu kışın soğuğuna nasıl katlandık ve tek bir kişi kaçmadı... Bu da büyük bir özgürlük tutkusunun karşılığıydı. Bunlar Kürtler için yeni aşklar ve gerçek aşklardır. Bana da fazla bağlanın demiyorum. Ben söyledim, psikolojik olarak, ruhi olarak fazla önderlik sevdalısı değilim. Ama toplumda bir önderlik aşkı da var. Ben söylemiyorum, her gün adımı bağırın-çağırın diye. O da bir aşk. Onu da bu şekilde ifade ediyor. Ve hem de ölümüne yapıyor. Yani eskiden bir jandarma geldiğinde hepsi yerin dibine kaçardı, şimdi en son bu eleştirdiğimiz Batman'da bile 50 bine yakın insan etrafı yüzlerce tankla, topla kuşatılmış bir şekildeyken, hiç korkmadan sonuna kadar bu büyük aşka bağlılık biçiminde yürüyor. Bunlar değerli aşklardır. Ve bu aşkların derinliğini mutlaka görmelisiniz. Eğer yaşam içinde küçük bir aşkınız geçecekse, bu gerçekleri gözönüne getirmelisiniz.

Kadının da yürüyüşü, ayağa kalkışı, kendi başına büyük bir tutkuyu ifade ediyor. Aşk denilen olayın en önemli bir nesnesi de böyle ortaya çıkıyor. Siz başka nasıl seveceksiniz? Özgürlüğe kalkmayan sevilebilir mi? Büyük aşklar kazanılmadan, küçük aşklar kazanılabilir mi? Büyük duygular kazanılmadan, küçük duygular olabilir mi? Hallerinizi görüyorum, sevgiden, aşktan eser yok! Kendimi övmekten oldukça sıkılırım, fakat yabancılar daha iyi değerlendirme yapıyorlar. Birisi diyordu, "Sen bu işi aşkla götürüyorsun." Benim ne kadar bilimsel ölçülerle hareket ettiğimi bilirsiniz. Fakat işin bir aşk yanı da var. Çoğunuzun durumuna bakıyorum, gerçekten ölü gibi. Ben bu küçük dağ parçasına bile nasıl yapışmışım... Siz en güzel alanlara, görkemli dağ doruklarına ve vadilere dahi bağlanamıyorsunuz. Gerçekten bizim o vatanlaştırmak istediğimiz alanlar çok görkemlidir. Objektif olarak, bizim vatanımız olduğu için söylemiyorum. İnsanın oldukça sevdalanabileceği alanlardır. Sıradan bir duyarlılığı olanlar bile, bu dağlarda kendini romansı bir havaya kaptırmamazlık edemez.

Tarihten, 4 bin yıl öncesinden kalma bazı insan ilişkileri, muazzam bir tarihsel birikim var. Avrupa'da ya da başka bir alanda ilerlemiş ilişkilerden bahsediyorsunuz. Ben bir şey göremem burada. Sizlerin bin yıllık bu çok geri kalmış dediğiniz ilişkilerde, kişiliklerde insan büyük bir zenginlik, insanlık görür. Bunlar da bizim halka, özgürlüğe bağlılıklarımızdır. Siz bunları görebiliyor musunuz? Bunlara aşık olabiliyor musunuz? Yoksa kaçıyor musunuz? Görünen o ki kaçıyorsunuz. Eğer bu dağlara öyle sevdayla bağlansaydınız, şimdi dağlarda bir tek düşman askeri bulunabilir miydi? Veya gerillalarla dağ ilişkisi amansız ve büyük bir aşkla döşendirilseydi, taş gibi gerillalar mutlak anlamda egemen olmayacaklar mıydı? Olacaklardı! Eğer bu halkımızı sevmesini bilseydiniz, bu halka hiçbir şekilde ters yaklaşımlarda bulunur muydunuz? Biraz özgürlüğe kalkan insanı görebilseydiniz neler yapmazdınız ki! Sizde irade gücü yok, sevgi gücü yok. Ondan sonra kalkıyorsunuz sorun yaratıyorsunuz. Yani eski Kürt tipini hatırlatıyorsunuz: "Ben yine bildiğim gibi aşık olmak istiyorum, dağdan kaçmak istiyorum, halkımdan nefret etmek istiyorum." Ayrıca karısından kaçıyor, bu sefer gözü başka yerde. Hayır, en büyük namussuzluk budur.

Dikkat edin, önderlik hareketi, buna dur deme hareketidir. Ben böyle erkek, böyle kadın tanımam, hepsini yerin dibine batırırım. Böyle yaşamaya evet diyemeyiz. Diliyorsanız, büyük aşkların yeri bu temeldedir. İstiyorsanız, bu temelde kendinizi büyütün; küçük aşklarınız için de bir yer sağlayın. Halkınıza, kadınlarınıza, eşlerinize, dostlarınıza ve bütün sevdiklerinize onurluca, "ben varım, kimlik sahibiyim, şerefim adımdır, adım şerefimdir" diyebilecek bir gelişmeyi tutturun ve sevilebilecek değerler yaratın etrafınızda. Bizim bu önderlere söylüyorum: Etrafınızda sevilen, büyük özgürlük tutkulu kızlar, erkekler dolu olsun. Niye çıkmıyor? İkinci gün imhaya terkediliyor, boğuntuya getiriliyorlar. Önderliği bu temelde kavramak, uygulamak hep düşmanın yaptığı işlerdir. Bütün o düşkünlerin, işbirlikçilerimizin asırlık sanatıdır.

Bu çerçeve dahilinde görüyorsunuz ki, biz size değer biçiyoruz. Sanırım, kendi gerçeklerimiz içinde, saflarımızda, hiçbir örgütün cesaret edemeyeceği bir yeri açıyoruz. Herhalde buna büyük dikkat sağlayabiliriz. Sadece bir kadın günü için değil, bütün günlerin kadın günü olması için ve yine bütün toplumun, sürülmüş kadınların yeniden akması için gereken neyse siyasi olarak yolu açık tutuluyor, bunun ısrarlı çabaları eksik edilmiyor.

Uygarlık tarihi boyunca gelişen sınıflaşma, aynı zamanda kadının bütün gücünden, kişiliğinden, güzelliğinden kopuşma sürecidir. Bu kesin. Bizde bu, en aşağılık düzeye vardırılmış durumdadır. Çok güçlü bir devrimi düzenlerken PKK siyasetindeki doğrultu, kaybedilen, bitirilen genel özgürlük kadar, kadın özgürlüğüne de kaleleri açık tutmak ve yavaş yavaş bu kalelere yürümelerine imkan sağlamak, böylece yeniden toplumun zengin yaratılmasına yol açmak, yani kadınsız bir toplum, erkek egemenlikli bir toplum yerine, kadının oldukça yer aldığı, bunun gittikçe eşitliğine, özgürlüğüne, yılmayan kişiliğine bağlı olarak gerçekleştirildiği özgür kadın ve erkeklerin toplumunu yaratmaktır. Buna gözkulak olmak, eğitim çalışmalarından savaş çabalarına kadar bütün ilişkilerde bunu esas almak, bir parti tavrımız olarak gelişecektir. Belki zordur ama, en köklü ve derinden kazandıracak olan tutum budur.

Osmanlı egemenliği ve kemalist egemenlik altında kadınlaştırılan bütün halklar ve yaşamları pahasına bundan kurtulmak isteyenlerin anısına düzenleyebileceğimiz en önemli devrim hareketi, bunların tarihi olduğu kadar günümüzdeki yansımalarına karşı da böyle bir mücadeleyi pekiştirmekten geçer. Zorla düşülen duruma ancak zorlu bir savaşımla karşılık verilerek kaybedilmiş kişilikler, ilişkiler ve güzellikler, bir de gözde yaşamlar yakalanabilir. Ben kendim, bu toplumda iğne ucu kadar yaşamak için yer görseydim yaşardım. Fakat sanırım hiç kimse bizim kadar yaşama saygı ve değer biçmedi ve bu kadar büyük çabanın sahibi de olamadı. Yine hiç kimse bizim kadar kadını, kızı etkileyip mücadeleye çekemedi.

İşte en çok ihmal edilen, yaşamdan koparılan, yaşam adına üzerine her şey denenen kadın gerçeğine bizim gösterdiğimiz yaklaşım budur. Ve inanıyoruz ki, bu yaklaşımlar giderek daha fazla, herşeyden önce kaybedilen nedir, onu görmeye, kazanılması gereken nedir, bunu edinmeye, bunu siyasi-ideolojik temelde yakalamaya ve bunun örgütsel-pratik çabası içinde olmaya götürür. Partimiz daha şimdiden bu temelde edinmiş olduğu gücü doğru kullanarak, ikiyüzlü, feodal ve hatta mülkiyet ilişkilerine ulaştıra ulaştıra yaşanılamaz olan bu alanı, tamamen özgür iradenin, büyük özgürlük seçiminin sağlandığı bir ilişkiye dönüştürüyor. Bunun da savaşla kazanılacağını, hem de savaş içinde en büyük fedakarlığı yaparak gösteriyor.

PKK'de daha şimdiden oluşmuş muazzam değerler vardır. Ve bunda bazı kadınlar, kızlar da rol oynamıştır. Teslim olmaktansa ölümü tercih eden kahramanca tutum sahibi -ki buna bu yıl da eklenenler oldu- kızlarımız var. Sanıyorum anlaşılması gereken bir noktadır. Bu, aynı zamanda PKK'de teslimiyetçi yaşama, o düşmanın geleneksel dayatmalarına nasıl karşılık verileceğinin dile getirilişidir. Ve bu çerçevede teslim olmaktansa imha olmayı göze almak, tarihimizde saygı duyacağımız ne varsa ona sahipleniştir. PKK bunun gerçeğini ifade etti. Gerisi büyük savaşımla kazanılacaktır. Yalnız kadın değil, daha fazla bitmiş-tükenmiş erkek de yeniden yaratılıp kazandırılmaya çalışılacaktır. Namus adına en büyük namussuzluğun işlendiği bir ülkede, bir halk içinde, gerçek bir namus anlayışına ulaşılacaktır.

Yine söylüyorum: Bu savaş belki zor, ama uğrunda savaşmaya değer bir savaştır. Bütün partililer ve partimizin dostlarının bu gerçeklerin de derin bilinciyle görevlerine daha sağlam yürüyecekleri kesindir. Yine kadının kurtuluş görevlerine de bu temelde daha sağlam yürüyeceğimiz kesindir. Ve diyoruz ki, bu yürüyüşün sonunda onurlu yaşam, güzel yaşam, vatanla bağlantılıdır. Bir halkın özelliğiyle bağlantılı yaşam kazanılacaktır. Yaşam bu temelde belki de örnek bir biçimde kazanılacaktır. Bir de kendi savaşımımıza bu temelde yüksek bir anlam biçiyoruz. Bunun çok yüksek çabası içindeyiz. Daha iyi kavradıkça, bu savaşı daha iyi geliştireceğiz. İnanıyoruz ki, savaşı daha iyi verdikçe, bu özgür ve güzel yaşamı tam ve bize yaraşır, layık olduğu biçimiyle kazanacağız ve yine diyeceğiz ki, böyle bir yaşamın dışında hiçbir yaşama metelik kadar değer vermeyeceğiz. Vermeyeceğimiz gibi, böyle bir yaşamın kazanılması için her şeyimizi ortaya koyacağız ve başaracağız...

8 Mart 1992

*PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, Türkiye ve Kürdistan halklarını çeşitli konularda bilgilendirmek ve Türk sömürgecilerinin çarpıtma ve demagojilerini bertaraf etmek için, zaman zaman çeşitli gazetecilerin röportaj tekliflerini kabul etmektedir. Bunun son örneklerinden biri de Milliyet gazetesi yazarı **Yalçın Doğan** şahsında yaşandı. 20-21 Mart 1992 tarihlerinde Yalçın Doğan'ın Abdullah ÖCALAN yoldaşla yaptığı röportajdan bölümler 24-27 Mart tarihleri arasında Milliyet gazetesinde Y. Doğan'ın kendi köşesinden yayınlandı. Ancak röportajdan oldukça kısa paragraflar vermekle kalındığı gibi, önemli çarpıtmalar da yapıldı. Y. Doğan, gazetecilik mesleğinin ilkelerinden uzaklaşma pahasına, devletin mevcut politikasına hizmet edecek, kafaları bulandıracak iddialar ortaya attı. Özellikle HEP'i ve milletvekillerini hedef gösterdi. PKK'nin çeşitli devletlerden aktif destek aldığı imajını yaratarak, tam da günün şoven saldırılarına denk düşen ifadeler kullandı. PKK'yi ve önderliğini, halkın can güvenliğine önem vermeyen, halkı ölüme süren güçler gibi göstermeye çalıştı. Bu ve benzeri çeşitli çarpıtmalarla, röportajı olduğundan farklı yansıttı. Gazeteciliğin ilkeleri ve onuru ile bağdaşmayan bu tutumu kınıyor ve kamuoyunu doğru bilgilendirmek amacıyla, yapılan röportajı olduğu gibi yayınlıyoruz.*

Serxwebûn

"PKK'yi imha politikasını devam ettirirlerse, halkı topyekün karşılarına alırlar!"

A. ÖCALAN: Her şeyden önce, bu görüşmenin anlamı üzerine biriki noktaya değinmek istiyorum. Biliyorsunuz, Milliyet'le biz ilk ciddi görüşmeyi daha önce yaptık ve çok büyük etkiye yol açtı. Hatta en üst düzeyde büyük bir sarsıntıya da neden oldu. Ve sonuçta bir yasaklamayla karşı karşıya geldi. Daha sonra bu süreç devam etti. Sanıyorum, kamuoyu da bu röportajlardan memnun kaldı. Ne olup bitiyor, bu meselelerin özü nedir biçiminde kafalarda oluşan sorular kısmen yanıt bulmuş oldu. En son sizin bu gelişinizi de, ben şu temelde ele aldım: Gerçekten Newroz'la birlikte çok sıcak bir döneme giriliyor. Hemen hemen bütün dünyanın da dikkatini çeken bir gelişme aşamasının öngünündeyiz. Zaten, yılbaşından beri, azgın uçak bombardımanları ve çok yoğun güç aktarımları oldu. Ayrıca kitlelerin bitmek bilmeyen yürüyüşleri ve kesilmeyen çatışmalar söz konusudur. Bunun haberleri alınıyor. En önemlisi de bunların, hükümet bünyesinde bir nolu gündem maddesi olarak durmasıdır. Cumhurbaşkanının sık sık bu meseleyle ilgili hükümeti eleştirmesi veya bu meselenin Türkiye'nin siyasi gündemini çok duyarlı ve hassas hale getirmesi söz konusudur. Yine ordu için, "çok öfkeli" diye tabirler geliştiriliyor. Zaten o Milli Güvenlik Kurulu'nun bütün toplantılarında baş mesele olmaya devam ediyor. En son sizin MİT müsteşarıyla yaptığınız görüşmede de sanırım konu ağırlıklı olarak bizim etrafımızda dönüp dolaşmış. Ayrıca kamuoyunun da, en çok ihtiyaç duyduğu, tek taraflı bir bilgilenme değil, diğer tarafın da az-çok gerçeklere nasıl yaklaşım gösterdiğini öğrenmektir. Bu anlamda, halkın doğru bilgi alma hakkının karşılanması biçiminde bir geliş olarak karşılıyorum, sizin buraya gelişinizi. Görüşme isteminize de bu temelde olumlu cevap verdim.

Gerçekten koşullarımız zordur. Geçenlerde yine bir grup Türkiyeli gazeteci gelmişti. Bu nedenle görüşme yapmak niyetinde değildim. Kısa bir açıklama yaparız, ondan sonrası zaten eylemlerle kendini gösterir diyordum. Ama yine de sizinle bu görüşmeyi kabul ettik. Bu da konunun artan önemi ve biraz da, basın olarak yasalar gözönüne getirilse bile, artık gerçekçi bir tartışmaya, değerlendirmeye zemin teşkil edecek yaklaşım gücünde olmanıza duyduğum güvenden ötürüdür. Ve Milliyet gazetesi de bu konuda açıksa ve bu temelde geliyorsa, gelsin dedim. Sanırım bu bize iletildi. Bu temelde kabul ettik. Ve bu önemlidir.

Bundan sonra da bazı gelişmeler olacak, benzer görüşmeler olabilir. Bu bir PKK propagandası için değil, onu ısrarla vurguluyoruz, bizim böyle bir şeye ihtiyacımız yoktur. Halk umduğumuzdan daha fazla bizim değerlerimize bağlı, ama yine de basının biraz gerçekleri yansıtma görevi olduğuna inanıyorum. Türkiye'de de bunun az-çok imkan dahilinde olduğuna inanıyorum. Değerlendirmek gerekiyor. Türkiye halkı her şeyden önce gerçekten sağlıklı haber istiyor. Gerçekten bir arayış içinde ve çok sorunla yüzyüze ortamı değerlendirmeye çalışıyor. Siz halka karşı sorumlusunuz. Hükümetlerin emir ve talimatlarına göre değil, halk gazeteciliği yapıyorsunuz biraz. Ben de buna saygı duyduğum için, halkın haber-yorum hakkına işlerlik kazandırmak için, gelişinizi kabul ettim diyorum. Umarım buna bağlıyız. Ben de gelişinize teşekkür ederim.

Y. Doğan: Şimdi önemli bir problem var. Bütün bu hareketler nereye götürecek? Daha önceki gelişlerimizde, kırk-elli yıl daha bağımsızlık istemiyoruz dediniz, fakat son zamanlarda gerek yaptığınız açıklamalar, gerekse dergilerdeki, halk ayaklanmasına doğru gidildiği yorumları... O zaman, şimdi bir taktik durum mu ortaya çıktı. Sizin amacınız nedir? Yeni bir dönemde yeni bir amaç mı var?

A. ÖCALAN: Hayır, bizim Türkiye ile birlik anlayışımızda köklü bir ayrılık veya bunu farklı ele alacak, zorlayacak gelişme yoktur. Bilakis doğru temelde ilişkilerin nasıl ele alınması gerektiğine ilişkin kanıtlar çoğaldı. Ben daha önceki görüşmelerde Türkün tarihinde Kürdün yerinin ne olduğu sorusuna yeterince açıklık getirdiğime inanıyorum. Sizleri şuna özen göstermeye davet ediyorum: Gerçekten üniversiteler, bilim adamları, aydınlar rolünü gereğince oynamıyorlar. Türk-Kürt tarihinde, hani deniliyor ya, "bin yıldır kardeşiz, birlik, bütünlük halindeyiz", doğru; böyleyse, Kürdün yeri nedir, size ben bunun araştırılmasını öneriyorum. Ve bu gerçekten gözardı ediliyor. Kürtsüz Türk bence tek ayaklı Türktür. Dikkatinize sunarım yani, ben bazı tarihi temel ipuçlarını da verdim. Selçuklular doğudan batıya doğru yayılırken Kürt gerçeğiyle karşılaştıklarında, Timur gibi, Moğollar gibi hareket etmiyorlar. Çok dikkat edin, onlar da fethettiler, ama sonuçta yok olup gittiler. Ama Türk varlığı az-çok duruyor. Bunun nedenleri nedir sizce? Az-çok Anadolu'da ve Ortadoğu'da kalıcı olmak isteyen Türklerin Kürtlerle biraz iyi geçinme zorunluluğu var. Ama böyle yok etmek, köleleştirmek geçinme tarzı değildir. Başlangıçta oldukça ittifaka benzer statüler vardır. Kesinlikle bir Türk boyu bir Kürt boyundan ileri veya üstün durumda değildir. Kürdistan adı vardır, Kürt beylikleri adı vardır ve hatta Kürdistan'a gelen Türk boyları Kürtler içinde eridi, bol sayıda Türk de Kürtleşti. Yavuz'un doğuya beşyüz yıl aradan sonra, 1500'lerin başlangıcında bir seferi vardır. Doğuda yükselen bir güçtür. Şia kökenli Safevi devleti ve Anadolu'da Türkmenler onu epey köstekler. Yine Mısır'da Kölemenler devleti vardır. Şimdi, Osmanlı devleti de diyorsunuz ama, Torosların ötesine varamamıştır. Tabii Doğu ve Güneydoğu dediğiniz kısımlara ulaşmış olmaktan uzaktır. Safevi devleti ve Kölemenler etkilidir. Yavuz bir cihan imparatorluğuna gitmek ister. Tam bu noktada uyguladığı Kürt politikası vardır. Danışmanı gibi bir İdris-i Bitlisi vardır; o tarihçi ile birçok uzun yazışmaları söz konusudur. Kürt beylerinin üzerinde o zamanlar İran'ın etkisi var biraz. Bunların nasıl kazanılması gerektiğine, ne tür tavizler verilmesi gerektiğine dairdir bu yazışmalar. Hatta tarihte çok belirtilir, Yavuz imzalı kağıtlar gönderir ve "istediğin fermanı yaz" der. Tarihte bunlar sabittir. Heybeler dolusu altın gönderir. Ve hatta şu bile Yavuz'un görüşüdür: "Bu Kürt beyleri birleşsin de, kendilerine bir beylerbeyi tayin etsinler, biz onunla ittifakı yürütelim." Bu çok sabit bir sözdür aslında. İdris-i Bitlisi'nin de şöyle bir sözü vardır: "Bir araya gelmezler, birbirlerini hazmetmezler, ancak siz bir tane tayin ederseniz olabilir." İşte o zaman sanırım bir tane beylerbeyi Diyarbakır'a tayin edilir. Hikaye böyle... Yani öyle ezmeyle, kırmayla, yok etme ve baskı altına almayla buraya hakim olma durumu yoktur. Ve beş tane hükümet, bilmem kaç tane emirlik var, Yavuz'un fermanında. Kürtlerin çok hükümeti vardır, çok emirliği vardır. Bazılarının onbin askeri vardır. Bunlar da fermanlarda yer alıyor. Yani şu gerçek ortaya çıkıyor: En güçlü Osmanlı padişahı Yavuz bile, çok geniş bir özerklik ve otonomi içinde, hatta Kürtleri hükümet düzeyinde görecek kadar bir uzlaşma ve ittifak anlayışıyla Kürtlerle ilişkilerini götürüyor.

Beşyüz yıl aradan sonra bir Mustafa Kemal deneyimi vardır. Kürtlere karşı son derece toleranslıdır. Erzurum ve Sivas kongrelerinin bileşiminde Kürt aşiret reisleri, ağa ve şeyhleri ağırlıklıdır. "Biz iki müslüman halkız, Türk-Kürt kardeşleriz" denir. Emperyalizme karşı şöyle, şu tehlikeye karşı böyle ortak mücadeleden söz edilir. Ve bu durum, ta cumhuriyetin kuruluşuna kadar devam eder. Mecliste bir Kürt aşiret reisi kalkar, milli kıyafetini de giymiş olarak Kürtçe konuşur. Ve hatta "iki halkın ortak oturuşudur" denir meclis için. Misak-ı Milli öyle belirlenir. Hatta "güneydeki parçayı da alalım, katalım" biçiminde bir anlayış da vardır. Ve bu gerçekten inkar biçiminde gelişmiyor. Dikkat ederseniz, bir tarafın, "seni imha ederim, yok ederim" biçiminde inkarcı bir yaklaşımıyla bu politika çizilmemiştir. Bu sabittir. Ama cumhuriyet kurulur kurulmaz, biraz ayağını sağlam basar basmaz, biliyorsunuz kapitalizm gelişir; kapitalizme dayalı milliyetçilik Türkiye'de çok ileri olur. Ve Osmanlıları bile aratmayacak bir terör dönemi başlar; bir yok etme, asimilasyon dönemi başlar. İsyanlar bahane edilerek tasfiye, ezme politikası uygulanır ve ardından eğitim politikasıyla, "Kürt yoktur" tarzında inkarcılık geliştirilir. Çocuklar alınır, Türkleştirilir. Tabii ki, bu giderek doğuyu ihmal etmeye götürür. Doğuda Kürtler daha da geriler. Ekonomisi gerilesin de, işte batıya bildiğimiz o göç gerçekleşsin denilir. Kişiliksizleştirme her düzeyde yaygınlaştırılır. Sonuç, PKK'nin ortaya çıkışıdır. PKK bütün bu uygulamalara karşı çıkışın adıdır. Bunu başka türlü anlamanın imkanı yoktur. Sen tarihini çok kötü kullanmışsın. Sen devlet yetkisini ileri bir biçimde eline geçirip onu kötü kullanmışsın. Tabii ki bir gün birisi kalkıp da diyecek ki, "sen haksızlık ediyorsun, tarihi çarpıtıyorsun, halkların kardeşliğini çok kötüye kullanıyorsun." Aslında öyledir, kötüye kullanmadır. Başlangıçta müslümanlık, "gavura karşı mücadele, İran kızılbaşına karşı mücadele" deyip biraz destek aldı. Yerini sağlamlaştırdıktan sonra tek taraflı olarak, bu defa diğer kardeşini at, dıştala... Hikaye budur aslında.

Bin yıllık kardeşliği kim en tahripkar bir imhayla düşmanlığa vardırdı? Kesinlikle ben sorumlu değilim bundan. Ben daha yeni yeni ortaya çıkan bir kişiliğim, PKK yeni ortaya çıkan bir örgüttür. Feci bir politika uyguladılar. Özellikle cumhuriyet döneminde bu böyledir. Bu, tasfiye temelinde meseleden kurtulmaydı. Önce katliamlar, sonra asimilasyon. Bence bu politika tehlikeli... Kardeşlik, hatta insanlıkla bağdaşmayan bir politika. Biz bunu gördük, değerlendirdik, ortaya çıktık ve sonuç bildiğiniz gibi yaşanan gelişmelerdir. Halk bu mesajı iyi aldı. Halk tarihin çarpıtılmasından nefret ediyor. Muazzam bir boşluk içine düşürüldüğünü fark etti. Bizim eylemler de aslında bu mesajı ileten çağrılar gibidir. Askeri eylemlerden ziyade, kimliğini haykırma, haklarının bilince çıkarılmasını sağlama eylemleridir. Ve çapının çok ötesinde bir gelişmeye yol açtı bu eylemler. Şu anda da devrime giden bir halktır; hakkını arayan, kimliğini arayan ve öldürsen de, imha edeyim desen de, kolay kolay kırıp bitiremeyeceğin bir halk gerçekliğiyle karşı karşıyasın. Sorun bu noktaya gelmiştir. Şimdi bu birlik midir, ayrılık mıdır? Bana kalırsa birliği bozan, ayrılık getiren politika sahipleri kendileridir. PKK'nin aradığı ve öncülük ettiği; "böyle kimliksizlik olmaz, böyle haksız yaşamak olmaz, bu kabul edilemez" anlayışıdır. Türkler birlik istiyorsa, gerçekten halkların kimliğine, haklarına, şeref ve haysiyetine bağlı olmalıdır. Çocukça aldatmayla, ikide bir sopayı göstererek, "seni böyle imha ederim, ağzımızdan şöyle ateş püskürüyor, yakarız sizi" biçiminde yaklaşımlarla gerçekten ayrılığı da, bölücülüğü de çok tehlikeli boyuta vardıran resmi çevrelerdir. Asker olsun, sivil olsun, biz konuşmayalım demiyoruz, diyalog içinde olmayalım demiyoruz, siyasi yöntemlerle sonuç almayalım demiyoruz. Bütün bunlara varız. Ama karşı taraf da gerçekten bizim bir kimliğimiz olduğunu, bunun tarihten sürüp geldiğini, öyle icat ettiğimiz bir olay olmadığını kabullensin. Saygılı, onurlu bir yaklaşım içinde olmalarını, karşıdakilerini ciddi muhatap kabul etmelerini ve bunu da hakka-hukuka bağlı bir biçimde ele almalarını istiyoruz. Yoksa, "halk ayrıdır, terörist PKK ayrıdır", "halka şefkat, PKK'ye rahmet" gibi yaklaşımlarla gerçekten sonuç alamayacaklar. Halk etle-tırnak gibi bizimle kaynaşmış durumdadır. Ve hatta en büyük koruyucu halkın ta kendisidir. Üstelik daha işe başlarken kendilerini bir kandırmacayla yüzyüze getirirlerse, bir kandırmacayı öngörürlerse, hiç ciddi bir politikayı yapamazlar. PKK'yi imha politikasını devam ettirirlerse, halkı topyekün karşılarına alırlar, nitekim son iki ayda bu ortaya çıktı. Halk bizi daha çok destekledi, çünkü hileyi sezdi, ikiyüzlülüğü sezdi. Bugün Cizre inanılmaz ölçüde bize bağlanmıştır. Bir BBC muhabiri İngiliz gazetecisinin tesbiti var. Esnafa soruyor, "Yüzde doksan dokuzu PKK'ye bağlıdır" cevabını alıyor. Ben söylemiyorum bunları. Demek ki yanlış bir politika; PKK'yi halktan ayırmak mümkün değil, o zaman birlik diyorsan ve sen de çözüm için ciddiysen kendini ortaya koy. Bu konuda doğru yaklaşım içinde olan biziz, politikaya işlerlik şansı verdiren biziz, demokrasiye işlerlik şansı verdiren biziz. Ben çok değindim, Demirel'e de yeniden başbakanlık yolunu açan bizim harekettir. Bu siyasi gelişmelerin temelinde bu hareketin kendisi vardır. Bütün bunları görmemezlikten gelerek politika yapılamaz, yapılsa da başarılı olmaz.

Sizin MİT müsteşarının "yok edeceğiz" hikayesine de geleceğim. Kısaca ben birlik konusunda bunu söyleyebilirim. Yani öyle çok köklü hesaplar yok, "şöyle ayrılırız Türkiye'den" gibi. Ama şöyle uşakça, çok haksız bir temelde birlik içinde oluruz gibi bir anlayışa da karşıyım. İster zorla bize dayatsınlar böyle birlikleri, isterse siyasi yollarla dayatsınlar, mümkün değil eşitliği, özgürlüğü, haysiyeti gözönüne getirmeyen bir birliğe bizim muhatap olmamız. Kendi şeref ve haysiyetimize, kimliğimize aykırı buluruz. Fakat eğer gerçekten meseleler ortaklaşa halledilmek istenirse; vesayet altında değil, dayatma altında değil, terör ve imha tehditi altında değil, özgürlük ortamında halkımızın da dili açılsın, istediği gibi reyini ortaya koysun. Bunun temsilcileri vardır, onlar da dilediği gibi reylerini ortaya koysunlar. Bu çerçeveyi açması gereken ben değil, kendileridir. Uygun çerçeve yaratılırsa, demokratiktir, demokrasiye yol gözükür, siyasete yol gözükür. Ve biz de elimizden geleni yaparız tabii. Ama siz daha dün bir görüşme yaptınız, "biz imha peşindeyiz" diyor devletin en yetkili odağı. Amaç imha ise, Demirel'in politikadan bahsetmesi bir aldatmaca de-

ğil mi, İnönü'nün şefkat politikasından söz etmesi bir aldatmaca değil mi? Ve sizce burada artık politika var mı devrede? Ben bunu size soruyorum. İki tarafı da dinliyorsunuz, bizden ne diye ikide bir "ayrılıkçıdırlar, bölücüdürler" diye bahsediyorsunuz? İmha ne demek? İmha; ayırmak, bölmek de değildir, bir tarafı yok etmek ve hatta yüzde doksan dokuzu bizimle birleşmişşe, bir halkı yok etmek demektir. Ve dolayısıyla meşru savunma hakkımızı kullanacağız diyoruz. Meseleyi doğru anlayalım: Burada sorun, birlikten mi, yoksa ayrılıktan mı yanasınız sorunu değildir. Ben söylüyorum ki; meşru var olma hakkımızı kullanacağız. Sorunun özü budur.

Y. Doğan: Peki burada dediniz ki, karşı taraf kimliğimizi kabul etsin. Kimliğinizin kabul edilmesi nasıl olacak, hangi biçimde olacak?

A. ÖCALAN: Kimlik lafta kabul edildi, ama ardından şu getirildi: "Terör örgütü ayrıdır, halk ayrıdır." Şimdi, bu kimliğin kabul ettirilmesi, tamamen bizim mücadelemizin sonucudur. Çok iyi biliyorsunuz, ben ortaya çıktığım zaman bir kişi, "ben Kürdüm" demiyordu. Ankara'da Siyasal Bilgiler'deydim, anayım yine, rahmetli Muammer Aksoy hocaya karşı benim yaptığım en büyük iş neydi? Hoca anayasa dersini anlatırken, "kanuna göre, Türkiye'nin birlik-bütünlüğü şöyle şöyle vardır, milliyet birliği gerçekleşmiştir" diyordu. Belki buna inanmıyordu. Ama anayasa maddesini anlatıyordu. Ben de kalktım, "Aslında öyle değil, iki halk gerçekliği var Türkiye'de, iki millet gerçekliği; azınlıklar da var" dedim. Ben bunu söyler söylemez, beşyüz kişilik anfi beni ayakta alkışladı. Hepsi de Türkiyeliydi, halen hatırımda ve o zaman en büyük eylemim odur. Hatırlarlar, o dönemden kalma bir sürü Siyasal'lı vardır. Hepsi alkışladı. Ve biz bu işe böyle başladık. Yani bir Kürt kelimesini, biz ortaya koyduk. Kalkıp da, "Kürt vardır, bunu kabul ediyoruz" diyeceksin, ama bunun yaratıcılarını, yirmi yıldır amansız bir biçimde bu işe her şeyini adayanları da yok sayacaksın; bu büyük bir çelişkidir. Ve bence bu politikanın geçersizliği de kendini burada ele veriyor. Bir defa bu haksızlık kabul edilemez. Öte yandan diğeri, devletin en temel odağı, güç odağı, politika belirleyen odağı diyor ki, "yok edeceğiz." Peki ben nasıl inanayım şimdi? "Kimlik verildi, daha ne istiyorsunuz" diyorsunuz. Ama ortada mızrak gibi çuvala sığmayan gerçekler var.

Y. Doğan: Peki, diyelim ki PKK'nin de kimliği kabul edildi, bir siyasi çözüm arıyor musunuz?

A. ÖCALAN: Dediğim çerçeve dahilinde hiçbir zaman biz siyasetten kaçmıyoruz. Kesinlikle çağımızda, savaş yöntemlerinin böyle toplumsal-ulusal olaylarda kullanılmak mecburiyetinde bırakılması bir çağdışılığı gösterir. Ve bu çağdışılığa da biz sebep değiliz; kurbanız. Bunu ısrarla vurgulayayım. Ama ben her zaman kendime şunu da söylerim: Bıçak altındayız. Bir koyunu bile keserken, ayaklarıyla tekmeler, boynunu kolay vermez. Ben de yaşadıkça boynumu kolay vermem. Belki diyeceksiniz ki bu abartmadır; abartma olmadığını günlük tehditlerden anlamak mümkün. Bombalamalar var ortada. Cizre dört taraftan çemberlenmiştir; çember üstüne çembere alınmıştır. Bunlar idam ipidir. Kimlik demeden önce, bu idam ipleri nasıl kalkacak? Bütünüyle ordu her gün yığınak yapıyor, bu nedir? Diyor zaten, "hududu şöyle kestim, şehirleri şöyle kuşatmaya aldım." Ne malum ki, sen yarın çılgınca bizi imha etmeyeceksin? Kaldı ki, bu kadar kuşatmaya alınan bir halkın kimliğinden bahsetmek, o halkla dalga geçmek demektir, alay etmek demektir. Ve yine PKK'nin kimliğinden bahsetmek demek, "kuzu kuzu seni yiyeceğim" anlamına gelir. Bunun güvenceleri yok, laf var. Tedbir, müthiş şiddet, ordu imha gücü! Biz çocuk değiliz ya! "Gel bebek, ben senin adını güzel çağırıyorum, sevgili çocuk, sevgili bebek!" İyi ama, senin aslanların var benim karşımda, onlar da "bebek, babanın kucağına gitmezsen, seni yerim" diyor. Taktik bu değil mi, gerçekten? Şunu söylüyorum yani, bebek olmayacağım, kurbanlık koyun gibi de boynumu yatırmayacağım. Başka ne yapayım yani? Şimdi biraz sorunları doğru anlayalım diyorum. Kimlikten öteye şeyler var, yok etme tehlikesiyle karşı karşıyayız.

Y. Doğan: Diyelim ki yok etme tehlikesi ortadan kalktı; birlikte...

A. ÖCALAN: Anayasal çerçeve gerekli, yasal çerçeveler gerekli. Bir de fiili çerçeveler gerekli.

Y. Doğan: Tamam, bu anayasal, yasal çerçeveyi nasıl tanımlıyorsunuz, nasıl olacak? Diyelim ki bu tekrar bitti...

A. ÖCALAN: Bütün bunlar görüşme konusu edilebilir. Siyasi görüşme konusu edilebilir. Zaten eğer demokrasiye işlerlik kazandıracaksak, kapsamlı görüşmelere ihtiyaç vardır. Şimdi biz zayıf olabiliriz. Tecrübesiz olabiliriz. Fakat kapsamlı anayasa görüşmelerine ihtiyaç olduğu açıktır. Yasal düzenlemelere ihtiyaç olduğu açıktır. Şimdi bu üniter devlet politikasını da ikide bir, bahane gibi ileri sürmemek gerekir. Bugün Almanya federaldir. Amerika federaldir. Sovyetler Birliği federasyonun bile ötesine geçti. Yugoslavya ötesine geçiyor. Yani, bu üniter devlet aşıldı, aşılıyor. Aşırı merkeziyetçilik bir defa Türkiye'yi de geriletiyor, bunu size söyleyeyim. Bu kadar güç merkezinin Ankara'da yoğunlaşması, şu anda Türkiye'nin de başına bela. Bir İstanbul'da bile bu kadar gücün merkezileşmesi muazzam sorunlar yaratıyor. Bu ulusal sorunda, hele hele hiçbir demokratik gelişmesi olmayan bir halk için, bu merkeziyetçilik ölüm demektir. Üniter devlet son derece boğucu bir atmosfer yayıyor. Nedir Sovyetler'in çözülüşü, Doğu blokunun çözülüşü? Aşırı merkeziyetçiliktendir ve sonuçları ortada. Şimdi, ikide bir buna sarılıp ondan sonra da "ben demokrasiden yanayım" demek, tutarsızlıktır. Bırak onu, parlamentonun gücü var mı? Partiler yasasının gerçekten partilere siyaset yaptırdığına inanabilir misiniz? Yüzde on barajı! Bir Ecevit bile her gün şikayet etmektedir, "ne kadar demokratiktir" diye. HEP seçime konulmadı, biliyorsunuz. Yüzde ondan belki çok çok fazla bir oy potansiyeli vardı, ama demokrat geçinenler sokturmadılar. Bütün bunlar hangi demokratik durumlardır yani?

Y. Doğan: Dolayısıyla bir anayasal değişikliğe ihtiyaç var diyorsunuz?

A. ÖCALAN: Çook. Anayasal, yasal, bütün...

Y. Doğan: Yani bununla şuraya mı geliyor; bir federasyon, üniter devletler, Türkiye için?..

A. ÖCALAN: Ve ona, gayet tabii açık olma durumunda...

Y. Doğan: Federasyona...

A. ÖCALAN: Tabii, çerçeve daha şimdiden hazırlanmak zorunda. Olmazsa Türkiye'nin problemi halledilemez. Kürt kimliğini kabul ettin mi? Ettiler değil mi, çok açık. Kendileri "12 milyondur" dediler. Hatta bir tane milletvekili de, "batıda da 10 milyon var" dedi. O zaman 20 milyona yakın insanı itiraf ediyorsan, bir de kimliği varsa, o zaman bunun dili olacak, bunun kimliği olacak, bunun siyasi iradesi olacak, bunu yansıtacak araçları olacak, yasaları olacak, meclisi olacak, yürütme gücü olacak; bunlar olmadan birlik olmaz diyorum. Bunlar olsun ki, birlik için muhatap ortaya çıksın ki, Türk halkının temsilcileriyle veya partileriyle, siyasi güçleriyle, hatta ordusuyla ilişkiler düzenlenebilsin. Karşı taraf da hiçbir örgütsel, siyasal, yasal güvencesi olmadan birlik olabilir mi? Olursa bu kandırmaca değil midir? Ve cumhuriyet tarihi boyunca da bu böyle yapıldığı için sorun daha da böyle büyüyerek karşımıza çıkmadı mı? Bastırarak, hiçbir kimlik tanımayarak sorun çözümlendi mi? Bir kez daha bu denense, yani üniter devlet adı altında bir kandırmaca ile böyle yürünse, sorun daha da ağırlaşmayacak mı? Gerginliğin temel kaynağı bu değil midir? Enflasyonun temel kaynağı bu değil midir? Acıların, işkencenin kaynağı bu değil midir? Ve Batı karşısında Türkiye'nin güçsüz düşmesinin temelinde bu yatmıyor mu? Türkiye böyle yapmakla kendi tarihinin bir ayağını koparmıyor mu? Ben her zaman söylerim; Türklerin tarihinde, Kürtler bir ayaktır, bu ayağı böyle çürütürseniz tek ayak kalırsınız ve Anadolu Türklüğü fazla ayakta kalamaz. Böyle çürütürsen çok şey kaybedersin ve kaybediliyor da. İşte görüyorsunuz; maddi-manevi tahribatın düzeyinin ne kadar ilerlediğini kabul ediyorsunuz.

Y. Doğan: Peki, diyelim ki şimdi Türkiye bunu kabul etmedi. Siz yeni bir yol getiriyorsunuz; yavaş yavaş bir ulusal meclis kuracağız diyorsunuz, bu nasıl olacak?

A. ÖCALAN: Gayet tabii, ulusal meclissiz halk olur mu? Düşünüyorum da, milyonlarca insanın sorunlarına en üst düzeyde, halk iradesi olarak, kim sahip çıkacak? Ulusal meclis sahip çıkabilir. TBMM (Türkiye Büyük Millet Meclisi) böyle bir rol oynuyor mu? Oynamıyor. Çünkü, Kürt milletvekilleri iki tane şerit taktılar diye tukaka edildiler. İki Kürt lafı ettiler diye kürsüden alaşağı edildiler. Şovenist dalga öyle aşırı ki! Aslında bu girişim bir denemeydi. Eğer uluslararası kamuoyunun baskısı olmasaydı, o milletvekilleri belki de linç edilirlerdi orada. Bu çok bariz. Bana anlattılar. "Eğer biraz dışardaki gerçekler olmasaydı, biz buradan sağ çıkamazdık" diyorlardı. Bu, Türkiye parlamentosunun ruhi durumunu ifade ediyor. Kürt kendisini nasıl ifade edecek? Orada dayatılan, çok aşağılık bir kimliksizliktir. Bir söz için on defa "geri al" biçiminde haysiyetini bile çiğneye çiğneye zorladılar. Şimdi başka birçok neden var, ben bunu çok basit bir neden olarak ileri sürüyorum.

Bir halk kendi iradesini açığa kavuşturmak için bir toparlanmaya, bir meclise ihtiyaç duyar. Bana göre bu, biraz bu sene gerçekleşir. Bu tamamen ayrılık demek değildir; birlik için kendi özgür iradesini ortaya çıkarmak demektir. Yani özgür birlik için kendi koşulunu yaratmaktır. Ve bu makul görülmelidir. Hatta buna yardımcı olunmalıdır. Rusya içinde, Tataristan referandumla bağımsızlık ilan edecek, Çeçenler devlet ilan ediyor. Ayrıca bunlar Rusya içindedir, Sovyetler Birliği içinde değil. Yine küçük Türk cumhuriyetler var. Hepsi bağımsızlık ilan etti. Üç milyonluk var, iki milyonluk var. Bosna-Hersek, Karadağ, Makedonya bağımsızlık ilan etti. Herbirinin nüfusu iki-üç milyondur. Şimdi, kendi deyişleriyle, onbeş milyonu aşkın Kürt halkının -ki hükümetin telaffuz ettiği rakamlardır- bir meclisi olmasın! Bu, nasıl kimlik tanımadır? Bu, nasıl ulusal meselenin demokratik çözümüdür? Bu konuda herkesin biraz yardımcı olması gerekir diye düşünüyorum.

Y. Doğan: Peki bunu fiilen nasıl gerçekleştirebileceksiniz bu şartlar altında?

A. ÖCALAN: Kendi bölgelerimiz var. Uluslararası sahada ilişkiler var. Bir FKÖ'nün de Ulusal Meclisi vardır. İşgal altındadır ama yasal meclisi vardır. Afrika Ulusal Kongresi vardır. Bizim durumumuz şimdi onların çok ilerisinde, onların çok çok ilerisindeyiz. Dolayısıyla hem ülke içinde, hem dışında böyle bir ulusal meclise çağrı yapılabilir. Her şehir, örneğin bir Cizre ayaktadır. Tam bir halk cumhuriyeti yaşanıyor Cizre'de. Halk iradesi, yönetimi vardır. Rahatlıkla kendi temsilcilerini, delegelerini ortaya çıkarabilir. Yoğunluklu olarak bütün bölgeler uygun bir biçimde delege çıkarabilirler. Biz çağrı yaptık zaten. Hemen hemen Kürt yoğunluklarının olduğu bütün yerlerde; yalnız Türkiye'nin egemenliği altındakinde değil, bütün Kürt parçalarında az-çok katılım gücü olabileceklerin çağrımıza verecekleri cevapla sanırım nitelikli bir meclis ortaya çıkabilir. Bunu Türkiye'nin ulusal kurtuluş savaşındaki o Erzurum, Sivas kongreleriyle ve hatta Ankara'daki TBMM'nin toplantısıyla karşılaştırdığımızda, biz çok daha ilerdeyiz. O zaman doğru dürüst bir temsilci yoktu. Yani birkaç aşiret ağası veya eşrafın temsili vardı. Dolayısıyla biz yıllardır muazzam halk gösterileri içinde, savaş içinde halkın iradesinin bu kadar açığa çıktığı bir ortamda, rahatlıkla bir meclise ulaşabiliriz.

Y. Doğan: Peki, bunun pratiği nasıl olacak; yani bu çağrıyı yaptınız, fiilen nasıl gerçekleşecek?

A. ÖCALAN: Sanırım halk her yerde kendi konferansını yapar. Mesela Cizre konferansı yapılır. Bu konferansla kendi delegelerini seçerler. Nusaybin konferans yapar, Nusaybin delegeleri; Diyarbakır konferans yapar, Diyarbakır delegeleri seçilir. Böyle konferanslar da zaten yapılıyor. Mesela Kürt konferanslarını, Ankara'da, İstanbul'da daha şimdiden yapıyorlar. Halk da yapar, kendi delegelerini ortaya çıkarır. Hep aydınların tekelinde olacak değil ya! Halk konferanslarını düzenlesin ve kendi kendisini seçerek, delegelerini ortaya çıkarsın... Demokrasi bu değil midir?

Y. Doğan: Ankara ve İstanbul'da toplandı mı konferanslar?

A. ÖCALAN: Hükümetin de izniyle öyle hazırlıklar var sanırım. Fakat, Avrupa'nın oynadığı bazı aydınlar da var. Zaten bir de öyle bir eğilim var. Biliyorsunuz, Avrupa'nın güdümlendirdiği adamlarla konferanslar yapılıyor. Bizimki halktır, yani halk bağımsız konferanslar yapsın diyoruz.

Y. Doğan: Ankara'da, İstanbul'da bu nasıl olacak?

A. ÖCALAN: Var, öyle komiteler var. Toplandı birkaç tane. Bence onlar icazetli ve fazla içerikli değil. Bizim düşündüğümüz konferanslar ise halkın özgücüne dayalı, köy ve kentin geniş kesiminin katıldığı, yüzlerce kişinin katıldığı konferanslardır ve daha meşru ve demokratiktir. İsterseniz gider seyredersiniz. Tamamen halk yer alacak, onlar konuşacak, onlar tartışacak, onlar kendi görüşlerini, önerilerini dile getirip delegelerini tayin edecekler, belirleyecekler. Bence son derece demokratiktir.

Y. Doğan: Halkınız delegeleri belirleyecek?

A. ÖCALAN: Tabii. Buna bence -eğer demokratik yaklaşıldığı iddia ediliyorsa- olanak sunulması gerekir.

Y. Doğan: Peki bu delegeler nerede toplanacak?

A. ÖCALAN: Bunlarn yolları var.

Y. Doğan: Nasıl?

A. ÖCALAN: Uygun vatan köşelerinde olabilir. Yani şu anda yerini size tam söyleyemeyeceğim ama, mesela biz birçok dağı tutmuşuz. Bir bakarsın Cudi tepesinde yapılır, bir bakarsın Gabar'da yapılır. Bir bakarsın Herekol'da, bir bakarsın Behdînan dağlarında yapılır. Filistinliler, Filistin'in dışında yapıyorlar. Bir bakarsın yurtdışında da yapılır. Şimdi çok sayıda insan yurtdışına gidebiliyor. Zaten hudutlar da büyük oranda aşılmış. Irak-Türkiye hududu yok. Değil mi? İstendiği kadar gidilebilir. Basit bir düzenleme meselesidir; teknik bir meseledir. Onu fazla sorun olarak görmeye gerek yok.

Y. Doğan: Peki bunun sayısı filan belli mi?

A. ÖCALAN: Sanıyorum, normal bir meclis 500'ü aşmaz, 300'ün altına düşmez.

Y. Doğan: Peki, bunlar bir anlamda milletvekili mi olacak?

A. ÖCALAN: Öyle. Yasama meclisi gibi bir meclis olacak. Bu yoğun gelişmelerin doğal sonucu gibi olacak. Yani ayağa kalkan bir halk var. Bu halk, bunu bir yasama meclisiyle taçlandırmak isteyecektir. Ayrıca demokratik bir kurumdur. Yani yüzde yüz bir halk seçimi. Katıksız bir halk seçimi. Sanıyorum, Ortadoğu'da gelmiş-geçmiş en demokratik bir meclis de olabilir. Bir de biz bu ağaların etkisini kırmışız, aşiret reislerinin etkisini kırmışız. Bu, Ortadoğu'da ilk defa oluyor. Sıradan halk insanı, dağdaki çoban ve kadın tayin ediyor bu meclisi. Çok demokratik bir meclis kurulur. Hiçbir meclisin bu kadar demokratik olacağını sanmam, Avrupa'daki deneyimler de dahil.

Y. Doğan: Yani bu meclisle siz fiilen federatif bir yapı oluşturuyorsunuz?

A. ÖCALAN: Onun ayağını oluşturuyoruz. Doğru bir şey yani. Bir federatif ayağı olmadan federasyondan bahsedilebilir mi? Kıbrıs örneğini vereyim, Kıbrıs kendisini bağımsız bir devlet haline getirdi değil mi? Hala federasyon için uğraşıyorlar. Rauf Denktaş, "Dünya bizi anlamıyor, eğer birlik istiyorlarsa, önce varlığımızı kabul etsinler" diyor. Sen 100 bin Kıbrıs Türk'ü için bunu yaparsan, ben 15 milyonluk, 4 bin yıllık tarihi olan Kürt insanı için niye yapmayayım? Eğer Kıbrıs için bu kadar düşünüyorlarsa, Kürdistan için veya Kürtler için de düşünsün kamuoyu.

Y. Doğan: Bu, bu yıl gerçekleşecek mi?

A. ÖCALAN: Büyük ihtimalle. Anormal koşullar olmazsa, genel hazırlıklarımız dahilinde gerçekleşme ihtimali yüksektir.

Y. Doğan: Peki, ayrıca bir referandum düşünüyor musunuz?

A. ÖCALAN: Ona da meclis karar verebilir.

Y. Doğan: Bizzat meclis toplandıktan sonra mı?

A. ÖCALAN: Şöyle bir referanduma karar verilebilir: Federal birliğe de açık, bağımsız ve özgürlüğü esas alan bir referandum. Yani şöyle bir maddeyle, bir referanduma gidebileceğiz: Türkiye ile bağımsızlık ve özgürlük temelinde birliğe evet mi, hayır mı?

Y. Doğan: Bir dakika, Türkiye ile bağımsızlık ve özgürlük temelinde...

A. ÖCALAN: Birliğe evet mi, hayır mı? Bu da doğal olarak şu anlama sahiptir: Mevcut zoraki birliğe var mısınız, yok musunuz? Böyle birkaç soru sorarak, referanduma hazırlamaya çalışacağız. Yani zoraki birliğe hayır, bağımsız ve özgür birliğe evet! Referanduma götürülecek madde budur.

Y. Doğan: Çok önemli, şunu tek-

rar edeyim: Türkiye ile bağımsızlık ve özgürlüğe evet mi, hayır mı? Zoraki birliğe var mısın, yok musun?

A. ÖCALAN: Evet.

Y. Doğan: Referanduma götürülecek madde bu. Bunu mecliste yapacaksınız. Meclis karar verecek.

A. ÖCALAN: Meclis karar verebilir. Ve o temelde referanduma gidilmesi uygundur diyorum.

Y. Doğan: Halka gideceksiniz...

A. ÖCALAN: Tabii...

Y. Doğan: Meclis bu referanduma karar verecek ve doğrudan halka gideceksiniz.

A. ÖCALAN: Meclis toplandığında böyle bir karar verecek sanırım.

Y. Doğan: Referandum kararı mı çıkaracak?

A. ÖCALAN: Evet. Şimdiden dünyanın birçok yerinde bu tip referandumlar var. Biliyorsunuz Kanada'da da Kebekler yaptı, Yugoslav cumhuriyetlerinde yaptılar; Sovyet cumhuriyetlerinde özerk bölgeler bile yapıyor. Biz de rahatlıkla yapabiliriz. Gizli de olsa yapabiliriz. Zaten süreci daha şimdiden başlatsak nüfusun yüzde 60'ı katılır rahatlıkla.

Y. Doğan: Referanduma mı?

A. ÖCALAN: Tabii.

Y. Doğan: Bunu şu anda yapabiliyor musunuz?

A. ÖCALAN: Pratikte yürütmüyoruz, fakat gücümüz var.

Y. Doğan: Ancak meclis toplandıktan sonra...

A. ÖCALAN: Daha meşru olur o zaman.

Y. Doğan: Peki, Türkiye buna izin verecek mi? Türkiye böyle bir referanduma izin verecek mi?

A. ÖCALAN: Biraz Türkiye'nin rızası dışında olur. Dedim ya, anayasal ve yasal düzenin değişmesi gerekir. Zaten Türkiye'de de şu anda anayasal ve yasal düzen çok tartışılıyor, değil mi?

Y. Doğan: Tamam, ama bu anlamda değil.

A. ÖCALAN: Ama tartışmada zenginlik olsun diye, ben de size bu açıklamayı yapıyorum. Gözönüne getirseler tartışmalar daha derinlikli olur, sonuç alıcı olur bence. Önemli değil mi? Böyle yaygın anayasa tartışmaları olurken, gerçeğin diğer yanı da bu. Şimdiye kadar anayasa bunu nasıl geçiştirdi? "Türkiye, ülkesi, milleti ve devleti ile bölünmez bütündür" dedi, başka bir şey demedi. Kimse de bu maddeyi anlamıyor. Aslında bu madde beladır. Bu maddenin yerine daha kardeşçe, daha eşit ve özgürce birlik maddelerine ihtiyaç vardır diyorum. Tartışmalar bu temelde derinleştirilmeli. Gerçekten, sorun kökünden halledilmek isteniyorsa ve bin yıldır kardeşiz edebiyatına kendilerini inandırıyorlarsa, bu safsata ortadan kalkmalı artık. Zaten biraz kamuoyunu verimli tartışmaya götürmek için size bu açıklamaları yapma gereğini duyuyorum. Zengin tartışsınlar, gerçek önerileri ortaya çıkarsınlar. Dolap beygiri gibi konu etrafında dönülmesin. Çünkü, bütün cumhuriyet tarihi biraz böyle döndü dolaştı. Sonuç: Daha da ağırlaşan sorunlar. Hiç olmazsa bundan sonra, düzenlemelerde mevcut tarihi gerçekler gözardı edilmez.

Y. Doğan: Enteresan. Şimdiye kadar siz bunları bu netlikte açıklamadınız aslında.

A. ÖCALAN: İlk defa derli toplu açıklamaya çalışıyorum. Sanırım kamuoyu da böyle soruları soruyor sık sık.

Y. Doğan: Tabii. Yani herkes nereye gidiyor bu diye soruyor.

A. ÖCALAN: Nereye gidiyor bu? Nasıl bir durumla karşı karşıyayız? Kardeşçe birlik filan deniliyor, bazı çok hamasi nutuklar çekiliyor, ama içerik yok. Şimdi ben buna açıklık getirmek için söylüyorum.

Y. Doğan: Tamam, bu anlaşıldı. Aslında çok çarpıcı oldu ve ilk defa açıkladınız. Peki bu hareket sırasında, sizin Barzani ve Talabani ile ilişkileriniz nasıldı?

A. ÖCALAN: Bu kişilerle temasım oldu. 1980'lerden beri görüşüyorum. Bunların Türkiye'nin resmi yetkilileriyle görüşmelerinde neler konuştuklarını ben de merak ediyorum. Sanırım onların önemi şurdan arttı: "PKK Güney'de gelişebilir, özellikle bu son Körfez Savaşı nedeniyle boşluk doğdu. Bu boşluğu PKK dolduruyor. Bu adamları çağıralım, PKK aleyhtarı bir koalisyona çekelim. Ayrıca Musul-Kerkük senaryoları var. O kapsamda da biraz görüşelim" diye düşündüler. Bu ihtiyaçtan kaynaklandı ve bizimle onları karşı karşıya getirme gibi çirkince bir politika içine girildi veya Kürdü Kürde kırdırma gibi bir politika içine girildi. Biz sosyal temelde emekçilere dayanıyoruz; bunlar feodal aşiret önderleri. Bir de bu yönüyle çelişkilerimiz var. Bu çelişkiler de kullanılmak istendi, özellikle Barzani ile bizim aramızda. Bir de bunların TC ile ilişkileri köklüdür. Mesut'un bizzat kendi deyişidir; "1962'den beri" der, "biz Türkiye'ye her türlü yardımı sunduk." Bu aslında ajanlık ve işbirlikçilik temelinde bir yardımdır. Sanıyorum bunu MİT çok iyi bilir. Kendisi de bunu sık sık tekrarlıyor. Sanıyorum, kendi feodal-aşiretçi önderliğini Türkiye'ye dayanarak sürdürmek istiyor. Hatta Kuzey Kürdistan'a da egemen kılmak istiyor bu önderliği. Bence bu son görüşmelerin temelinde bu zihniyet de vardır. Bir nevi böyle, Amerika'yı ve Avrupa'yı da biraz yanına çekerek, Güney Kürdistan'ı da Türkiye'ye monte ederek, kendisi adeta bir melik olmak istiyor. İşte Güney Afrika'da Zulu kabile başkanı nasıl ki Afrika Ulusal Kongresi'ne karşı bela olmuşsa, bunlar da modern ulusal kurtuluş hareketine karşı, bir Zulu kabilesi şefi gibi hareket ediyorlar. Türkiye aslında bunu destekliyor ve bu da çok ciddi. Dikkatinizi çekiyorum. Tipik, böyle bir olayla karşı karşıyayız.

Barzani aşireti Kürdistan'da şu anda en gözükara şoven duygularla yüklü bir aşirettir. Kürtlüğü bile şüphelidir; onu da size söyleyeyim. O kılık kıyafetine bakmayın, herkes biliyor. Bunu geçenlerde vefat eden Melle Abdullah'tan duydum, bir Osman Sabri var, ondan duydum. Diyorlar ki, "Bunların Kürtlükle de alakası yok, bizi öldüreceklerdi, biraz Kürtlüğe sahip çıktığımız için." Türkiye şimdi karşımızda Zulu kabile başkanlığı gibi -sanırım oradaki partinin ismi İnkata'dır- bir olay çıkarmak istiyor. Son görüşmelerinde bu bir kez daha ortaya çıktı. Sanırım birçok çevreyle görüşmeler yapıldı. Beyhude bir çabadır; onu söyleyeyim. Kürdistan halkı, Türk halkı bu aşiret-ağa önderliğini kabul etmeyecektir ve bunları teşhir, tecrit edecektir. Türkiye de fazla umut bağlamasın. Ben Özal'ı da uyarmıştım. Bunlara bel bağlayarak, "Bize söz verdiler, tehlikenin işini Güney'de bitirecekler" diyordu. Ben de, bitiremezler diyorum. Yani, Kürdü Kürde kırdırmanın da öyle sağlıklı bir politika olmadığını tekrar hatırlatayım. Demirel'e de hatırlatayım. Devam ederlerse kendileri kaybederler. İlişkiler böyle. Yani, sağlıklı bir yan göremiyorum fazla. Fakat Güney halkı iyidir. Onlar arasında dostluk ilişkilerimiz çok iyi gelişir. Yine, Partiya Azadiya Kurdistan-PAK diye bir örgüt de inşa ediliyor; destekliyoruz. Etkisi oldukça gelişir.

Y. Doğan: Peki, PKK'den ayrı olarak, neden PAK diye ayrı bir kuruluşa gidiyorsunuz orada?

A. ÖCALAN: Oranın koşulları farklı. Tarihi, siyasal, sosyal koşulları farklı. Yalnız bir kardeş örgüt gibi destekleriz. Şimdiden, taraftarları olsun, kadroları olsun, epey artıyor. Ve bizim etkimiz Güney'de çok gelişiyor. Mesut Barzani'nin kendisi de bunu itiraf etti. "Hızlı gelişiyor PKK ilişkisi" diyordu. Zaten Türkiye'yle ilişkileri açığa çıktıkça, halk kopuyor onlardan. Ve bir de o uçaklar bombardıman ettikçe, neredeyse bizlerle bütünleşiyorlar. Umutluyum yani; Güney'de bu temelde büyük gelişmeler olabilir.

Y. Doğan: Peki, niye PAK diye ayrıldı? Siz mi kurdunuz PAK'ı?

A. ÖCALAN: Gençleri geldi, biz de yol gösterdik.

Y. Doğan: Peki, PKK olarak değil de, neden ayrı bir örgüt olarak giriyorsunuz Kuzey Irak'a?

A. ÖCALAN: Şimdi, bizim PKK, ağırlıklı olarak Kuzey-Batı Kürdistan için Türkiye'nin gerçeklerine karşı mücadele yürütüyor. Şu anda Saddam'a karşı, Irak rejimine karşı, hatta Barzani ve Talabani'ye karşı bir savaşı geliştirmekle mükellef değiliz. Bu Irak parçasındaki Kürt halkının işidir, biz de destekleriz.

Y. Doğan: PAK, Irak'taki Kürt halkını...

A. ÖCALAN: Evet, Kürt halkının strateji ve taktiğini esas alarak mücadele ediyor.

Y. Doğan: Yani sizin bir anlamda Irak ayağınız mı?

A. ÖCALAN: Dost gücümüz, temel dost gücümüz.

Y. Doğan: Ama kuran siz misiniz?

A. ÖCALAN: Gençler onlardan; ideolojik, siyasi çerçeveyi çizen de biziz. PKK modeli temelinde geliştirmeye çalışıyoruz kısaca. Bu PKK modelini oraya uyarlıyoruz.

Y. Doğan: Irak'a uyarlıyorsunuz öyle mi?

A. ÖCALAN: Kaldı ki Türkiye'de de öyle bir gelişme beklenebilir.

Y. Doğan: Nasıl?

A. ÖCALAN: PKK'den esinlenmiş Türkiye devrimci grupları daha hızlı bir biçimde ortaya çıkabilir bundan sonra. Bana gelen izlenimlere göre, sanırım böyle devrimci gelişmeler de daha şimdiden ortaya çıkıyor. Türkiyeli gençler de epey ilgi gösteriyorlar. Binlercesi şu anda bizden böyle bir girişim bekliyor veya girişimden ziyade bizim görüşlerimizle gidiyorlar, gelişebilir...

Y. Doğan: Seçimlere girecek mi; Kuzey Irak'ta eğer olursa hala?

A. ÖCALAN: Bağımsız adayları destekleme biçiminde.

Y. Doğan: 3 Nisan'da seçim var mı orada?

A. ÖCALAN: Hayır, 25 Nisan'a kaydırdılar.

Y. Doğan: Olacak mı peki?

A. ÖCALAN: Olsa da o seçimlerin fazla demokratik niteliği yok. Belki de kavgayı daha derinleştirir. Talabani-Barzani çelişkisini de açığa çıkarabilir. Bu arada yurtsever adaylar ortaya çıkabilir. Bunların kargaşayı geliştirmekten başka bir fonksiyonu olmuyor. ABD'nin, İngiltere'nin ve Almanya'nın desteğiyle, Kürt halkı üzerine bela yapılmak isteniyorlar; özellikle Barzani. Halk buna müsaade etmeyecektir. Bence teşhir ve tecrit olma devam edecektir.

Y. Doğan: Yani dolayısıyla bundan sonra Saddam da PAK'la uğraşmak zorunda kalacak...

A. ÖCALAN: Yavaş yavaş, böyle bir gelişmeyle karşılaşacak. Ya ilişkilerini demokratik yollardan halleder ya da savaş sürer. Fakat PAK'ın bir Barzani gibi olmadığını anlayacak. En azından tutarlı bir federasyonu temsil edebilir.

Y. Doğan: Daha sonra PAK ile PKK birleşecek ve...

A. ÖCALAN: Hemen o konuda senaryolar çizmeye gerek yok. Biz hemen birleşelim diye bir yaklaşım içinde değiliz. Fakat sıkı bir dayanışma olacaktır. Etle-tırnak gibi birbirine bağlıdır. Aynı aşiret, yarısı bu tarafta, yarısı o tarafta. Artık bu biraz da Ortadoğu dengesine bağlı bir durum. Ama Kürtlerin birlik yönünde eğilimi de hız kazanıyor. Şu çok açık: Irak'ta Kürt federasyonu olursa, bu Türkiye'yi şiddetle etkileyecektir. Türkiye'de olursa Irak'ı şiddetle etkileyecektir. Ve bu Ortadoğu halklarının birliği için iyi bir şeydir. Biz Ortadoğu federasyonuna giderken bunu bir köprü olarak değerlendiriyoruz. Bu çok önemli. Çünkü, Kürtler eğer İran'da, Irak'ta, Türkiye'de federasyona kavuşurlarsa bu, Arap, Fars, Türk birliği, yani ortada Kürtlerin yer aldığı tarihi bir birlik ya da Ortadoğu federasyonu demektir. Aslında bu müthiş bir güçtür. Zaten Batı'nın da korkulu rüyası budur.

Y. Doğan: Kürtler Türkiye'de, İran'da, Irak'ta...

A. ÖCALAN: Federasyona ulaşırlarsa, bu ne demektir? Türkiye'deki Kürtler Türkiye'de federasyon kurmuş, İran'daki Kürtler İran'da federasyon kurmuş, Irak'taki Kürtler Araplarla federasyon kurmuş; bu da eşittir ne demektir? Kürtler hepsini birleştirirse; Türk, Arap, Fars ve başka azınlıklar da var, hepsinin yer aldığı muazzam bir Ortadoğu federasyonu... Ben bu çerçevede Türk, Kürt federasyonlarının ta Orta Asya'ya kadar yayılacağını düşünüyorum. Yani çok sayıda Türki cumhuriyet, İran'da birkaç cumhuriyet, yine Araplar da var, epey böyle cumhuriyet, çok büyük bir bölgesel federasyondur ve herhalde dünyanın sayılı güç merkezlerinden biri olacaktır. Tarihi temeli vardır, biliyorsunuz. İslami kültür var biraz, yine çok muazzam doğal kaynakları var. Kürdistan da en az petrol kadar suyla da kontrol edecek bölgeyi. Birleşmenin etkenleri çok. Tarihsel yakınlık, doğal kaynakların zenginliği, coğrafi zorunluluklar, hatta siyasi zorunluluklar... Öyle değil mi? Birdenbire apayrı Kürt devleti yerine, Ortadoğu genelinde bir federasyonlaşmaya giden model daha gerçekçi görünüyor. Çünkü dünyada da böyle eğilimler var aslında: Batı Avrupa'daki birlik eğilimi, Sovyetler'deki yeni birlik eğilimi, İngiliz Milletler Topluluğu ve Afrika Birliği gibi. Yani bence gerçekçidir, Ortadoğu'da böyle bir federasyonlaşma öyle hayali olarak değerlendirilmemeli. Ortadoğu halklarının da tarihi geleneğinde birçok imparatorluk zaten birliği ifade eder. Günümüzde biz bunu biraz daha değişik yapacağız. Daha demokratik, daha halkların çıkarlarını gözönüne getiren bir siyasi birliğe dönüştüreceğiz. Niye yadırganıyor! Bence oldukça iyi bir ilkedir. Ve herkes başarılması için üzerine düşeni yapmalıdır. Ulusal mesele ve demokrasi meselesi de en iyi bu çerçevede çözüme gidebilir.

Y. Doğan: Peki, İran'da ne yapıyorsunuz bu bağlam içinde?

A. ÖCALAN: Etkimiz bu çerçevede gelişiyor Ortadoğu'da.

Y. Doğan: Peki, bunun görüşmelerini yürütüyor musunuz şimdiden?

A. ÖCALAN: Yok, sadece etkisi gelişiyor. Biz esas itibarıyla Türkiye ile görüşmeler yürüteceğiz, İran'la ve Irak'la değil. Türkiye ile halledersek, İran ve Irak çok kolaylaşır veya İran'la halledilirse diğer parçalarda çok kolaylaşır. Belki bir bakarsın İran daha iyi bir çözüme gibebilir. İran daha esnek davranabilir, Kürtlerle bir federasyonu öne alabilir.

Y. Doğan: Peki siz olaya bu taraftan bakıyorsunuz hep. Diyelim ki bu Kürt...

A. ÖCALAN: Bu soruyu biraz şundan anlamsız buluyorum: Türk milliyetçiliği çağını geçmiştir. Kemalizm bir yerde Türk milliyetçiliğiydi, İttihat-ı Terakki Türk milliyetçiliğiydi. Türk milliyetçiliği Türklere bir devlet kazandırmakla, Türk dilini, Türk kültürünü geliştirmekle bildiğimiz gibi Türk ulusunu ortaya çıkarma rolünü iyi oynamıştır. Aşırı bir milliyetçilik tahribata götürür. Sizin, bir aşırı milliyetçiliğe değil, demokrasiye ihtiyacınız var. Birlik için eşitliği esas almaya ihtiyacınız var. Dolayısıyla ben aşırı bir milliyetçiliğin, faydadan çok zarar getireceğini düşünüyorum. Türk ulusu bünyesinde bazıları şahsi menfaat güdebilirler; bir MÇP, hatta bir Refah Partisi oy kaygılarıyla şovenizmi körükleyebilir. Birisi dini, birisi milliyetçiliği körükleyebilir ve belki sınırlı da olsa bazı gelişmeler sağlayabilir. Ama bu, Kürtlerin topyekün olarak Türklerin karşısına çıkması anlamına gelir. Bundan siz korkmuyor musunuz mesela? Düşünün yani, her türden düşmanlık 20 milyonu aşkın Kürdün yekvücut olması demektir. Yani "korkmuyor musunuz" diyorsunuz da bize, ben size sorayım: Böyle bir Türk milliyetçiliğinden siz de korkmuyor musunuz? Birbirlerine karşı direnirlerse, yıkıcılık, Lübnan'ı ve Güney Afrika'yı bile geride bırakacaktır. Filistin'i dahi geride bırakacak çok tehlikeli boyutlara tırmanabilir. Bir de içiçeler; mahalle mahalle, köy köy birbirlerine girerler. Yani bu İspanya'ya da benzemez. Bilmem hani, Bask filan var, oraya da benzemez. Kürtler biraz kavgacıdır. Kendilerini böyle ortamda buldular mı biraz kavgacıdırlar. O iyi yönleri vardır. Biraz tehdit gibi ileri sürüyorlar bu olguları, ama ben uyarırım. Yani MÇP gibi gelişmeler öne çıksın; bu bir yerde büyük gelişmedir bizim için. Tercih etmiyorum böyle bir gelişmeyi, bu benim modelim değildir aslında, fakat çıkarsa da biz bundan epey yararlanırız. Hızla güç kazanırız ve nitekim daha şimdiden kazanıyoruz da. Orta Anadolu'daki Kürtler var, muazzam PKK'nin taraftarları haline geliyorlar. Bu tehlike olmasaydı böyle hızlı birleşmezlerdi bizim etrafımızda.

Y. Doğan: Peki, sizin hareketinizi desteklemeyen, ama Türkiye'nin değişik yerlerinde yaşayan Kürtler yok mu?

A. ÖCALAN: Çok az.

Y. Doğan: Yani İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de, Manisa'da, Türkiye'nin batısında yaşayan...

A. ÖCALAN: Ezici bir biçimde uyarırım; her Kürt PKK'li olur. İşin tuhaf tarafı burada, bu da anlaşılır bir husustur, PKK etkinliği olmasa Kürtlük olmaz. Çünkü gözünü bu gerçekle açmış, adam nasıl PKK'den ayrı bir Kürt olmayı aklına getirebilir? Doğuşunu, varlık nedenini PKK'nin atılımına borçlu.

Y. Doğan: Türkiye'nin batısında yaşayan Kürtler bu hareketi tasvip ediyor mu? Etmeyen?

A. ÖCALAN: Hayır, hayır...

Y. Doğan: Biz burada rahat yaşıyoruz, orada o terör oldukça bizim rahatımız kaçıyor, bütünlüğümüz kaçıyor diyenler var.

A. ÖCALAN: Kürtlerden? Sınırlı o. Belki çok az sayıda zengin olabilir. Ama emekçilerin ezici bir çoğunluğu -ki büyük bir kısmı emekçidirtaraftardırlar. Son miting de bunu pek yansıtmadı. Şu anda verilere göre bir İstanbul mitingine 100 bin Kürdü çekebiliriz. Onbin toplanıyor ama, planlı bir hazırlıkla şimdiden yüz bine tırmandırılabilir. Gelişmeler oldukça ileri boyuttadır.

Y. Doğan: Yani oradaki insanlar, batıda yaşayan Kürtler ayrılmayı mı bekliyor diyorsunuz?

A. ÖCALAN: Yok, yok onlar bütünleşmeye hazır.

Y. Doğan: Sizinle bütünleşmeye hazır!

A. ÖCALAN: Tabii, güç buluyorlar. Böyle çok ilginç bir durum yani. Onlar oraya asimilasyona uğrasınlar diye alınmışlar, oysa şimdi Kürdistan'daki Kürtlerden daha iyi uyanıyorlar, bizi daha iyi anlıyorlar. Neden? Çünkü, biraz böyle etrafları kuşatılmış ya, tehlike içinde kendilerini hissedince, Kürtlük bilinçleri çok erken doğuyor. Bu da garip bir gelişme, ama nedenleri var. Bir kişi, tehlike ile yüz yüze geldi mi hızla bilince ulaşır. Ve bu cumhuriyet politikası ters tepti. Mecburi iskandır; işte oraya taşır, buraya taşır, şimdi nedenlerini anlıyorlar ve birdenbire şu anda en aktif Kürtler bunlar oluyor. İnanır mısınız; şimdi batı Kürtleri, doğu Kürtlerinden çok daha hızlı bir uyanış ve örgütlenme içindedirler. Son yıllardaki en önemli bir gelişme yönü de budur.

Y. Doğan: Peki, bir başka konu: Sizin dış destek gördüğünüz, Batı'dan; Almanya'dan, Fransa'dan, Yunanistan'dan...

A. ÖCALAN: Kelin merhemi olsa önce kendi sürerdi derler. İnanıyor musunuz yani, bunların PKK'ye yardım edebileceğine?

Y. Doğan: Hayır, siz ne düşünüyorsunuz?

A. ÖCALAN: Gölge etmesinler, başka ihsan istemeyiz. Onlar çok komik iddialardır. Sözümona, ABD'li Cudi dağına paket atmış! Ya, şimdi ABD, Almanya, biliyorsunuz NATO çerçevesinde ve ikili ilişkilerle 60 yıldır, 40 yıldır yaşatıyorlar bu bizim rejimleri, hükümetleri. PKK'ye bir paket atmış mı gerçekten? Onlar paket değil bombaydı. Onu da size söyleyeyim.

Y. Doğan: Öyle mi? Evet...

A. ÖCALAN: Tabii. İlk bombaları biz, o kobra helikopterleri midir, o Çevik Güç denilen helikopterlerden yedik. Herhalde cilve yapmak için o söz söylendi. Eğer Ecevit gibileri de gerçekten buna inandırılmışlarsa, tam ipte oynatılan kuklalardır. Bunu da belirteyim. O helikopterler bomba yağdırdı. Kaldı ki PKK'ye bir helikopterden paket atmak yardım olmadığı gibi, Genelkurmay Başkanı'nın kendisi de söyledi, "Her birisinin yanında bizim subay vardır" diye. Sanmıyorum. O helikopterler o çığlarda askerleri taşıdı. Yok, Türkiye'ye yardım yapıyorlar, bize değil. Bomba atıyorlar, kuşkunuz olmasın.

Almanya da öyle, Almanya'dan herhangi bir yardım yoktur. Almanya, Türkiye'den daha fazla "bu PKK sosyalizmi diriltiyor" diyor. Yani bize düşmanlık yapıyorlar. Yani büyük bir düşmanlıkla karşı karşıyayız Almanya ile ilişkilerde. Çok öfkeliler, Sovyetler'de sosyalizm yıkılmış da, niye PKK vazgeçmiyormuş! Yani Almanya'nın derdi biraz daha başka, Almanya kendini güya şampiyon sayıyor o Sovyet çözülüşünde. Almanya bizimle anlamsız bir düşmanlık içinde.

Y. Doğan: Size yardım etmiyor öyle mi? Tolerans göstermiyor mu?

A. ÖCALAN: Yok, yok.

Y. Doğan: Yayınlarda, şurda burda.

A. ÖCALAN: Yayınlar her yerde çıkartılıyor. Yayınlar, bütün Avrupa ülkelerinde kazanılmış demokratik bir haktır, yani hükümetle alakası yok.

Y. Doğan: Fransa?

A. ÖCALAN: Her tarafta çıkar yayınlar.

Y. Doğan: Hayır, hayır desteği?

A. ÖCALAN: Yok.

Y. Doğan: Yunanistan?

A. ÖCALAN: Hepsi fanatik PKK düşmanı. Siz bilir misiniz, o sizin gazetede de yayınlandı sanırım, dünyada kalan tek marksist-leninist hareket PKK'dir diye bir şey. Bir ABD'li senatör de, "Kafası parçalanmalı" diyor. Bunlar fanatik PKK düşmanı. Bizi eskiden Bolşevikleri gördükleri gibi görüyorlar herhalde. Miçotakis hükümeti de öyle, o da Demirel'in yanında, bize pek hayran baktığını söyleyemem.

Y. Doğan: Suriye?

A. ÖCALAN: Şimdi genel Arap alemindeki sorunları ele alırsanız, genel İsrail tehlikesinin kendileri için ne anlama geldiğini ele alırsanız, Türkiye'nin bu politikalardaki yeri nedir diye sorarsanız ve yine kendi içindeki Kürtlerin durumu var, onu da biraz anlamaya çalışırsanız, Suriye'nin bize yaptığı, "işte Lübnan'da 70 örgüt vardır, sen de kalabilirsin" çerçevesinden ibarettir. Bize göre bu da anlamlı bir tavır, bize özel düşmanlık yapmamasını biz değerli buluyoruz. Desteği de bu kadardır; bunu abartmanın anlamı yoktur. TC istiyor ki, kendisi gibi her devlet bizimle savaşsın, bu mümkün mü yani? Politik gerçeklere sığar mı? Kendi askeri gibi Suriye'yi bizim üzerimize yürütmek istiyor! Ne Suriye'nin bunda çıkarı vardır, ne bunun gereği vardır ve ne de yapabilir. Gerçekçi olmak lazım, kaldı ki Suriye üzerinde Türkiye'nin baskıları var, su üzerinde kurduğu denetimler var, Hatay meselesi var, diğer ekonomik baskılar var. Bunlar da Suriye'yi haklı olarak Türkiye'ye karşı kuşkulu yapar. Ama gerçekten öyle somut bir silah desteği, bir para desteği yoktur bize. Hatta kanunlarını dört dörtlük bize uyguluyor. Hudutta bulunamıyoruz mesela, yakalananı zindana atıyor, gerçekten kesin bu. Bunu niye Türkiye abartıyor, anlamadım yani. Herhalde güçsüzlüğünden kaynaklanıyor. Suriye'nin de kendi icra kuvvetleri gibi, üstümüze gelmesini istiyor. Bu da mümkün değil.

Y. Doğan: Ya, İran?

A. ÖCALAN: İran'ın da pozisyonu belli zaten. Yani o da, "Ortadoğu çelişkiler yumağında ve artan Kürt tehlikesi karşısında PKK'ye düşmanlık yapmak zorunda değilim" diyor. Özellikle Türkiye'nin, ABD ile stratejik ilişki içinde olması, İran'ı son zamanlarda ürkütüyor. Halen şu anda İran'ın da gerçekten bize öyle, ciddi destek yaptığı söylenemez. Yalnız bazı adamlarımız diğer tarafa geçince, yakalayıp Türkiye'ye teslim etmiyor. Yardımı bu kadardır. Biz dağdayız orada, İran'da kampımız filan yok. Suriye'de kampımız filan yok. Dost evler vardır. Bizim Avrupa'da da -ki Türkiye'nin müttefikleridir- binlerce evimiz var, onlarca derneğimiz var. Artık bu bir demokratik kazanımdır, her yerde kullanılır. Bunu yardım diye ileri sürmenizi ben yadırgıyorum. Niye yardım diyorsunuz ki bunlara? Yok yani, bize öyle özel yardım yapan kuruluş yok.

Y. Doğan: Irak'ta?

A. ÖCALAN: Yok, hiç...

Y. Doğan: Saddam'la aranız bozuldu, yeniden düzeldi lafları var.

A. ÖCALAN: Yok. Saddam kendi işinde, biz kendi işimizdeyiz. Kaldı ki her gün Türkiye'deki gazetelere demeç veriyor. "Biz PKK'ye karşıyız, gelin ittifak yapın" diyor. Saddam'la birleşip boğacak. Öneri bu; artık daha bana sormanıza gerek var mı? Demek ki görüşüyorlar.

Y. Doğan: Evet ama, buna rağmen size alttan alta yardım ettiği lafları var.

A. ÖCALAN: Gerçekçi değil.

Y. Doğan: Size bir güçlük çıkarmıyorlar...

A. ÖCALAN: Gücü yok ki bölgede. Acaba gelseydi ne olurdu? Kaldı ki bence özgücümüzle burada yaşıyoruz. Bu rejim, Irak ve Saddam için de öyledir, Barzani için de öyledir. Biz onlara karşı doğru tutum içindeyiz. Ve halkımızla yan yanayız, halkımızın içindeyiz; böyle değerlendirmek gerekiyor. Barzani'nin veya Saddam'ın yanında mısınız şeklinde, halkınızın yanında mısınız diye de bir soru sorsanız, karşılığı evet yanındayız olur. Ve esas itibarıyla oradaki varlığımız bu temeldedir.

Y. Doğan: Peki, sizin şimdi şu ünlü meseleye gelelim tekrar. Bu silah ve parayı nereden buluyorsunuz?

A. ÖCALAN: Tamamen pazardan buluyoruz. O meşhur serbest piyasa ekonomisi var ya, onun sayesindedir. Herhalde kapitalizmin bize yaptığı iyilik de odur. Ve Sovyetler'de de serbest pazar gelişiyor, sanırım asıl yardımı oradan alırız; serbest piyasadan. Çok sayıda silah var elimizde. Halktan bağış, piyasadan silah. Yarın Türk karakollarından almak imkan dahiline girebilir. Para ve serbest piyasa çıkarır ortaya silahı.

Y. Doğan: Bütün para desteği halktan bağış mı, başka imkanlar yok mu?

A. ÖCALAN: Kesinlikle yok.

Y. Doğan: Peki, bu kadar büyük silahları alabilmek için çok büyük paralar lazım. Silah, mermi...

A. ÖCALAN: Sizce ne kadar dolara ihtiyacımız olabilir?

Y. Doğan: Hiç bilmiyorum.

A. ÖCALAN: Bütçemiz, kendimizi şu anda finanse edecek kadar var.

Y. Doğan: Ne kadardır?

A. ÖCALAN: Yani birkaç ayaklanmayı idare edebilir; bir gerilla ordusunun kuruluşunu idare edebilir; biz 50 bine yakın gerillayı silahlandırabiliriz. Yine birkaç ayaklanmayı yürütebiliriz. Bunları finanse edebilecek gücümüz var.

Y. Doğan: Bu ne kadar dolayında aşağı yukarı?

A. ÖCALAN: Ben de tam tahmin edemedim, ama herhalde PKK'nin mali bütçesinin 100 milyon dolardan aşağı olmaması gerekir. Fakat böyle ayrıntılı hesaplarımız yok.

Y. Doğan: 100 milyon dolar, doğru mu söylüyorsunuz?

A. ÖCALAN: Size göre çok mu? Milyonlarca her gün gelir ve 10 bin kişi yemek yiyor, hatta 10 bini aşkın kişi.

Y. Doğan: Her gün 10 bin kişi yemek yiyor?

A. ÖCALAN: Tabii. Yalnız onların yemek, içmek ve giyimine ne kadar gider, onu siz düşünün. Yalnızca Avrupa'da şimdiki gelir-giderimiz sanırım 50 milyon markı bulur. Geneli hesaplarsak 100 milyon dolardan aşağı olamaz. Bu normaldir yani, bir halk kendi kendini devletleştiriyor, kendi kendisini siyasallaştırıyor. Olur, hatta daha fazla da olabilir. Yani bu mali durum bile bizim ne kadar kitleselleştiğimizi gösterir değil mi? Bu öyle soygunla, bilmem dış destekle yürüyebilecek bir durum değil. Halklaşmanın boyutunu gösteriyor.

Y. Doğan: Hiçbir sıkıntınız yok değil mi bu konuda?

A. ÖCALAN: Mali yandan yok. Aç değiliz, isteyen herkes mütevazi bir biçimde yaşayabilir. Fakat özel yaşamı da körüklemeyiz o zaman. Çok kıt kanat geçinilebilir.

Y. Doğan: Özel yaşamı...

A. ÖCALAN: Ve tabii, özel yaşamın gelişmeyişi de, muazzam bir masraftan kesme ve diğer yandan üstün bir yaşamı gerçekleştirme biçimi oluyor. Biz yaşam tarzımızla üstünlüğü yakalamış durumdayız. Ben biraz daha derinliğine önemini vurgulamak istiyorum.

Y. Doğan: Neden?

A. ÖCALAN: Meselelerin çözümünde gerçekten demokrasinin, demokratik siyasetin işlerliği var mı, yok mu Türkiye'de? Bunu biraz önemli görüyorum. Özellikle Milli Güvenlik Kurulu tartışmaları var. İşte bu MİT tartışmaları var. Ordu tartışmaları var. Ben daha önce de bir görüşümü şöyle beyan etmiştim: Demokratik siyasetin anlamı Türkiye'de çok daralmıştır. Bunu niye aşmıyorsunuz? Açıp da niye köklü değerlendirmelere gidemiyorsunuz, ona şaşıyorum. Demokratik siyaset Türkiye'de işlevsizdir. Mesela en temel kanunlar, tasarılar ordunun gizli güç odaklarınca hazırlanır, Milli Güvenlik Kurulu'nda tartışılır, tavsiye adıyla sunulur ve hükümette onaylanır. Hükümet de TBMM'ye götürür. Şimdi parlamento pratiğine bakarsanız, bu bir demokratik işlerliğe ters düşmektir. Çünkü parlamentoyu sıradan bir onaylama aracına dönüştürdükten sonra, halkın iradesi olmaktan çıkar. Adamlar korkuyor, yani Milli Güvenlik Kurulu buyurdu diyor, oy birliğiyle çıkıyor bütün bu yasalar. Şimdi işte Türkiye'nin en büyük problemi burada. Herkes adeta asker yapılmıştır. Ben size bunu çok açıkça söyleyeyim. Parlamenterler bir asker gibidir. Emir-komuta zinciri dahilinde çalışırlar. Bu, demokrasinin inkarıdır. Bir de çok doğal karşılıyorlar bunu. Şimdi ben bunu Kürt meselesi olduğu için söylemiyorum. Birçok köklü demokratik sorunda bu durum var. O emir-komuta zincirine bağlı olmaktan parlamento kendisini kurtarmalı. Aslında biliyorsunuz, emir-komutaya göre bir yasaklama konuyor, parlamento kendiliğinden dağılıyor. Diğer yerlerde bu, muazzam direnme ile, kanla bastırılırken Türkiye'de gerçekte emir-komuta zinciri dahilinde tasfiye gerçekleştiriliyor. Sorun burada. Yani "parlamenter demokrasiye bağlıyız" diyorlar, "siyasetin işlevi olacaktır" diyorlar. Size söylüyorum, yani Demirel'e söylüyorum, bu konuda parlamento itibar sağlayabildi mi? Temel demokratik bir kurum olarak, bir onaylama aracı olmaktan kurtuldu mu? Türkiye parlamentosu, kendi özgür iradesiyle tartışıyor mu? Bir ciddi yasa çıkarabiliyor mu? Ben o diğer pratik işlere yasa demiyorum; bütçe ve benzeri, o işin ıvır zıvırıdır. Yani temel siyasi yasalarda, demokrasiyi ilgilendiren temel konularda, Milli Güvenlik Kurulu'nun emirleri dışında hareket edilmiyor. Bu bir emirdir.

Daha da derin yaklaşmalıyız. TC'de siyasi yön zayıftır. Ordu geleneği oldukça hakimdir, Türkiye'yi daraltmıştır. Bir ara buna Bismarkçılık deniliyordu. Yani Türkiye toplumu sert emir-komuta altına alınmıştır. Ve bu onun siyasetine yansıyor. Demokrasiyi yaşamama, demokratik olamama, biraz demokratik olmaya çalışıldı mı derhal darbelerle bastırılma ve sonuç, bildiğimiz gibi tam çıkmazdır. Ulusal meselede de bu böyledir. Neden siyasi yolla halledilemiyor, demokratik yolla halledilemiyor? Çünkü emir-komuta zinciri emrediyor da ondan. Ve biz işte bu temelde şiddete zorlanmışız. Devrimci şiddeti ortaya çıkarmaya zorlanmışız. Ben bunun blimsel olarak biraz daha üzerinde durulması gerektiği kanısındayım. Biraz böyle belki siyasi tartışma konusu değil ama, bilimle oldukça net cevaplar konulabilecek diyorum. Kaldı ki siyasetin de bilimle ilişkisi vardır. Ortaya çıkarılması gereken budur. Ciddi politikacı çıkmıyor. Bakın, Türkiye tarihinde kaç tane değerli ciddi politikacı var? Yok! En iyi politikacı ordunun emrine en iyi giren politikacıdır! Demirel biraz haddini bilmedi, şimdi dersini iyi almıştır sanırım. Özal ondan biraz daha zekiydi. Generallerle arasını iyi yaptığı için iyi tırmanış gösterdi. İnönü'nün de herhalde bir kulağı sürekli komuta kademesinde, hatta askerlerde. En basit bir sapma yok.

Dolayısıyla biz diyoruz ya, özel savaşla karşı karşıyayız, bu da bir gerçektir. Onun için demeyin yani "niye siyasi yöntemlere, demokratik esaslara bağlı hareket etmiyorsunuz." Ben de size diyorum ki, cumhuriyet yapılanması anti-demokratiktir. Mevcut somut statü siyasete rolünü oynama şansını vermiyor. Emir-komuta zinciri ile her şey yürütülüyor. Buna karşı da yapılması gereken, demokrasiyi buna karşı korumaktır ve inanıyorum son yılların en demokratik hareketi de biziz. Yalnız Kürtler için değil, Türkler için de biziz. Orduya karşı biraz ayakta kalmışız, Türkiye'de demokrasinin kapısını aralamışız. Ve eğer Türkiye'de şimdi demokrasi tartışmaları biraz gerçekçi, biraz derli toplu bir biçimde yapılıyorsa, bu PKK'nin orduya karşı ayakta kalışı ile çok yakından bağlantılıdır. Yoksa ne bu kimlik tartışmaları olurdu, ne de parlamentonun itibarı olurdu. Son parlamentonun ortaya çıkış süreci ve DYP'nin ortaya çıkış süreci araştırılsın, bizim ayakta kalışımızla çok yakından ilişkisi vardır. Ve bu anlamda söylüyorum; ister düzen dahilinde, ister düzen dışında demokratik kıpırdanışlarla bizim çok yakından irtibatımız var. Bundan dolayı da Türkiye'nin demokratik gelişmesinde rolümüz son derece belirleyicidir. Bizi bir ayrılıkçı kuvvet olarak değerlendirme yerine, demokratik gelişmede önemli bir rol oynayan kuvvet olarak değerlendirmelisiniz; bu daha gerçek-

çidir ve belirleyicidir. Bu konuyu önemli görüyorum, yani Türkiye'nin demokratik gelişmesinde PKK'nin rolü nedir tartışması ağırlık kazansa daha çok gelişme ortaya çıkar. Bölücülük, ayrılıkçılık yönünden daha fazla bu yönü vardır. Ve bu da sağlıklı birlik için sanırım oldukça zemin sunuyor. Sorunları saptırmanın anlamı yok. Gelişimi başka türlü değerlendirmenin anlamı yok. Birçok veriler bunu ortaya çıkarmıştır diyoruz. Parlamenterler bunu göremiyorsa, Demirel'ler göremiyorsa ve hatta Özal göremiyorsa, bu kendi miyopluklarından dolayıdır. Ve görüyor da söylemiyorlarsa, emir-komuta zincirine ne kadar bağlı olduklarındandır.

Y. Doğan: Peki, bu HEP milletvekillerine nasıl bakıyorsunuz?

A. ÖCALAN: Bu genel gelişmeler içinde onların durumunu izah etmek zor değildir. Demokratik bir araç olsunlar diye biraz desteğimiz oldu böyle çıkışına. Ve nitekim biraz bu rol oynanıyor şimdi. Halbuki düzenin amacı değişikti, Özal'ın amacı değişikti, İnönü'nün de amacı değişikti. Fakat biz daha çok demokratik açılımda bir yelpazeyi teşkil etsinler diye destekledik. Ama gerçekten bunlar PKK'li değil. Öyle PKK'li olacak güçte de değiller, ama düşmanlık yapmıyorlar PKK'ye. Zaten yaparlarsa teşhir ve tecrit olurlar, biterler. Güçleri de sınırlıdır. Türkiye'nin ortamı demokratikleşirse, siyasete işlev düşerse HEP'liler rollerini biraz oynayabilir. Veya diğer bir deyişle, HEP'in rolü demokratik gelişmede giderek önem kazanabilir. Demokratik platformun gelişmesinde HEP daha da ileri bir sıçramaya neden olabilir.

Y. Doğan: Bugüne kadar HEP milletvekillerinin mecliste koydukları tavrı onaylıyor musunuz?

A. ÖCALAN: Yetersiz buluyorum. Ayrıyeten de çok yüksek ve gerçekçi bir tartışmayı yapamadılar. Ben olsaydım o kürsüde, kendinize gelin derdim. Türkiye için tartışalım derdim, Kürt tartışmasını bir tarafa bırakalım, Türkiye için tartışalım derdim. Bence daha cesur tartışabilirlerdi. Nedir o şovenist dalgaya karşı boyun eğmeleri! Bu tartışmayı koridorlarda devam ettirmeleri lazım. İçinde olmazsa dışına taşırmaları lazım. Ortada ucube var. Parlamentonun saygınlığına kendileri gölge düşürdü. Buna karşı daha çok iş yapılabilirdi. Yetersiz buluyorum, öyle çok aşırıya gittiler biçiminde değerlendirme değil, tam tersine çok yetersiz ve biraz da pasif kaldılar. Onlarda da güçlü bir politik deneyim olmadığı için, bu rollerini layıkıyla oynayamıyorlar. Şans diye bir şeyler de var. SHP'nin politikaları var. Bir türlü bence demokratik rollerini layıkıyla oynayamadılar, ama bundan sonra daha iyi oynayabilirler. Sanırım bundan sonra içine girecekleri yönelim budur.

Y. Doğan: Bunu nereden biliyorsunuz? Bağlantınız var mı?

A. ÖCALAN: İzlenimler bunu gösteriyor. Halk bu biçimde parlamentoda durumlarını kabul etmiyor artık. Bağlantım şudur: Halk ne istiyorsa, halkın beklediği tavrı alacaklardır. Yani Demirel-İnönü hükümeti demokratik davranmadığı, sorunun çözümünde rol oynayabilecekleri ihtimali olmadığı için, tavır bundan sonra tepkidir. Milletvekilleri de sanırım buna uyar, uymaları gerekir. Özel savaşı destekler duruma gelirlerse, halkın içine bir adım bile atamazlar.

Y. Doğan: Peki, bu koalisyon içindeki konumlarına nasıl bakıyorsunuz?

A. ÖCALAN: İçindeki mi?

Y. Doğan: Önce SHP, sonra koalisyon içindeki?

A. ÖCALAN: SHP bunlarla koalisyon yaptı, biliyorsunuz. Fakat, daha sonra hükümet ortağı olduğunda, bu kez "durum değişmiş" diyor. Protokolde Olağanüstü Hal'in kaldırılması, koruculuğun kaldırılması vardı. Yine buna benzer bir sürü antidemokratik yasaya karşı çıkma vardı. Fakat hiçbirini yapmadı. Koalisyon aslında bu temelde kuruldu. O konuda da muğlaklık geçirdi. Dolayısıyla HEP'lilerin, bağlı oldukları ilkelerin böyle aşılmasıyla, orada kalmaları anlamsızdır. Kalırlarsa, kendilerini aşındırırlar. İşler böyle kalmaz, sıradan bir memur durumuna düşerler; bir parlamenter durumuna değil.

Y. Doğan: HEP'lilerin SHP'de kalması anlamsızdır, öyle mi?

A. ÖCALAN: Anlamsız görüyorum artık, bu haliyle. Hükümeti de desteklemelerini fazla anlamlı bulmuyorum. Bu, özel savaşa destek anlamına gelir. Bunlar, Özal politikalarıdır. Yani hükümet değişti, politikalar aynı kaldı. O politikaların aynen, hatta daha tehlikeli sürdürülmesi durumu vardır. Özal, bu kadar uçak kaldırmadı, bu kadar tank-top Cizre'nin etrafına yerleştirmedi. Dolayısıyla desteklemeleri, daha tehlikeli duruma düşmeleri anlamına geliyor. Hatta, Özal'ı destekleseler, belki de daha yararlı bir adım atarlar. Yani ben ehven-i şercilik uygundur demiyorum, çünkü ikisine de karşıyım. Fakat izlenen mantık değerlendirilirse bu böyle. Yoksa farkı yok. Politika aynı demek istedim. Hatta Özal'a da, Demirel'e de, İnönü'ye de politikayı dayatan başka güç kaynaklarıdır, onu da belirtelim. Ve bence, onlar da politikalarına inandırmalıdırlar; siyasi önderler üstelik. Bu görüşümü yanlış anlamamalısınız: "Demirel'i değil, Özal'ı destekliyor" biçiminde. Hayır. Onlar da, bence bazı politikalara mahkum edilmişlerdir. Dedim ya, Türkiye'de politika işlemiyor. Demirel, birçok şeye karşıydı, bugün boyun eğiyor. Ne yapayım yani. Türkiye'de politikanın şansı bu kadardır. HEP'liler ne yapabilir? Çok çok bazı gerçekleri açıklayabilirler. Alet olmaları da ihanettir ve halk affetmez. Ayrıca bu, ben istediğim için değil, halk istediği için böyledir. Onu seçen halk çok uyanıktır. Hesap sorma kabiliyeti de yüksektir.

Y. Doğan: Peki, mesela bugünkü politikalara alet olmaları ihanettir diyorsunuz, ama Olağanüstü Hal'e evet deselerdi bu bir alet olmaktı, fakat hayır dediler.

A. ÖCALAN: Bunun doğal sonucu şudur: Bu özel savaşı yürüten hükümettir, dolayısıyla desteklemekten vazgeçecekler. Yine bir "evet"in doğal sonucu karşı koymadır. Özel savaşa -güçleri oranında tabii- karşı koymadır. O tutarlılığı da göstermeleri gerekir. Evet'ten de öteye, sürekli demokrasi yolunda bazı adımlar atmaları gerekiyor. Bu gücü gösterirlerse, halk içinde yerleri olur. Göstermezlerse, aşınıp giderler.

Y. Doğan: Bunu biraz açar mısınız? Yani bu, Olağanüstü Hal'e hayır demenin ötesinde.

A. ÖCALAN: Tabii. Demokratik platforma yönelmeleri gerekiyor, bana göre. Türkiye'de demokratik güçler de var. Hatta SHP içinde de varlar. Yine diğer partiler var. Hepsi bence, bir demokratik platformda, yeni bir arayış içine girsinler. Hatta bir demokratik cephe, ittifak kursunlar. Benim görüşüm bu. Çünkü, SHP eriyor. SHP artık bir demokratik seçenek olamaz. Demokratik çözüm aracı olamıyor. Eriyor, zayıf düşüyor sağ karşısında. Erbakan gelişiyor. ANAP bile bu haliyle ayakta kaldı. Halbuki, SHP yüzde 40'a çıkmalıydı. Tutarsızlığı yüzünden aşınıyor. Bu boşluğu dolduracak olan, yeni bir demokratik oluşumdur. Bu demokratik oluşumda, bir parlamento grubu da iş yapabilir. Ayrıca bu, Türkiye içindir, Kürdistan için de değildir, onu da söyleyeyim. Ağırlıklı olarak, Türkiye'nin demokratik çevrelerinin de yoğun olarak katıldığı bir siyasi oluşuma şiddetle ihtiyaç var. Biz buna, kitle gücümüzle destek sunabiliriz. Bu arada, HEP'i de bu temelde değerlendirebiliriz.

Y. Doğan: Benim aklıma gelen sorular bunlar. Benim aklıma gelmeyen, ama sizin belirtmek istediğiniz bir şey var mı; başka? Yani genel çizgiyi çizdik zannediyorum.

A. ÖCALAN: Evet, sanırım biraz üzerinde durduk, ama sıcak yaz biraz daha değerlendirmeye alınabilir. Doğrudur, böyle bir sıcak yazı aşağa benziyoruz.

Y. Doğan: Newroz'la birlikte?

A. ÖCALAN: Başlamış bulunuyoruz. Silahlar susmayı bilmiyor şimdiden. Kamuoyunu ürkütmekten ziyade, bazı alanları gelişmelere karşı doğru tutmak açısından belirtiyorum. Bizden de, ordudan da kayıplar geçen yılınkine göre en az on misli artabilir. Vurma yöntemi esas alınmıştır. Biz teslim olmayacağız; birlikte yaptığımız hazırlıklar çok ileri boyuttadır. Daha şimdiden sınır boylarında beş bine yakın gücümüz yoğunlaşmış durumda.

Y. Doğan: Nerede?

A. ÖCALAN: Hudut boylarında. Ülke içinde de bir o kadar güç yoğunlaşıyor. Her gün yüzlerce kişi saflara katılıyor. Ordulaşma oranımız bu yılla birlikte büyük bir hız kazandı. Silahlanmamız sorun değil. Ayrıca, belli bir tecrübe de gelişti, coğrafyayı iyi tanıdık. Ve dağlık alanların hemen hemen büyük bir kısmına ulaştık. Şimdi bütün bunlar, ordunun, "imha eder, söker atarız" savını biraz geçersiz kılıyor. Kaldı ki, hudutlar delinmiştir. Biz Irak-Türkiye hudutunda güçlüyüz. Diğer yerlerde de öyle. Türkiye'de de güçlüyüz; İstanbul'da, Ankara'da, İzmir'de kitlesel gücümüz sürekli gelişiyor. Burada da eylemler tırmandırılabilir. Eğer özel savaş üzerimize çok kötü gelirse, hele halkın da çok zarar göreceği eylemleri geliştirirse, özellikle bizim de Türkiye'nin o düzeni ayakta tutan kurumlarına yönelmemiz, özel savaşa hizmet veren, destek veren kurumlarına yönelmemiz hız kazanabilir. Yani Türkiye de bu işe biraz daha karışır bu sene. Hatta, ordu içinde tepkiler daha gelişebilir. Birkaç patlama filan oldu, daha da gelişebilir. Türkiye solu silahlı mücadeleyi biraz daha yükseltebilir. Bizden güç alarak maddi-manevi yönden, sanırım biraz tırmandırırlar eylemleri.

Y. Doğan: Türkiye'nin kurumları üzerine dediniz, hangi kurumları?

A. ÖCALAN: Her türlü. Bu şuna bağlı; özel savaş -Özal bile ağzından kaçırdı- "dağı-taşı vururuz" diyor. Eğer böyle bir gelişme olursa, tabii tırmandırma da olur. Şu çıkıyor ortaya: Giderek şiddetin gelişmesinde tırmandırma beklenebilir, kayıplar çoğalabilir. Mesela bin kişi de kayıp versek -bu sene bilançomuzda buna yer vermişiz- ama onlar on bin kayıp verecekler. Bire on artar, kayıp bizden bir olursa karşıdan da en az on kat artar. Bu yönlü tedbirler almışız. Belki kayıplar büyük olabilir ama sonuçta bizim büyümemiz kaçınılmaz hale gelir. Bilançoyu bu yönüyle gösteriyorum. Serîhildanlar yaygınlaşır. Cizre türü yerler onlarca artar. Kuzeyden tut güneye kadar, hatta Güney Kürdistan'da da olur. Bu konuda da tedbirlerimiz var. Çok yaygın bir kitle, halk yürüyüşüyle karşı karşıya kalacağız. Şimdiden başlamış zaten, gerillayla içiçe oluyor, onun koruması altında oluyor. Kırımla, bazı köyleri imha etmekle önlenemez, daha da alevlenir. Dış ilişkilerde de benzer destekler gelişebilir.

Y. Doğan: Peki, yaygın kitle yürüyüşleri nerede olacak?

A. ÖCALAN: Hemen hemen bütün şehirlerde, köylerde yayılır. Böyle sürekli yürüyüşler biçiminde gelişecek. Güneye doğru da gelişecek. Nasıl Güneyden Kuzeye bir göç akını başladıysa, Kuzeyden de Güneye doğru olabilir. Biraz önemli bir gelişme olacaktır.

Y. Doğan: Yani Kars'tan aşağıya doğru mu; o anlamda mı?

A. ÖCALAN: Oradan da var. İran'da var bu. İran'ı da var. İran'a açılabilirler. Çünkü İran mülteci kabul eder. Türkiye'de de bir milyona yakın İranlı mülteci var; Kürtler de oraya gidebilir. Yani zorlarlarsa gidebilirler.

Y. Doğan: İran'a geçerler öyle mi?

A. ÖCALAN: Tabii, o yol açıktır.

Y. Doğan: Yani şu an Türkiye'de bulunan Kürtler, İran'a geçer öyle mi?

A. ÖCALAN: İsterlerse gidebilirler. Yani Türkiye'ye teslim edilmeyecekler. Bu da yeni bir gelişmedir. Çünkü Türkiye'de de İran aleyhtarı yarım milyon İranlı var. En azından denge açısından bile düşünsek, tahmin ediyorum -yani öyle anlaştık filan biçiminde değil de, tahmin ediyorum- mültecilere İran fazla karşı koymaz. Zorlansa da, zaten Suriye'ye gelen, 60-70 yıllık Kürtler var. En eski iltica yeri Suriye'dir aslında. Suriye Kürtlerinin yüzde 70'i Kuzeyden gelmedir.

Onlar da bizim şu anda doğal taraftarlarımız durumunda. Suriye'ye de gelse Suriye yok demez herhalde.

Y. Doğan: Peki, neden İran'a ya da Irak'a gidecekler?

A. ÖCALAN: Baskılar gelişirse, ordu imha seferlerini geliştirirse, bu yürüyüşler kaçınılmazdır. Böyle gelişmelere tanık olabiliriz diye düşünüyorum. Fakat kesin öyle olur demiyorum. Yani ihtimaller dahilindedir diyorum. Ayrıca halk genelde bir ayağa kalkış sürecindedir. Bol-bol kentlerde gösteriler olur. Bu açıdan da bu 1992 yılında önemli gelişmeler olacaktır. Acaba bir siyasi yöntem devreye girer mi? Bu süreç içinde epey zorlanır, aşınır bana göre. Dün Özal ne diyordu: "Bu hükümet dört ayda düşer." Bunu söylerken bu gelişmeleri o da görebiliyordu. Sanırım şu andan itibaren bu düşüş başlıyor. Tabii bu ihtimaldir; olur da, olmaz da. Biliyorsunuz siyasette kesinlik yoktur, ihtimaller söz konusudur. Bir yeni erken seçimi gündeme getirebilir. Veya Çankaya meselesini gündeme getirebilir. Buhranlı bir dönem, giderek kaosun da oluşabileceği bir dönem oluyor. "Ordu da olabilir mi" diye bir soru sordunuz. Bana göre bize karşı yapılan yapılmıştır; her türlü birlik üzerimize koşturulmuştur. Bu anlamda sanmıyorum. Zaten darbenin işlevini gören bir özel savaş var, kolordu değil, ordular var. Gelirse faydası olur, çünkü çıplak bir askeri rejim dünyadan daha kolay tecrit edilir. Zaten onun için gelmiyor. Gelirse biz çekinmeyiz. En ufacık farklı bir konuma kendimizi sokmayız. Tedbirlerimiz dağa dayalıdır, yurtdışına dayalıdır, muazzam zorluklarla yaşama tecrübesine dayalıdır. Ordu da yapacağı her şeyi 8 yılda yapmıştır. Daha fazlasını beklemiyoruz. Kimyasal silahları da kullansa, biz ona karşı da tedbirliyiz. Gazları kullandı, hepsine karşı ayakta kalabildik. Bol-bol belki halkı toplayabilir, stadyumları doldurur, kentleri kuşatır. Bütün bunlar da dünyada bizim prestijimizi artıracaktır, halkın tepkisini artıracaktır. Yani ordu seçeneğinin bundan daha fazla rol oynayacağını sanmıyorum. Belki daha vurabilir, daha böyle ezebilir. Ama siyasi sonuç lehimizdedir. Ülke içinde, ülke dışında kendileri tecrit olur. Bu hususlar bence daha da açığa çıkabilir.

Bütün bunlar Türkiye'nin yeni bir dönemece girdiğini gösteriyor. Sorunlarını daha köklü görmesi gerektiğini, daha köklü çözüm yollarına gitmesi gerektiğini, geleneksel ordu yöntemiyle sorunlarını aşamayacağını gösteriyor. Bu bence önem kazanacaktır ve artık burada rol gerçekten çaplı politikacılara düşüyor, çaplı aydınlara düşüyor ve bizzat halkın kendi demokratik yöntemini bulmasına düşüyor. Halk kendi demokratik araçlarıyla politikaya müdahale etmeli artık diyorum. Yani bu taşra politikacılığı deniliyor ya -ki ben emir-komuta zincirine bağlı politikacılık diyorum-, artık onlar sorun çözemiyorlar. Halk çok acı görecek. Enflasyon da buna bağlıdır biliyorsunuz. Açmadım meseleyi ama bir iktisatçı olarak rahatlıkla siz bunu tespit edebilirsiniz. Çok büyük bir enflasyon halkı kırıp geçiriyor, en az savaş kadar.

Bütün bunlar halkın artık politikayı yapma hakkını kendinde görmesi, politikanın hayati çıkarları için vazgeçilmez olduğunu görmesi anlamına gelir. Şimdiden bence bunun arayışı içindedir. Ve önümüzdeki günlerde, kendi demokratik araçlarını geliştirmesi gözardı edilmez. Bu ihtiyaç derindir ve giderilmesi için fırsat da doğmuştur, ihtiyaç da kesindir. Bu yönlü gelişme bekliyoruz. Yani yeni bir demokratik açılım olması burada diyorum. Bu geleneksel taşra politikacılığı yerine, bazı illere bağlı, bazı cesur çıkışları yapabilecek politik seçenek, demokratik seçenek ortaya çıkar. Türkiye ortamında bu olabilir. Refah Partisi de biraz belki gelişme gösterebilir. Bence boşluktan ötürüdür. Taşra politikacılığı aşılırken halkın demokratik araçları gelişmedi, Refah bu boşluktan yararlandı. Refah'ın gelişmesi bir boşluk işidir. Eğer halkın demokratik seçeneği ortaya çıkarsa Refah mevcut konumundan öteye gidemez. Hatta şovenist MÇP de fazla ilerleme kaydedemez. DYP, ANAP gibi partiler de bence zayıflar, bundan daha fazla gelişme imkanı bulamaz.

Y. Doğan: Refah'taki gelişmeyi nerede görüyorsunuz, yani o ihtimali?

A. ÖCALAN: Eğer demokratik seçenek ortaya çıkmazsa Refah Partisi gelişir. Çünkü biraz daha demokratik geçiniyor, biraz daha rejimin söyleminin dışına çıkıyor, biraz daha halkın manevi yanlarına hitap ediyor. Bu geliştirir, bir nevi demokratik rol oynayan tek araç olarak kendini ortaya çıkarıyor. Ama yanılsamadır; ben Erbakan'ı da en az diğerleri kadar sakıncalı buluyorum. Ve tutarlı bulmuyorum. Söylediği sözlerle pratiği farklı. O kadar anti-Amerikancıdır ama belki de bir Alman ajanıdır; belki de bir Amerikan müslümanıdır veya belki de ABD'nin istediği bir müslüman çizgiyi uyguluyor. Yani Erbakan islami çizgide oportünisttir. Fakat iyi manevra yapıyor, kitle psikolojisini iyi yakalamaya çalışıyor. Karşısında da güçlü bir demokratik araç yok. Bu anlamda gelişebilir diyorum. Fakat biz biraz gerçek demokratik yaklaşımları halka ulaştırdığımızda, herhalde tecrit oldu. Türkiye'de de halk biraz demokrasiye kavuşursa, bu Ecevit'in de uyumsacasından kurtulursa, Erbakan'ın gelişmesi sınırlanır. Türkiye'de bir demokratik parti olayı ve halka dayalı gerçek bir demokratik oluşumun şansı var gibime geliyor.

Son zamanda moda olan Hizbullah olayı için de bir-iki şey söyleyeyim. Devletin resmi ideolojisi aşıldı, yani kemalizmin fazla etkisi kalmadı. Bunun yerine ancak islamlık boşluğu doldurabilirdi. 12 Eylül de tarikatçılığı besledi. Bu yüzden yüzbinlerce tarikatçı beslediklerini söy-

Devamı 26. sayfada

"Halkın 1992 Newroz kalkışı PKK'nin önderliğini ölümüne onaylamasıdır!"

Baştarafı 14. sayfada

nu hep tartışırız. Mesela biri şu değerlendirmeyi yapıyor: "O hınzır oğlu hınzır marksist bir taktisyendir. Herşeyde işi taktikten alıyor. Sonuçta da haklı." Düşmanın yazar-çizerlerinin değerlendirmeleridir bunlar. Akıl almaya çalışıyorlar sözde. Neler var, neler yok! Bol bol tartışıyorlar. Kürt işbirlikçiler de var aralarında. Onlarla da görülecek hesabımız var. Mesela sizlerde hesap sorma özelliği biraz bireyseldir ve bir o kadar da zayıftır. Ben hesabı buldum ve yaydım her tarafa. Kimlerle nasıl çarpışıyor, bunu ortaya koyduk. Hem de her düzeyde. En son, Alman bakanın ne söylediğini biliyorsunuz. Dostlar bile birbirleriyle çarpışır duruma geldi. Devletler düzeyinde çatışma yarattı. Bireysel düzeyde sanıyorum hergün sizler bile kendinizle çatışıyorsunuz. Savaşın; savaşta hayır var. Savaş kişiliği açığa çıkaran iksirdir. Bizim gerçekliğimiz ortamında, kendisiyle savaşmayan fazla başarı elde edemiyor ve savaşanlar da kazanıyor. Bu alevi söndürmek istiyorlar, fakat iş işten geçti. Tarihi bir aşamayı sağladık... Düşman Kürt kimliğini kabul etmek zorunda kaldı.

Halkımızın ayakta kalan nesi varsa, soylu değer adına ne varsa biraz sahip çıkabilmek, bunları yaşanılır kılmak istiyoruz. Bende yorulmak yok. Tedbir almak istiyoruz elbette, fakat sizlere de birşeyler verebilmenin çabası içindeyiz. Zorlanmayın, ben devrimin yükünü yirmi yıldır taşıyorum. Benim ilk eylemim, biliyorsunuz, Kızıldere olayları nedeniyle 31 Mart'ta oldu. Yani tam 20. yıldönümünü geride bıraktık. İlk boykotu biz yaptık 12 Mart faşizmine karşı. O günden bugüne kadar, Türkiye devrimi de dahil olmak üzere ve giderek uluslararası çapta da devrimci değerleri çiğnetmemek için oldukça kendimizi verdik. Yirmi yıldır gerçekten bu işe önderlik yapılıyor. Buraya kadar geldik. Fakat henüz bıkma, yorulma yok. Tam tersine, direnen o bütün devrimcilerin anısını temsil etmeye çalışıyoruz. Yapılan işkencelerin hesabını sormaya çalışıyoruz. Gençsiniz, belki bilemezsiniz. Fakat bizde bu temelde bir çaba vardır, buna katılın! Devrimcilerin kanı boşuna akmadı, çekilen işkenceler boşuna olmadı diyorum. Binlercesi Avrupa'da kendini yere attı; onbinlercesi ülkede kendini yere attı. Yine de bence ayakta tutulması gereken, korunması gereken değerler var. Benim gibi siz de biraz vicdan sahibi olun veya birazcık bu değerlere bağlı kalın. Şehitler sahipsiz olmamalı.

Halklar için devrim gerekiyor. Bazıları çok ucuzca simsarlık yapmak istiyorlar. O işbirlikçi önderlik çıkmış Ankara pazarına, beş paraya satmak istiyor o kadar peşmerge kanını. Ben yaptıklarımla kesinlikle övünmüyorum; vazgeçilmez bir görevdir diyorum. Fakat işler tehlikede. Sahip çıkılması gereken değerler var. Benim babamın borcu değil aslında. Herkesin, az-çok insanım diyenin borcudur. Onun için sıkılmayın, öfkelenmeyin. Bu borcu ödemeniz lazım. Bu şeref borcudur, namus borcudur. Artık ben elimden geleni yaptım. Çerçeveler çizdim, kanallar açtım, silahlar edindim. Hepsi tek tek sorumluluğum altında gerçekleşti. Hiç olmazsa bundan sonra siz de biraz kendinizi kaybetmeyin, koyvermeyin. Halkların davası bu kadar ucuz elden gitmemeli, ucuz satılmamalı. Biraz namuslu olabilmeliyiz. Bunun tartışma ile, ideoloji ile alakası yok. Bütün ideolojiler de son tahlilde -iyi veya kötü- birşeyleri korumak içindir, haklı veya haksız temelde geliştirmek içindir. Bizimkilerin usulü kendini koyvermektir, batağa düşmedir, hem de en kötüsünden!..

Çalışmaları, çabaları bırakmak istemiyoruz. Dediğim gibi, bu halkın özgürlük yürüyüşü esastır. Herşey bu yürüyüşe bir başarı şansı verdirmek için olabilir. Hepiniz ancak bu yürüyüşe destek olabilirsiniz. Bu temelde yaşamınızın bir anlamı olabilir. Buna varım diyorsanız, ne mutlu size deriz. İyi hesap yapın, oldukça fedakarlık ve çok çok çaba isteyecek bir görevdir bu. Ve karşılığını beklemeden sergileyin, gerekli olan da budur. Bu, yalnız bir ulusal kurtuluş için değil, Türkiye'de demokrasi için, dünyada sosyalizm için de gerekli. Buna değer veriliyor.

Bu temelde sizlerle devam edeceğim çalışmalarımıza. Güzel günleri yakalamış durumdayız. Ne kadar zor olursa olsun, hizmet ediyoruz, yeniden yeniden birbirimizin yaratılışına yardımcı oluyoruz. Bu bir devinim dünyasıdır, yeni oluşum dünyasıdır. Bu yaşıma rağmen ben de varım diyorum. İçinizde en genç olandan daha genç bir yürekle katılıyorum bu işe. Ayıp değil bu. Halkların davası için katılıyorum. Halk da biraz bunu istiyor bizden. Biz de böyle katılalım. Umarım, şimdiye kadar çektiğimiz sıkıntıları halkımızın davasında iyi yer etmekle unutursunuz. Bu temelde, İsveç'ten de gelebilirsiniz, dağdan da gelebilirsiniz, zindandan da gelebilirsiniz; bütün bunlar gerçekten mutlaka yerine getirilmesi gereken işlerdir. Varsa eksikliklerimiz, kusura bakmayın deriz. Ben de şimdiye kadar yaptıklarıma bakarak, sizi suçlamıyorum. Ama söylüyorum ki, bundan sonrasını da iyi yapalım.

Birileri kalkıp da "şöyle bastıracağım, şöyle yok edeceğim, şöyle geberteceğim" diyorsa ve bunların hedefi en başta biz isek, biz de şunu söyleyeceğiz: Bırak be zalim! Biraz nefes alalım, biraz kendimizi tanıyalım. Fazla birşey istemiyoruz. Bizi bu kadar düşürme. Bizi bu kadar hiçe sayma, bu kadar sürme. Yeter vurduğun, düşürdüğün, sürdüğün... Evet, bu sözü söyleyeceğiz. Kaldı ki, fazla aşırı bir söz de değil. Kendimizi tanıdığımızdan beri, ilk gün de bu sözü söyledik, şimdi de söylüyoruz. Bu, söylememiz gereken sözdür de. Ama şimdi bunu daha öncüye yaraşır, daha halkımızın savaşımına uygun bir biçimde söylemek istiyoruz. Mesele budur. Abartmıyoruz ve kendimizi de herşeyin yerine koymuyoruz. Bir hizmettir, kabul görürse ne mutlu bize. Halkımız kabul etmiştir, bundan mutluluk duyarız. Sizler de değerli görüyorsunuz, katılıyorsunuz. Biz bundan da mutluluk duyuyoruz. Fakat herşeyden önce görevlerimiz de vardır. Halkın da savaş görevleri, mücadele görevleri vardır, sizlerin de... Görev de herşeyden önce gelir. Bu da ancak doğrunun bütün tedbirleri alınarak, oldukça bilinçle ve örgütle üzerine yürünerek başarılır.

Her zaman söylediğim gibi, görevleri başarmaktan başka bir yürüyüşümüz, bir yaşamımız olamaz. Dolayısıyla sadece başarıyı isteyenler değil, başarıya mutlak anlamda mahkum olanların öncüleriyiz, ta kendileriyiz. Sizlerle bu temelde, bundan sonraki günlerde de, yine bu devrenin başlangıcı dolayısıyla da, oldukça yararlı çalışmalar yapacağımıza dair inançlıyız. Özellikle ulusal kurtuluşu ve partimizin önemli görevlerini başarma konusunda değerli çalışmaları başarıyla yapacağımıza inanıyoruz. Hep bunun çabası içindeyiz. Elinizden geldiğince çok duyarlı, en ufacık bir ikircikliк ve yetersizlik içine anlamsızca düşmeden katılmaya çalışın. Partimizin de kanıtladığı gibi, daha fazlasını başarmayı büyük bir şans olarak değerlendirelim. Başarıdan başka hiçbir şeyi kabul etmeyelim. Hergün hepinizle sonuna kadar ilgilenmeyi, bütün meseleleri yoğun tartışmayı, çözüme götürmeyi isteriz. Şimdi bunu böyle yapıyoruz. Bu da aynı anlama gelir. Bütün parti için ve halkımız için de bu anlamda gelir. Bu hizmeti amansız bir biçimde bundan sonra da sürdüreceğiz. Umarım siz de böyle sürdürürsünüz ve başarırsınız.

2 Nisan 1992

"PKK'yi imha politikasını devam ettirirlerse, halkı topyekün karşılarına alırlar!"

Baştarafı 25. sayfada

leyebilirim. Suudi parası da geliyordu. Fakat batıdaki bu tarikatlar fazla işlevini göremedi; daha radikal bir Hizbullah taktiğine oynadı polis. Sanırım Abdülkadir Aksu polis bünyesinde, o İran'a da gönderdikleri çok sayıda aday içinde yer tuttu, polisi biraz Hizbullahlaştırdı. Ben bütün Hizbullahçılar böyledir demiyorum. Dürüst ve kendini böyle rejim karşıtı sayan Hizbullahçılar olabilir. Fakat polisin de el attığına dair ciddi emareler var. Bunlar, sanırım mücadelemizden zarar gören o bazı aşiretler var, korucular var, onlara sahip çıkıyorlar. Yani polis aracılığıyla Hizbullah'ı (Hizbul-kontra mı diyorlar ne diyorlar), onlar da bizden zarar görenleri örgütlüyorlar ve bu sefer Hizbullah kisvesi altında üzerimize yürüyorlar. Şimdi direkt koruculuk da tehlikeli, direkt polis işbirlikçiliği de tehlikeli, dolayısıyla Hizbullah işte biraz İran'ı da kullanacak iyi bir taktik olarak düşünüldü, cinayet de işlediler. Ama polisin parmağı da çok açık bana göre. Özellikle ANAP içinde 1985'de kurulan, Korkut Özal'ın katılımıyla ve o Kırıkkale toplantılarında oluşan örgüttür ve başta kendi bünyelerinde bir istihbarat örgütü de oluşturacaklardı. Basına da yansımıştır. O bazı cinayetlerden bence bu sorumlu tutulabilir. Bana göre, o gazeteci cinayeti olsun, o diğer cinayetler olsun, yine bize yönelik de bir cinayet işlendi, hepsi polisin yakın koruması altında ortaya çıkan cinayetlerdi. Erbakan da bundan yararlanmak istiyor. Anti-demokratik ve sakıncalı buluyorum. Bunun yerine, Türkiye'nin gündemini tutan bir demokratik mücadele oldukça çığır açıcı olabilir. Yakın gelecekte böyle siyasi gelişmeler ortaya çıkabilir. Anayasa tartışmaları sanırım epey önem kazanacaktır.

Y. Doğan: Peki, Erbakan'la Hizbullah çerçevesinde, siz bazı dağıttığınız bildirilerde, Bismillahirrahmanirrahim diye başlıyorsunuz...

A. ÖCALAN: Onlar, bazı melleler var; saygı gösteriyoruz onların dini düşüncelerine.

Y. Doğan: Bazı neler var?

A. ÖCALAN: Melleler, yani din adamları, dostturlar. PKK dışında yüzlerce var. Biz bu mellelere oldukça değer veriyoruz ve kendileri de partiye oldukça bağlılar. Mesela, o Melle Abdullah çok güçlü bir insandı, büyük bir etkisi vardı Kürdistan'da. Ve iyi bir gelenek de söz konusu. PKK etrafında mellelerin yoğunlaşması var. Barzani'den de koptular büyük oranda. Onun özellikle Türkiye ziyaretlerinde gerçek yüzünü gördüler. Mellelerin de büyük bir yoğunlaşması var; bu da sanırım PKK'nin desteğinin gelişmesinde iyi bir rol oynadı. Devlet sahte imamlar yaratmaya çalıştı. Bu imamlar şimdi tutulmuyor, teşhir ve tecrit olup gidiyorlar. Dinin politikada kullanılması çok hızlı oldu, yoğun oldu Türkiye'de. Biz de biraz bu politikaya tutarlı bir karşılık verdik. Devletin din sığınması yoluyla yapmak istediği tahribatı kısmen sınırlıyoruz. Ve bu da demokrasinin çıkarına bir gelişmedir.

Y. Doğan: Peki siz dini kullanıyor musunuz?

A. ÖCALAN: Hayır! Biz tam tersine, dinin anti-demokratik temelde kullanılmasının önüne geçilmesi için din konusunu doğru ele almaya çalıştık. Ve dinin anti-demokratik bir temelde işlev görmemesi için dürüst, "dinime bağlıyım ama devrime karşı değilim, demokrasiye karşı değilim, ulusal kurtuluşa karşı değilim" diyen bir gelişme modelini esas aldık ve bu yönlü bazı gelişmeler oldu.

Y. Doğan: Bunu tekrarlar mısınız? Dinin anti-demokratik temelde işlev kazanmaması için...

A. ÖCALAN: Kazanmaması için, "demokratik gelişmeye, ulusal kurtuluşçu gelişmeye karşı değiliz, destekliyoruz" biçiminde bir akımla, bir çalışmayla karşılık verdik. Sanıyorum kapsamlı cevaplar verilmiştir. Ve çerçeve iyi konulmuştur. İlaveten söyleyebileceğim; iyi niyetimizi gösterdik. Yine söyleyeyim politika yapmamda halk esastır. Halkın demokratik yürüyüşü esastır. Öyle ne ucuz ayrılık için savaşırım, ne zoraki birlik içinde kalmayı kabul ederim. Bu açıdan da sonuç var mı yok mu tarzındaki soruları anlamsız buluyorum. Zoraki birliğe sonuna kadar karşıyım. Ama kardeşçe, eşitçe, özgür birliğe de çok inançlıyım, bağlıyım. Özüne sadık kalarak onun biçimlerini bulmaya büyük özen göstereceğim. Ben bu temelde kendimi kamuoyuna karşı sorumlu hissediyorum; çünkü değişik imajlar yaratılıyor, bu doğru değildir diyorum. Türkiye halkı bizi olduğu gibi tanıyabilir. Siz basın mensuplarına ilişkin de yaklaşımım mesafeli olacaktır. Halka karşı müşterek sorumluluklar vardır, saptırmamanız gerekiyor. Çok zorlu bir yolculuktan sonra sizlerle bu görüşmeye bu temelde büyük önem verdik. Umarım sizler de gerçeklere bağlısınız. Bu iyi bir bağlılık olur ve bundan sonra da daha sağlıklı olur. Tekrar buraya kadar gelişinize bu çerçevede teşekkür ediyorum.

Y. Doğan: Ben de çok teşekkür ederim. Yani hem bu görüşme için, hem de bu kapsamlı tartışma için. Gerçekten de teşekkür ediyorum. Çünkü çok önemli oldu bu. Yani tüm bu olayların bu gelişme aşamasında hem sizin açınızdan, hem Türkiye açısından çok belirleyici, çok önemli. Dolayısıyla önümüzdeki dönemde ne yapılması gerektiğini şimdi herkesin bir kere daha düşünmesi lazım.

A. ÖCALAN: Bu bireyseldir. Yani general savaşırken bence bu görüşler çerçevesinde daha iyi savaşabilir bize karşı. Bizimkiler savaşırken gerçekleri biraz daha iyi görürler, anlamsız şeylere girmezler. Türkiye halkları var; Türk halkı var, Kürt halkı var, onlar gerçekleri biraz daha iyi görebilirler. Bu daha iyi politika yapmaya fırsat sunabilir. Ve bu da gerekli bir şeydir sanıyorum. Bu ihtiyaçtan kaynaklandı sizinle görüşmeler ve bu anlamlıdır.

Y. Doğan: Çok teşekkür ederim.

21 Mart 1992

V.i.S.d.P.: H. Barcedoğmuş, Vogelsangerstr. 286, 5000 Köln 30

Yazışma Adresi: Serxwebûn, Postfach 10 16 83, 5000 Köln 1

Hesap numarası: Stadtsparkasse - Köln, Konto Nr.: 27 93 29 53, BLZ: 370 501 98

Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

"An serkeftin an mirin!"

Baştarafı 28. sayfada

leyman YETİŞECEK, Mustafa ÖZDAMAR, Selahattin ÇINAR, Baran, Kendal, Rêzan, Kemal OK, Mustafa OK, Hıdır DEMİRTAŞ, Nezir, Stewr'in Bekosta köyünden 3 gerilla, Bismil'in Dengiza köyünden 1 ve Berneş köyünden 1 gerilla, **Adil KILIÇ, Orhan KILIÇ, Eyüp İLHAN, Abdülkadir KURT, Abdülkerim KORTAK, Kazım KORTAK.**

68. 17 Nisan 1992: İstanbul'da sömürgeci düşman kuvvetlerinin gerçekleştirdiği baskınlarda, 11 Dev-Sol militanı katledildi. Şehit düşen devrimci militanların isimleri şöyle: **Sinan KUKUL, Ahmet Fazıl Ercüment ÖZDEMİR, Sabahat KARATAŞ, Ayşe Gülen UZUNHASANOĞLU, Eda YÜKSEL, Ayşe Nil EREN, Şaden ÖNGEN, Satı TAŞ, Hüseyin KILIÇ, Taşkın USTA** ve **Arif ÖNGEL.**

69. 17 Nisan 1992: Wan şehir merkezinde bir polis otosu tarandı, 1 polis öldürüldü.

70. 18 Nisan 1992: Nisêbîn'in Kertwin (Duruca) nahiyesi karakoluna yönelik gerilla birliğimiz bir baskın eylemi gerçekleştirdi. Eylemde 3 düşman askerinin öldüğü bildirildi. 7 roket mermisinin isabet ettiği karakol yerle bir edildi.

71. 18 Nisan 1992: Bazîd (Doğubeyazıt) ilçesinin girişinde pusu kuran ARGK gerilla birliği, 4 düşman subayını öldürdü.

72. 18 Nisan 1992: Bismil'e bağlı Birêk köyü, düşman güçleri tarafından ablukaya alındı. Kadın ve çocukları ahırlara kapatan düşman güçleri, köyün erkeklerini kendileriyle götürdüler. Ardından Bismil'in Sayran (Kılavuztepe), Kestekli, Kesinşeyiha ve Birêk (Ağıllı) köyleri ve çevre dağları günboyu havadan ve karadan bombalandı. **Ali Yaşar YAMAN (Çekdar), Agir** ve ... **KAYA (Mervan)** adlı gerillalar şehit düştü.

73. 18 Nisan 1992: Hezex, Bismil, Stewr ve Nisêbîn ilçe esnafı, TC'nin katliam ve bombalamalarını protesto etmek için kepenk indirdi.

74. 18 Nisan 1992: Stewr'in Selanik köyündeki bütün halk yürüyüşe geçerek cenaze töreni yapmak istedi, takviye güçlerle halk önünde barikat kuran düşman, töreni engelledi.

75. 18 Nisan 1992: Devlet memuru olan **Muğdat Kutlu,** Bismil Emniyet Müdürlüğü'nde işkenceyle katledildi.

76. 19 Nisan 1992: Gever (Yüksekova)'de kenger ve yeşillik toplayan 3 çocuk, Gever askeri taburundaki düşman askerlerinin yaylım ateşine hedef oldu. Çocuklardan 1'i olay yerinde katledilirken, 1'i ağır olmak üzere diğer 2 çocuk da aldıkları kurşun darbeleriyle yaralandılar.

77. 19 Nisan 1992: Midyad'ın Çalpınar köyü minibüsleri ilçeye doğru yol alırken, Kayalar köyü mevkiinde yüzleri maskeli korucular ve özel timler tarafından durdurularak tarandı. Olayda 11 yurtsever köylü katledilirken, 9 kişi de yaralandı. Kanlı yüzlerini gizlemeye çalışan sömürgeci TC devleti, gerçekleştirdiği kitle katliamını ARGK'ye mal etmek istedi.

78. 19 Nisan 1992: Nisêbîn ilçe merkezi Köprübaşı mevkiinde pusu kuran ARGK gerillaları, geçmekte olan askeri aracı yaylım ateşine tuttu. Açılan ateşte çok sayıda asker öldü.

79. 19 Nisan 1992: Sömürgeci TC devletinin katliam ve baskılarını protesto eden tüm Hezex halkı, üç günlük yiyecek, içecek ve battaniye ile çadırlarını alarak, Güney Kürdistan'a sığınmak amacıyla göç eylemini başlattı. Dağlara doğru yol alan halkı, düşman güçleri havadan helikopterlerle, karadan tank ve panzerlerle takip etti. Hezex'ten iki kilometre uzaklaşan halka, hiç bir uyarı yapılmaksızın helikopterlerden ateş açıldı ve ardından panik çıksın diye sis bombaları atıldı. Taramalar sonucunda 22 yaşındaki **Mehmet Aslan** vurularak öldürüldü. Göç eylemine devam eden halkın önü düşmanın kurduğu barikatla kesildi. Gün boyu eylemini sürdüren halk daha sonra evlerine dağıldı.

80. 20 Nisan 1992: ARGK gerillaları, Nisêbîn ilçe merkezinde bulunan Fevzi Deniz Polis Karakolu'na yönelik roketli saldırıda bulundu. İki roket mermisinin isabet ettiği karakolda 4 polis öldü. Karakol yardımına giden polis minibüsü istasyon civarında tarandı.

81. 20 Nisan 1992: Mêrdîn'in Mehsert ilçesine bağlı Şakil ve Site köylerinden, Nisêbîn'de cezaevinde yatan yakınlarını görmeye giden köylüler, Tinatê (Kutlubey) köyü yakınlarında korucular tarafından durdurulup kurşuna dizildiler. Köylülerden 7'si olay yerinde hayatlarını kaybederken, 12 kişi ağır yaralandı. Yaşamlarını yitiren köylülerin isimleri şöyle: **Hasan Akkalan** (37), **İsmet Acar** (48), **A. Kadir Akman** (26), **Süleyman Acar** (30), **Mehmet Ağırman** (32), **Mehmet Acar** (70) ve **Sabri Acar** (35).

82. 21 Nisan 1992: Êlih'te polis otosu tarandı, 1 polis öldü.

83. 22 Nisan 1992: Nisêbîn şehir merkezinde polis karakolunda bekçilik yapan Beşir isimli kişi gerillalar tarafından alıkonularak sorgulandı; mücadelemize karşı suç işlemediğinden dolayı serbest bırakıldı.

84. 22 Nisan 1992: İzmir'de yurtsever Kürdistanlı esnaflar kepenk indirerek, düşmanın Kürdistan'daki terör ve katliamlarını protesto etti. Yine aynı amaçla 100 kişi açlık grevine başladı.

85. 22 Nisan 1992: Êlih'te 2 polis, şehir gerillalarımızca ölümle cezalandırıldı.

86. 22 Nisan 1992: Düşmanın son dönemlerde artan baskılarını protesto etmek amacıyla Cizîra Botan ve Nisêbîn'de indirilen kepenkler, düşman güçlerinin katil ordusu tarafından kırıldı ve dükkanlar yağmalandı.

87. 23 Nisan 1992: Nisêbîn'de tüm okullar boykot edildi, bazı okullarda da asılı olan TC bayrağı indirilerek yakıldı.

88. 23 Nisan 1992: Newroz'dan sonra Yeni Ülke gazetesinin Wan'daki bürosu özel timler tarafından tahrip edildi ve çalışanları gözaltına alınarak tutuklandı. 23 Nisan günü açılan büro polisler tarafından tekrar basıldı. Büro kapatılırken, büro çalışanları da yeniden gözaltına alındılar.

89. 23 Nisan 1992: Kürdistan'daki katliamları ve artan gözaltıları protesto etmek amacıyla, Mamikî-Dersim'de İHD binasında açlık grevi başladı.

90. 23 Nisan 1992: Katliamları protesto etmek amacıyla, Kosar esnafı kepenkleri açmadı.

91. 23 Nisan 1992: Bismil'deki cezaevinde bulunan 50 tutuklu, katliamları protesto etmek için açlık grevine başladı.

92. 23 Nisan 1992: Mehsert ilçesine bağlı Xiznê köyünü basan gerillalarımız, köy halkını ve korucuları toplayarak, propaganda yaptılar. Korucular, silahlarını bırakacaklarına dair söz vermeleri üzerine serbest bırakıldılar.

93. 23 Nisan 1992: Nisêbîn'de evine giderken kontraların saldırısına uğrayan Adnan Karakaş yara almadan kurtuldu.

94. 24 Nisan 1992: Nisêbîn merkezinde kontraların saldırısına uğrayan Hamit Karataş ayağından yaralanırken, Davut Sığınç ve Cemil Tay adlı kişiler yara almadılar.

95. 24 Nisan 1992: Nisêbîn'in Abdülkadir Paşa Mahallesi, Şirin Sokak'ta pusu kuran ARGK gerillaları 1 panzeri imha ettiler. İki roket mermisinin isabet ettiği panzerde 2 polis ağır yaralandı.

96. 25 Nisan 1992: 22 Mart günü Nisêbîn'de halkın üzerine panzerle ilk ateşi açan bir polisin evi, gerillalarımızın hedefi oldu. Yapılan roket saldırısında ev imha edildi, ancak kayıp konusunda bilgi alınamadı.

Erkeği, kadını, çocuğu, demokratı, aydını, parlamenteri ile

tüm Kürdistan halkı!

1992 Newroz silahlı ayaklanmasını topyekün savaşla yeni hedeflere ulaştıralım. Tarihi Newroz bayramı, TC ile Kürdistan halkı arasındaki büyük hesaplaşmayı yeni bir aşamaya ulaştırdı. Yiğit ve yurtsever halkımız her türlü engelleme ve uluslararası çapta hazırlanan bir komploya rağmen, PKK önderliğinde, PKK, Kürdistan bayrakları ve "Bijî Serok APO", "Bijî PKK", "Kahrolsun sömürgecilik" sloganları altında meydanları doldurarak sömürgeci asker, polis, özel tim ve diğer tüm görevlilerle açık kitlesel silahlı çatışmalara girip topyekün savaş düzeyini başlattı.

Çok kan döküldü; onlarca yiğit Kürt erkeği, kadını ve çocuğunun kanı caddelere aktı. Halkımız düşmanın üstüne silahlar, kazmalar ve taşlarla hücum edip kendi meşru savunmasını yaptı. "Bölücülük" için taşıdığı kararlılığı son derece kahramanca gösterdi. Yüzbinler meydanları, ovaları, dağları zangır zangır sarsarak yürüdü. Kırlarda, köylerde, şehirlerde özgürlüğün simgesi Newroz ateşleri ışıl ışıl yandı. Kurşunlar günlerce sürekli konuştu. Büyük şehir merkezleri halkımız tarafından tamamen ele geçirildi. TC bayrakları alaşağı edilip PKK, Kürdistan bayrakları göndere çekildi. Vahşi bir biçimde ilçeleri, evleri, mahalleleri tarayan tankların, panzerlerin üstüne yiğit Kürt çocukları, erkekleri, kadınları çıplak ellerle saldırdı ve Kürt silahlı ayaklanması böyle yaratıldı.

Şanlı Şirnex halkı, bayrağı görkemlice Kürdistan'ın burçlarına dikti. Kahraman Cizîra Botan halkı tarihine yaraşır şekilde en yiğit evlatlarını tanklara siper edip sömürgeciliği canevinden vurdu. Nisêbîn, sömürgecilerin halkımıza küfretmesine bir gün içinde öfkeyle cevap verip ulusal onuru iyice yükseltti. Wan, Çolamerg (Hakkari), Êlih (Batman) ve daha nice yerler Şirnex'li, Cizîra Botan'lı kardeşlerini yalnız bırakmadı. Ayaklanma Kürdistan'ın her köşesine, Türkiye'ye, Avrupa'ya çığ gibi yayıldı ve ayaklanmada şehit düşen onlarca Kürt erkeği, kadını, çocuğu ulusal kahramanlık göstererek tarihteki yerlerini aldılar.

Kürdistan'daki sömürgeci düzen artık bozuldu. Newroz, TC'nin Kürdistan'da nasıl atadan kalma katliam ve soykırım peşinde olduğunu ve bunu nasıl sinsi, halka şefkat ve demokrasi maskesi altında yapmak istediğini gün gibi açığa çıkardı. Newroz günü bütün dünyanın gözü önünde halkımız üzerinde açık bir katliam yaşandı. Aylarca hazırlanan plan sonucu, halkımız şiddet eylemine başvurmadığı halde, sömürgeciler, tanklar, jetler, panzerlerle binlerce kişilik kitleleri rastgele tarayıp açık bir katliam gerçekleştirdiler. Ve bunu günlerce devam ettirdiler. Eğer sömürgeciler daha büyük bir katliam yapmadıysa, bunun nedeni, halkımızın katliama silahlı ayaklanma ile cevap vermesi ve partimizin önceden tedbir almaya yönelmiş olmasıydı. Partimiz, halkımız dünya kamuoyunu bu konuda uyardı ve parti, gerilla, halk birlikte kesin tedbirlere yönelerek bunun sonucu TC'nin büyük katliam planı başarıya ulaşmadı, ters tepti. Kitleler tamamen gerillaya bağlı bir şekilde silahlı ayaklanmayı yükselterek düşmanın yenilgisini ilan ettiler.

Newroz, TC'nin Kürt sorununu çözmede hiçbir siyasal, barışçıl çözüme yanaşmadığını ve Kürt halkının özgürlüğünün ancak topyekün direniş ve mücadele ile gerçekleşebileceğini halk nezdinde bir kez daha göstermiştir. İşte örneği: İnsanlarımız hastanelerde kafalarından kurşunlanarak katledildiler. İşte örneği: Newroz günü, TC'ye sunulan çiçek demetleri halkımıza ölüm getirdi. İşte örneği: Mazlum halkımızın yaşadığı yerler uçaklar ve tanklarla bombalanıp yerle bir edilerek imha edildi. Öyleyse Kürdistan halkına direniş ve topyekün savaştan başka hiçbir yol bırakılmamıştır, bırakılmıyor. Kürdistan halkı adına bütün olanakları zorlayarak TC'ye son bir kez daha çağrı yapıyoruz: Daha fazla kan dökülmesine neden olmadan Kürdistan gerçeği kabul edilerek sağduyulu yaklaşımlar içinde olunmalıdır. Aksi takdirde çok kan dökülecek ama, kesinlikle kaybeden taraf sizler olacaksınız. Çağrımızı yapıyoruz ve topyekün savaşı geliştirmeye devam ediyoruz. Savaş bundan sonra Kürdistan'daki kadınlar, çocuklar ve sağlık görevlileri dışında tüm devlet görevlilerini ve memurları da kapsamına alacaktır. Bu nedenle de tüm bu kesimler Kürdistan'ı terketmelidirler. Ya da devlete hizmeti bırakmalıdırlar. Aksi taktirde doğacak sonuçlardan biz sorumlu olmayacağız. TC ordusuna erzak, silah, cephane vb. ihtiyaçları taşıyan tüm sivil vasıtalar derhal bundan vazgeçmelidirler. Yoksa bu vasıtalar her yerde imha edilecektir.

Kahraman Kürt halkı!

Büyük Newroz ayaklanmasını ve topyekün savaşa kalkışı coşkuyla selamlıyoruz. İyice açığa çıkıyor ki, meşru savunmamız ve kurtuluş için, topyekün savaşa hakkıyla girişmekten başka yol yoktur. Eğer Newroz ayaklanmasında kendimizi silahla korumasaydık daha büyük katliamlara uğrardık. Eğer daha iyi ve daha örgütlü silah kullanabilseydik, kendimizi daha iyi korur ve düşmana daha iyi darbe vururduk. Herkes daha iyi silahlansın. Hiç kimse silahını düşmana kaptırmasın! Düşmanın ev ve köy aramalarına topluca karşı çıkın! Sığınak ve mevzilerinizi iyi yapın!

Gençler, askerler!

Kitleler halinde dağlara çıkıp gerillaya katılın! Gerekirse ailelerinizi partimiz, güvenlikli yerlere çekecektir. Şehirlerde, köylerde hızla silahlı savunma birliklerini ve milis örgütlenmesini yaygınlaştırın! Biz, klasik tip ayaklanma tarzı yerine, örgütlü ve silahlı savunma birliklerinin, milislerin ya kendi başına ya da gerilla ile birlikte düşman hedeflerine saldırıp imha ettiği, çeşitli hedefleri yöre halkıyla birlikte darbelediği ayaklanmaları geliştireceğiz. Halk olarak bizim ayaklanma tarzımız budur. Biz halk olarak gerillalaşmak zorundayız. Onun için her Kürt insanı bulunduğu her yerde gizli bir gerilla odağı gibi düşmana yönelik saldırı eylemleri yapmalıdır.

Yurtsever halkımız!

Bu gidişle ve bu taktikle her yerde polis, özel tim, karakol vb.'lerine saldırın! Devletin resmi kuruluş ve işyerlerini imha edin, yakın! Kürdistan'ı terketmeyin. Devlete hizmeti bırakmayan Kürdistan'daki memurlara ve devlet görevlilerine yönelin! Ülkemizden kovun! Ama bunları yaparken; kadınlara, çocuklara, doktor ve diğer sağlık görevlilerine şiddet temelinde zarar vermemeye özellikle özen gösterin! Çünkü, onları vurmak bizim politikamız ve ahlakımız olamaz. O, ancak TC'nin canavarlığıdır.

Türkiye'deki Kürt halkı!

Siz de aynı şekilde silahlanın ve devletin askerine, polisine, görevlilerine şiddet temelinde yönelin! Devletin kurum ve kuruluşlarını, işyerlerini, azgın Kürt düşmanı özel işletmeleri, Türk halkından olan insanlara zarar vermeyecek şekilde imha edin, zarar verin! Savaş artık pratikte ulusallaşmıştır. Sürekli gösteriler yapın! Onurumuzu ve namusumuzu iyi koruyacağız.

Avrupa'daki Kürt kitleleri!

Kürdistan'da insanlarımızın, küçük çocuklarımızın kanının barbarca dökülmesine kimse sessiz ve pasif kalamaz. Siz de aktifçe yurt dışında düşmanımıza yönelin! TC'nin elçilik, konsolosluk, Türk Hava Yolları binaları gibi kuruluşlarına kitleler halinde daha etkili saldırın, tahrip edin! Onlar bizim her şeyimize uzanıyorlar, ama bu eylemlerde biz Türk halkından insanlara zarar vermemeye dikkat etmeliyiz.

TC ordusundaki Kürt askerler!

Yeter artık, siz ne yapıyorsunuz? Nasıl kendi insanlarınıza, kardeşlerinize karşı silah kullanıyorsunuz? Nasıl bizi her gün hunharca katleden bir faşist ordunun içinde yer alıyorsunuz? Yapacağınız en şerefli iş, TC ordusunu terk edip gerillaya katılmak veya Kürt halkının arasına girmektir. Askerlikten topluca kaçın! Faşist subaylarınızı imha ederek gerillaya ulaşın! Yoksa boş yere kardeş kanı dökülecektir ve Kürt halkı, tarihte hiçbir zaman sizi affetmeyecektir.

Kürt ulusuna mensup tüm parlamenterler ve siyasi kişilikler!

Her yanda artık bütünlükler kopuyor. Bu durumda size hangi tarihi görevler düşmektedir? Ya herşeyi göze alarak parlamenter ve siyasi kişilik olarak oradan da mücadeleyi yürütün ya da parlamentodan kopup kurtuluş mücadelesi için halkın içerisine dönün! Hangi partiden olursa olsun, Kürt ulusuna mensup tüm parlamenterlerin, siyasi kişiliklerin görevi budur. Ya bu tarihi günde halka sahip çıkınız ya da o hak, bir daha hiç kimseye tanınmaz. Çünkü, masum ve mazlum insanlarımızın dökülen kanlarının üstüne basılamayacaktır. Ya gerçekten Kürt kimliğine sahip çıkılır ya da ulusal kimlik değiştirilir. Bu nedenlerle de buradan Kürt ulusuna mensup tüm parlamenterleri ve siyasi kişilikleri görevlerini en iyi bir şekilde yerine getirebilmeleri amacıyla tek bir çatı altında -bu parti olabilir, blok olabilir- bir araya toplanmaya ve isyan etmeye çağırıyoruz.

- Yaşasın Newroz silahlı halk ayaklanmamız!
- Kahrolsun faşist-sömürgeci cephe!
- Yaşasın Başkan APO önderliğindeki kurtuluş mücadelemiz!

25 Mart 1992
ARGK
Merkez Askeri Konseyi

Her gün köyleri ablukaya alınan, evleri yakılıp yıkılan, eşyaları çalınıp talan edilen, işkenceye alınan, diri diri ateşe atılan, köy meydanlarında kurşuna dizilen ve bütün bunlara karşı direnen Kürdistan köylüsünün sloganı:

"An serkeftin an mirin!"

1. 25 Mart 1992: Diluk (Antep)'ta **Abdo Zeren, Tahir Mat, Mehmet Taşkın** ve **Şerif Bayar** adlı yurtseverler, kontraların saldırısı sonucu katledildiler.

2. 25 Mart 1992: Şemrex (Mazıdağı)'e bağlı Meykir (Kayalanı) köyünde çalı toplamaya çıkan bir grup köylü, düşman güçlerinin silahlı saldırısına uğradı. Olayda 7 yaşındaki **Mehmet Ekinci** adlı çocuk ile **Yusuf Kınar** yaşamlarını yitirirken, 2 köylü de ağır yaralandı.

3. 28 Mart 1992: Mêrdîn'in Stewr (Savur) ilçesine bağlı Çirde (Taşlık) köyünü silahla tarayan düşman güçleri, 5 yaşındaki Mahmut Kılıç adlı çocuğu ağır yaraladılar.

4. 28 Mart 1992: Qilaban (Uludere) ilçesine bağlı Mijin (Akduman) köyü, korucuların roketatarlı saldırısına uğradı. Olayda 5 köylü ağır yaralandı.

5. 30 Mart 1992: Farqîn (Silvan) şehir merkezinde kontr-gerillanın bir elemanı olan Hacı Biçer, halk milisleri tarafından ölümle cezalandırıldı.

6. 31 Mart 1992: Nisêbîn (Nusaybin)'de şoförlük yapan bir yurtsever, kontraların silahlı saldırısı sonucu ağır yaralandı.

7. 31 Mart 1992: Farqîn'de **Ramazan Yavuz Kılıç,** kontralar tarafından uğradığı silahlı saldırı sonucu katledildi.

8. 31 Mart 1992: Pirrîn (Adıyaman)'in Bêsnî (Besni) ilçesine bağlı Sivilkapı köyünde ARGK'ye bağlı bir gerilla birliğimiz ile TC ordu güçleri arasında çıkan çatışmada 2 ARGK gerillası şehit düştü, 3 özel tim elemanı öldürüldü. Şehit gerillaların cenazelerini almak isteyen köylüler, düşman güçleri tarafından tarandı, 2 köylü yaralandı.

9. 1 Nisan 1992: Amed (Diyarbakır)'in Çermûk (Çermik) ilçesinde gerilla birliğimiz ile düşman güçler arasında meydana gelen ve birliğimizin kayıp vermediği çatışmada, ilk belirlemelere göre 5 düşman askeri öldürüldü.

10. 1 Nisan 1992: İstanbul-Silivrikapı mevkiinden geçmekte olan askeri servis otobüsü Kürdistanlı yurtsever bir grup genç tarafından tarandı. Olayda 1 astsubay, 1 çavuş öldü. 1'i binbaşı, 2'si astsubay toplam 6 kişi yaralandı. Süren takip sonucu meydana gelen ikinci bir çatışmada YCK üyesi **Cafer DEMİREL** şehit düştü.

11. 2 Nisan 1992: Hênê (Hani) ilçesine yakın olan dağlık alanda ARGK birliği ile düşman ordusu arasında meydana gelen çatışmada 1 düşman askeri öldürüldü.

12. 2 Nisan 1992: Kış sürecinden itibaren başlatılan, belirli aralıklarla devam ettirilen ve bu süreçte giderek yoğunlaştırılan hava saldırıları tüm şiddetiyle devam ediyor. Türk savaş uçakları, Botan'ın Bestler, Cûdî, Mişare ve Güney Kürdistan parçasındaki Xan Kûrkê, Hafterî ve Durjî yerleşim merkezlerini ve dağları bombalıyor.

13. 3 Nisan 1992: ARGK gerilla birliği, Mêrdîn merkeze bağlı Elfan (Pınardere) köyü karakoluna yönelik bir baskın eylemi gerçekleştirdi. Eylemde karakol binası tamamen çökertildi.

14. 3 Nisan 1992: Sömürgeci TC ordu güçlerinin halk üzerinde yoğunlaştırdığı terörü protesto etmek için, Amed'in Çinar ilçesine bağlı Ortaşar ve çevre köyleri, Amed-Mêrdîn karayolunu bir saat trafiğe kapattılar. Ardından gerçekleşen yürüyüşle sonuçlanan eylemde, **"Bijî PKK", "Bijî Serok APO", "An serkeftin an mirin"** sloganları atıldı.

15. 3 Nisan 1992: Dersim'in Munzur dağlarında gerilla birliği ile düşman kuvvetleri arasında meydana gelen çatışmada, çok sayıda düşman askeri öldürülürken, **Haydar AKSAY** adlı gerilla da şehit düştü. Şehit gerilla, yoldaşları tarafından toprağa verildi.

16. 3 Nisan 1992: Mêrdîn-Stewr karayolunda kimlik kontrolü yapan gerilla birliği, korucuların içinde bulunduğu bir aracı durdurarak, koruculara ait silahlara el koydular. Bir daha bu işi yapmayacaklarına söz veren korucular serbest bırakıldılar.

17. 3 Nisan 1992: Nisêbîn'e bağlı Akarsu nahiyesine bir baskın gerçekleştiren gerilla birliği, ilçe karakolunu roketle vurdu. Olayda 2 düşman askerinin öldürüldüğü bildirildi.

18. 3 Nisan 1992: Mêrdîn merkezine bağlı Xirabê Keple köyünde bulunan jandarma karakolunu basan gerilla birliğimiz, 7 düşman askerini öldürdü, 8'ini de yaraladı.

19. 4 Nisan 1992: Ramazan bayramı vesilesiyle Amed, Nisêbîn, Cizîra Botan, Hezex (İdil), Wan (Van), Çolamerg (Hakkari), Gercews (Gercüş), Kerboran (Dargeçit) vb. Kürdistan'ın birçok il, ilçe ve köylerinde onbinlerce Kürdistanlı şehitlerimizin mezarlarını ziyaret etti. Şehitliklerde dini vecibeler yapıldı, şehitlerin yaşam ve mücadeleleri dile getirildi, bağlılık yeminleri içildi.

20. 4 Nisan 1992: Çewlik (Bingöl)'in Kehnî Reş (Karlıova) ilçesinde çıkan çatışmada şehit düşen **Akif HEZER** adlı gerillanın cenazesini almak için yüzlerce araçtan oluşan konvoy Kehnî Reş'e gitti. Konvoy, düşmanın barikatıyla karşılaştı. Bunun üzerine yürüyüşe geçen binlerce kişi, **"An serkeftin an mirin", "Bijî Serok APO", "İktidar Botan'da yüreğimiz dağlarda"** vb. sloganlar haykırdı. Ardından, cenaze alınarak dini vecibeler için camiye götürüldü. Cenazenin kaldırılacağı diğer gün düşman sokağa çıkma yasağı ilan etti.

21. 5 Nisan 1992: ARGK gerilla birliği, Amed'in Licê ilçesi jandarma karakoluna yönelik bir baskın eylemi gerçekleştirdi. Baskın eylemi karşısında varlık gösteremeyen düşman birlikleri, gerillaların ilçeden çekilmesiyle kahvelere yönelik operasyon düzenledi. Ergün Kırathanesi'ne giren özel timler, kahvede oturanları silahla taradı. Olay anında 55 yaşındaki **Hikmet Menekşe** aldığı kurşun yaralarıyla şehit düştü. Süleyman Ergün, M. Şirin Korkmaz ve Tahsin Demirhan ağır yaralandılar.

22. 5 Nisan 1992: Çewlik'in Hamamlar mıntıkası Alkrad köyü civarında gerilla birliğimiz ile düşman arasında çıkan çatışmada, 4 ARGK gerillası şehit düştü.

23. 5 Nisan 1992: Farqîn'de **Bayram Güleç** adlı yurtsever, kontraların saldırısı sonucu öldürüldü.

24. 5 Nisan 1992: Nisêbîn'de halk milisleri PTT binasını ateşe verdi.

25. 6 Nisan 1992: Kosar (Kızıltepe)'a bağlı Erban köyünde düşman birlikleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada **Pîrozê YILDIRIM (Bêrîvan)** ve **Mehmet KARAASLAN (Fırat)** adlı 2 gerilla şehit düştü.

26. 6 Nisan 1992: Farqîn'de **Ahmet Turan** adlı yurtsever bir işçi, kontralarca katledildi.

27. 6 Nisan 1992: Farqîn'de kontralar tarafından katledilen **Bayram Güleç**'in cenaze törenine 15 bin kişi katıldı. Cenaze töreninde, **"An serkeftin an mirin", "Bijî PKK", "Bijî Serok APO"** sloganları haykırıldı.

28. 7 Nisan 1992: Farqin'de Selim Fidancı adlı bir kontr-gerilla elemanı, halk tarafından ölümle cezalandırıldı.

29. 8 Nisan 1992: Nisêbîn'in Akarsu nahiyesi karakoluna ikinci bir baskın daha gerçekleştiren ARGK gerilla birliği, karakolu yerle bir ederken, yurtsever milisler de PTT binasını ateşe verdiler. Olayda 10 askerin öldürüldüğü bildirildi.

30. 8 Nisan 1992: Nisêbîn şehir merkezinde, şehir gerilla birliğimiz, 1 polis otosu ile 1 panzeri roketlerle imha ettiler. Bu araçlarda bulunan 5 özel tim elemanı öldürüldü. Aynı akşam Köprübaşı mevkiinde başka bir panzer roketlerle imha edildi. Burada da 4 özel tim elemanı öldü.

31. 8 Nisan 1992: Çewlik'e bağlı Sevcak köyü muhtarı, mart ayında yaptığı ihbarla 6 ARGK gerillasının şehit olmasına yol açtığı için, ARGK'ye bağlı bir birliğimiz tarafından ölümle cezalandırıldı.

32. 8 Nisan 1992: Mêrdîn'de Stewr-Mehsert (Ömerli) karayolunu denetim altına alan gerilla birliği, kimlik kontrolü yaptı, korucuları silahsızlandırarak bıraktı.

33. 8 Nisan 1992: Nisêbîn'de Yeni Turan Nahallesi'nde kontr-gerillaya ait bir evi basan gerilla birliği, 4 kontra elemanını öldürdüler.

34. 8 Nisan 1992: 6 Nisan günü Kosar'da şehit düşen **Pîrozê YILDIRIM** ve **Mehmet KARAASLAN** adlı gerillaların cenazelerini almak için, Hêşarê köyünden 5 bin kişi yürüyüş yaptı. Cenazeleri düşmandan alan halk, düzenledikleri bir törenle şehit gerillaların naaşını toprağa verdiler.

35. 8 Nisan 1992: Çewlik'in Alkrad köyünde çıkan bir çatışmada şehit düşen gerillalardan birinin cenazesi Kozluk'a götürülerek toprağa verildi. Cenaze töreninin olacağını haber alan düşman, sokağa çıkma yasağı ilan etti. Törene şehit gerillanın yakın çevresi katılabildi.

36. 8 Nisan 1992: Kerboran'ın Çukurca köyüne binlerce çapulcu askeriyle operasyon düzenleyen düşman, silah bulamayınca evleri yaktı, halkın değerli eşyalarına el koydu. Düşman, halkı sindirmek için, **Celal Acar** ve **Hasan Çelik** isimli yurtseverleri kurşuna dizdi.

37. 8 Nisan 1992: ARGK gerilla birliği Hezex'te düşman taburuna yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirdi. Dört koldan şehir merkezine giren gerillalar, roketler ve otomatik silahlarla, düşman taburunu harebeye çevirdiler. Saldırı eyleminde, 33 düşman askerinin öldürüldüğü ve tabur komutanının yaralandığı kesinleşti. Baskının ertesi günü halkın iş yerlerini ve evlerini tarayan düşman güçleri, büyük maddi zarara yol açtılar.

38. 9 Nisan 1992: Hezex HEP İlçe Başkanı Yusuf Adıbelli, özel timler tarafından dövülerek öldürülmek istendi.

39. 10 Nisan 1992: Cûdî dağı çevresinde gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan bir çatışmada 3 düşman askeri öldürüldü.

40. 10 Nisan 1992: Girgê Amo (Silopi) ilçesi düşman tarafından yaklaşık onbeş dakika panzerlerle tarandı. Taramalarda çok sayıda ev ve işyeri hasar görürken, Ramazan Demir adlı bir yurtsever ağır şekilde yaralandı.

41. 10 Nisan 1992: Êlih (Batman)'de lise öğrencilerine saldıran kontr-gerilla elemanları, Ahmet Solmaz ve Burhan Görkem isimli öğrencileri ağır yaraladılar.

42. 10 Nisan 1992: Şirnex (Şırnak)'in Elk (Beytüşşebap) ilçesine bağlı Remkap köyünde korucu olan iki aşiret birbirleriyle çatıştı. Olayda 2 kişi öldü, 6 kişi yaralandı.

43. 10 Nisan 1992: Sêrt (Siirt)'in Dih (Eruh) ilçesine bağlı Ayne (Bağgöze) nahiyesi ile Tillê (Çimencik), Bêdarê (Salkımbağlar), Geveşil (Ekinyolu), Kuşê (Yerliceban) ve Basinê (Bozatlı) köylerini basan düşman güçleri, evleri yakıp yıktılar.

44. 10 Nisan 1992: Kerboran şehir merkezinde operasyon gerçekleştiren düşman, çok sayıda insanı gözaltına aldı, ayrıca HEP binasını tahrip etti. Gözaltına alınan yurtseverlerden **Tahir Seyhan** işkenceyle katledildi.

45. 11 Nisan 1992: Şirnex'in Girgê Amo (Silopi) ilçesine bağlı ve Cûdî dağı eteğine kurulu olan Bespin (Görümlü) köyü taburuna doğru gitmekte olan bir düşman askeri konvoyuna pusu kuran ARGK gerilla birliği, 55 düşman askerini öldürürken, 20'nin üzerinde askeri de yaraladı. Baskında çok sayıda askeri mühimat ve belge ele geçirildi.

46. 11 Nisan 1992: Nisêbîn'de kontr-gerilla elemanı Yusuf Zengin ve oğlu Mehmet Zengin gerillalarca ölümle cezalandırıldı. Ardından başka bir kontra grubuna yönelen gerillalarımız, 2 kontra elemanını ağır yaraladılar.

47. 12 Nisan 1992: Gûrrgum (Maraş) merkeze bağlı Tekir köyünde gerilla birliğimiz ile düşman ordusu arasında meydana gelen bir çatışmada, 4 düşman askeri öldürüldü, 2 asker ağır şekilde yaralandı.

48. 12 Nisan 1992: Dersim'in Mêzger (Mazgirt) ilçesi kırsal kesiminde gerilla birliğimizin düzenlediği bir saldırı eyleminde 4 düşman askeri öldürüldü.

49. 12 Nisan 1992: Dersim'in Kislê (Nazimiye) ilçesi yakınlarında ARGK gerilla birliğinin kurduğu pusuya düşen düşman güçleri 14 ölü verdiler.

50. 12 Nisan 1992: Hasankeyf'e bağlı Xirabê Kûr (Palamut) köyü karakoluna yönelik bir baskın gerçekleştiren gerilla birliğimiz, karakolu yerle bir ederken, 2'si astsubay 37 düşman askerini de öldürdü.

51. 12 Nisan 1992: Nisêbîn cezaevinde baş gardiyanlık yapan M. Şerif Erdem ölümle cezalandırıldı.

52. 13 Nisan 1992: Mazra (Elazığ)'nın Palî (Palu) ilçesi kırsal kesiminde gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan ve iki gün süren çatışma sonucunda 7 düşman askeri, 6 korucu öldürüldü, 8 asker ve 2 özel tim elemanı da yaralandı. Çatışmada darbe yiyerek geri çekilen düşman güçleri tarlada çalışan iki köylüyü katlettiler ve TV haber bültenlerinde gerilla diye yansıttılar.

53. 13 Nisan 1992: Çewlik'in Dara Hênê (Genç) ilçesine bağlı Çamlıyurt köyü Şekerhan yaylasında çıkan bir çatışmada şehit düşen **Serdar YILDIZ (Dijwar)** isimli gerillanın cenazesi Kozluk'a götürüldü ve törenle toprağa verildi.

54. 13 Nisan 1992: Düşman güçleri Botan bölgesinde Mişare'ye bağlı Ayne köyünü basarak halka işkence yaptı, 50 köylüyü gözaltına aldı.

55. 14 Nisan 1992: Nisêbîn'e bağlı Tınatê (Kutlubey) köyünü basan gerilla birliğimiz, korucuları toplayarak işbirlikçilikten vazgeçmelerini istedi, yapılan uyarılar ardından koruculara ait bütün silahlara el koydu. Muhittin Sayhan isimli korucubaşı ise ölümle cezalandırıldı.

56. 14 Nisan 1992: Mersin'e misafirliğe giden Şirnexli korucubaşı İdris Kaya, şehir gerillası tarafından ölümle cezalandırıldı.

57. 14 Nisan 1992: Bedlîs (Bitlis)'in kırsal kesiminde operasyondan dönen düşman birliğine pusu kuran gerilla birliğimiz, 6 düşman askerini öldürdü.

58. 14 Nisan 1992: Şirnex'te bir düşman karakolunu basan gerilla birliğimiz 10 düşman askerini öldürdü. Eylem yaklaşık bir saat sürdü.

59. 15 Nisan 1992: Nisêbîn'de ajanlaştırılarak gerilla saflarına sızdırılmak istenen bir bayan, işlediği diğer suçlarından da ötürü ölüme mahkum edildi.

60. 15 Nisan 1992: Mêrdîn-Stewr-Mehsert üçgeninde kimlik kontrolü yapan gerillalar, bir aracın içinde bulunan 1 astsubay, 2 asker ve 3 korucuyu esir aldı.

61. 15 Nisan 1992: Êlih'teki Batman Lisesi öğrencileri, özel tim ve kontra terörünü protesto etmek için, derslere girmeyerek, boykot eylemini başlattılar.

62. 16 Nisan 1992: Gurrgûm'un Çağlayancerit ilçesinde çıkan çatışmada 1 başkomiser öldürüldü, 1 polis ile 1 asker yaralandı. Gerilla birliğimiz kayıp vermeden üslerine çekildi.

63. 16 Nisan 1992: Mêrdin merkeze bağlı Şaten (Yaylabaşı) köyünde 21 korucu istifa etmek için dilekçe verdi. Barmer köyü korucuları da "görevlerini kötüye kullandılar" diye düşman tarafında silahsızlandırıldılar.

64. 16 Nisan 1992: Erxenî ilçesi Kenger köyü korucuları istifa dilekçelerini teslim ettikten sonra gözaltına alındılar, yine Şirnex'te Şahin Uğur isimli korucu da istifa talebini bildirdiğinden dolayı gözaltına alındı.

65. 16 Nisan 1992: Çolamerg'in Qilaban ilçesinde esnafın uyguladığı ambargo sonucu bütün korucuların istifa ettiği bildirildi.

66. 16 Nisan 1992: Farqîn'de 2 yurtsever, kontr-gerillanın saldırısı sonucu katledildi.

67. 17 Nisan 1992: Bir ihanet sonucu, Stewr ilçesi Awînê (Sürgücü) nahiyesi Dêrreş (Soylu) ve Kuzerîp (Yazar) köyleri arasında ARGK gerilla birliği ile düşman arasında çıkan çatışmada aralarında yurtseverlerin de bulunduğu toplam 41 kişi katledildi. Çatışmada şehit düşen gerilla ve halktan isimlerini öğrendiklerimiz şunlardır: **Necdet KAYA (Doktor Cuma), Bêrîvan, Mizgîn, Şükran ARKAN, Turan KIZILTAŞ, Raşit ALKALKAN, Ali ŞEKER, Emin BALIK, Osman AYDIN, A. Rahman ARCAN, Hüsamettin ŞİMŞEK, Sü-**

Devamı 27. sayfada